

சிறப்பு முகாம் என்னும் சித்திரவதை முகாம்

- தோழர்.பாலன்

SPECIAL CAMP

சிறப்பு முகாம் என்னும் சித்திரவதை முகாம்

தோழர். பாலன்

வெளியீடு
தோழர் பதிப்பகம்

முதற்பதிப்பு	: செப்டெம்பர் 1, 2015
நூல் தலைப்பு	: சிறப்புமுகாம் என்னும் சித்திரவதைமுகாம்
நூல் ஆசிரியர்	: தோழர்.பாலன்
வெளியீடு	: தோழர் பதிப்பகம்
தொடர்புக்கு	: 00447753465573 tholar2003@hotmail.com
பக்கம்	: 112
உரிமை	: மக்களுக்கு
விலை	: உரு. 50

சிறப்பு முகாம் என்னும் சித்திரவதை முகாமில்
அடைத்து வைக்கப்பட்ட ஈழத் தமிழ் அகதிகளுக்கு
கிந்நூல் சமர்ப்பணம்...

உள்ளடக்கம்

1. அணிந்துரை - வழக்கறிஞர், தோழர் பா. புகழேந்தி	5
2. முன்னுரை	9
3. சிறப்பு முகாம் பற்றிய எனது குறிப்புகள்	12
4. போராளி சிவாவின் வாக்குமூலம்	41
5. வழக்கறிஞர் இ.ரா.சிவலிங்கம் அவர்களின் அனுபவங்கள்	47
6. எனது வாக்குமூலம்	88
7. இறுதியாக சில வரிகள்	112

அணிந்துரை

இலங்கையில் நடந்த இனப்படுகொலையிலிருந்து தப்பி தமிழகம் வந்த பல ஆயிரக்கணக்கான ஈழத்தமிழர்கள் தமிழகத்தில் உள்ள 110 க்கும் மேற்பட்ட அகதிகள் முகாம்களில் கடந்த 30 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக தங்கவைக்கப்பட்டுள்ளனர். இந்த முகாம்களைத் தவிர பல்வேறு காலகட்டங்களில் பல சிறப்பு முகாம்களைத் திறந்து அதில் பல ஆயிரம் ஈழத்தமிழர்கள் அடைக்கப்பட்டனர். பழைய முகாம்கள் மூடப்படுவதும் புதிய முகாம்கள் திறக்கப்படுவதும், அடைக்கப்பட்டவர்கள் விடுவிக்கப்படுவதும் புதியவர்கள் அதில் அடைக்கப்படுவதும் என இன்றும் தொடர்கிறது தமிழகத்தில் சிறப்பு முகாம் என்னும் சித்ரவதை முகாம்கள்.

கடந்த முப்பது ஆண்டுகளாகச் செயல்படும் இந்த முகாம்களில் உள்ளவர்களைப் பற்றி அவர்கள் படும் வேதனைகள் பற்றி நூல்கள் ஏதும் இதுவரை வந்ததில்லை என்றே கருதுகிறேன். முப்பது ஆண்டுகளாக எட்டுக் கோடி தமிழர்கள் வாழும் தமிழகத்தில் ஈழத் தமிழர்கள் படும் துன்பங்களை, துயரங்களை, வேதனைகளை இந்த நூல் வெளிக் கொண்டுவந்திருக்கிறது. ஆனாலும் இதைப் படித்தபோது இதில் உள்ளவை சிறு துளி செய்திகள்தான். இங்கு அடைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒவ்வொரு நபரின் வாழ்க்கையும் துன்பமும், வேதனையும், நிறைந்து வாழ்ந்து வருகிறார்கள் என்பது தான் உண்மை.

நான் ஒரு வழக்கறிஞனாக கடந்த 2001முதல் பணிசெய்கிறேன். தமிழகம் முழுவதும் உள்ள எல்லா மத்திய சிறைகளுக்கும் சென்றுவருகிறேன். எந்தச்சிறையிலும் நான் சிறைவாசிகளைப் பார்க்க அரைமணி நேரத்திற்குமேல் காத்திருந்ததில்லை. கடந்த 2006இல்தான் சிறப்பு முகாம்களைப் பற்றித் தெரிய வந்தது. அப்போது செங்கல்பட்டு முகாமில் அடைக்கப்பட்டவர்களை பார்க்க நான் காலையில் முகாமிற்குச் சென்றேன். செங்கல்பட்டு வட்டாட்சியரிடம் அனுமதி பெற்று வருமாறு கூறினார்கள் காலையில் இருந்து மதியம் வரை காத்துக்கிடந்து அனுமதிபெற்று அந்த உத்தரவை எடுத்துக் கொண்டு முகாமிற்கு வந்தேன். வட்டாட்சியர் உத்தரவைக் காட்டி காவல் நிலையத்திலும் அனுமதி வாங்கவேண்டும் எனச் சொன்னார்கள். பின் காவல்நிலையம் சென்றேன். பின் கியூ பிரிவு அதிகாரிகளின் விசாரணைக்குப் பின்பு மாலை நான்கு மணிக்குமேல் அனுமதி அளித்தார்கள். என்னை முகாமிற்குள் அனுமதிக்காமல் முகாம் அதிகாரிகள் முன்னிலையில் தடுத்து வைக்கப்பட்டவர்களை சந்திக்க அனுமதித்தார்கள். கடந்த 2010 மற்றும்

2014 ஆகிய காலகட்டத்தில் என்னை முகாமிற்குள் அனுமதிக்கவில்லை. நான் உயர்நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடுத்து அந்த உத்தரவின் படி தற்போது சிறப்புமுகாமிற்குச் சென்று வருகிறேன்.

வெளிநாட்டினர் சட்டத்தின்படிதான் இவர்களை அடைத்துவைக்க தமிழக அரசு உத்தரவு போடுகிறது. சட்டத்தின்படி அவர்களின் நகர்வுகளை கட்டுப்படுத்தி குறிப்பிட்ட வசிப்பிடத்தை விட்டு அனுமதி இன்றி செல்லக்கூடாது என்பதைத்தான் சட்டம் சொல்கிறது. ஆனால் ஒரு சிறைச்சாலையின் பெயரை முகாம் என மாற்றி சுதவுகளை பூட்டிவிட்டு கட்டிடங்களைச் சுற்றி ஒரு பட்டாலியன் காவல்துறையை காவலுக்கு நிறுத்திவைப்பது எப்படி அவர்களின் வசிப்பிடமாக இருக்கும்? அவர்களின் மனைவி குழந்தைகள் கூட அவர்களின் விருப்பப்படி முகாமிற்குள் தங்க அனுமதிக்காத போது எப்படி அந்த முகாம் ஒரு வசிப்பிடமாகும்?

தமிழகத்தை இரண்டு திராவிட கட்சிகளும் மாறி மாறி ஆட்சி செய்தாலும் சிறப்பு முகாம் கொடுமைகள் தொடர்ந்து கொண்டுவந்து இருக்கின்றன. முன்பு விடுதலைப்புலிகள் என்று சந்தேகிக்கப்படுபவர்கள் அடைக்கப்பட்டார்கள். பின்னர் கடவுச் சீட்டு இல்லாமல் தங்கி இருந்தவர்கள், இயந்திரங்கள், உயிர்காக்கும் மருந்துப்பொருட்கள் கடத்தியவர்கள் இருந்தார்கள். தற்போது சிறப்பு முகாமில் உள்ளவர்கள் பெரும்பாலும் ஆஸ்திரேலியா உள்ளிட்ட நாடுகளுக்குத் தப்பிச் செல்ல முயன்றவர்கள் என்ற குற்றச்சாட்டின் கீழ் கைது செய்யப்பட்டவர்கள். அவர்களில் பலர் பிணையில் வந்தவர்கள். சிலர் மீது போடப்பட்ட வழக்கு விடுதலை ஆகியுள்ளது. பலரது வழக்குகள் நிலுவையில் உள்ளன.

வெளிநாட்டினர் கைது செய்யப்பட்டு தமிழக சிறையில் அடைக்கப்பட்டால் அந்தந்த நாட்டைச் சேர்ந்த தூதரக அதிகாரிகள் சிறைக்கு வந்து அவர்களை சந்தித்து, தேவையான பொருள் மற்றும் சட்ட உதவிகளைச் செய்கிறார்கள். ஆனால் ஈழத் தமிழர்கள் நாடற்றவர்களாய் ஆக்கப்பட்டுள்ளதால் அவர்களைப் பார்க்க சிறையிலும் முகாமிலும் யாரும் வருவதில்லை. அவர்கள் குடும்பங்களையும் உறவுகளையும் பிரிந்து நீண்ட ஆண்டுகளாகச் சிறையில் இருப்பதால், அவர்களில் பலர் மனநோயாளியாக மாறியுள்ளனர்.

இந்தியாவில் உள்ள மற்ற நாட்டு அகதிகள் இங்கு சுதந்திரமாக உலவுகிறார்கள், தொழில் செய்கிறார்கள். அவர்களில் யாரும் சிறப்பு முகாமில் அடைக்கப்பட்டதில்லை. இந்தியாவில் போதைப்பொருள், கள்ளநோட்டுக்கள் வைத்திருந்ததாக கைது செய்யப்பட்டவர்கள் கூட பிணையில் வெளியே வந்து சுதந்திரமாக நடமாட அனுமதிக்கப்படுகிறார்கள். ஆனால் ஈழத் தமிழர்கள் பிணையில் வந்தாலும் குற்ற

வழக்கே இல்லை என்றாலும் அவர்கள் சிறப்பு முகாமில் அடைக்கப் படுகின்றனர். எத்தனை ஆண்டுகாலம் உள்ளே இருக்க வேண்டும் என்ற வரையறை கூட இல்லாமல் அடைத்து வைக்கப்படுகிறார்கள்.

நூல் ஆசிரியர் தோழர் பாலன் குறிப்பிட்டுள்ளதைப்போல தமிழகத்தை பூர்வீகமாக கொண்டு இலங்கைக்குச் சென்று திரும்பி வந்து தங்கள் உறவுகளுடன் தமிழகத்தில் வசிப்பவர்களைக்கூட வெளிநாட்டினர் என சிறப்பு முகாமில் பலர் அடைக்கப்பட்டனர்.

முப்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக வெளிமுகாமில் வசிப்பவர்கள் ஒதுக்கப்பட்டும், ஒடுக்கப்பட்டும் குற்றப் பரம்பரையினரைப்போல நடத்தப்படுகின்றனர். முகாம் அதிகாரிகளும் கியூ காவல்துறையினரும் சேர்ந்து கொண்டு முகாம் பதிவை ரத்து செய்வது, தொலைதூர முகாமிற்கு மாற்றிவிடுவது என மிரட்டிச் செய்கிற அட்டீழியங்கள் சொல்ல முடியாதவை. வெளிமுகாமில் நடைபிணமாய் வாழ்வதைவிட ஏதேனும் வெளிநாட்டிற்கு தப்பிப் போய்விடலாம் என்ற சிந்தனை எல்லோரிடமும் உள்ளது. ஆனால் அதற்கான பொருளாதார வசதி இல்லை. எனினும் பலர் கூட்டாக பணம் சேர்த்து வெளிநாட்டிற்கு தப்பியோடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள், சிலர் மாட்டிக் கொள்கிறார்கள். ஏன் வெளிமுகாமில் இருந்து உயிரை பணயம் வைத்து தப்பியோட முயல்கிறார்கள் என்பதை யாரும் பார்ப்பது கிடையாது. வெளிநாட்டில் அகதியாய் சென்றால் குறிப்பிட்ட காலத்தில் குடியரிமை வழங்கப்படுகிறது. அந்த நாட்டுக் குடிமகனைப்போல படிக்கலாம், வேலைசெய்யலாம், தொழில் தொடங்கலாம் என எல்லா சுதந்திரமும் உண்டு.

ஆனால் தமிழகத்தில் 30 ஆண்டுகளாக அகதிகளாக இருப்பவர்கள் கூட தங்களது பெயரில் இருசக்கர வாகனம் கூட வாங்க முடியாது. உரிய கல்வி இல்லை, வேலைவாய்ப்பு இல்லை. அகதி என்ற பட்டத்தோடு வாழவேண்டும். முகாமை விட்டு வெளியேவர அதிகாரிகள் அனுமதி தேவை. தங்களின் அடிப்படை வசதியை கேட்டுப் போராடக்கூட உரிமை இல்லை.

சிறப்பு முகாமில் அடைக்கப்பட்டவர்கள் தங்களது வழக்கை விரைவாக நடத்த வேண்டும், தங்களை வெளிமுகாமிற்கு மாற்றவேண்டும் என பல்வேறு காலகட்டங்களில் உண்ணாவிரதப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். கடந்த பிப்ரவரி 2010இல் இதே கோரிக்கைக்காக செங்கல்பட்டு முகாமில் உண்ணாவிரதம் இருந்தவர்கள் மீது காவல்துறை தாக்கியதில் 15க்கும் மேற்பட்டவர்களுக்கு கொடுங்காயம் ஏற்பட்டது. காவல்துறையினர் தாக்கியதோடு காயம் பட்டவர்கள் மீதே

வழக்குப்போட்டு சிறையில் அடைத்துவிட்டனர்.

இதே கோரிக்கைகாக சிறப்பு முகாம்களில் உண்ணாவிரதம் இருந்தவர்கள் மீது தற்கொலைக்கு முயன்றதாக வழக்குகள் பல போடப்பட்டுள்ளன. சிறப்பு முகாம்களில் அடைக்கப்பட்டவர்களை மனிதாபிமானத்தோடு நடத்தப்பட வேண்டும் என்றும் அவர்களுக்கு உரிய மருத்துவமனையில் உரிய சிகிச்சையும், அவர்களுக்கு உரிய வேலையும் அதற்கு உரிய கூலியும் அளிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் அவர்களுக்கு உள் மற்றும் வெளியரங்குகளில் விளையாட்டு, மற்றும் யோகா உள்ளிட்ட பயிற்சிகள் அளிக்க வேண்டும் என்றும் அவர்களுக்கு நூலகங்கள் அமைத்துத்தரவேண்டும் என்பது உள்ளிட்ட பல உரிமைகளை சென்னை உயர்நீதிமன்றம் கடந்த 14.11.2003இல் பிரேமாவதி மற்றும் பலர் எதிர் தமிழக அரசு என்ற வழக்கில் கூறியிருந்தும் இதுவரை அந்த உரிமைகளும் சலுகைகளும் அவர்களுக்கு வழங்கப்படவில்லை.

இலங்கையில் சிங்கள அரசின் கீழ் உள்ள முகாம்களைவிட மிகவும் கொடுமையான முகாமாக தற்போது தமிழகத்தில் இந்த இரண்டு சிறப்பு முகாம்கள் (திருச்சி மற்றும் செய்யாறு) தமிழக முதல்வரின் கட்டுப்பாட்டில் இயங்குவது என்பது மிகவும் வேதனைக்குறியது.

நூல் ஆசிரியர் தோழர் பாலன் தமிழக சிறப்புமுகாம்களில் வாழ்ந்து அந்த துன்பத்தை அனுபவித்தவர். இந்த புத்தகம் தமிழகத்தில் உள்ள சிறப்புமுகாம்கள் பற்றிய கொடுமைகளை உலகின் பார்வைக்கு ஒரு விளக்காக இருக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

வழக்கறிஞர் பா.புகழேந்தி

தலைவர், தமிழ்த் தேச மக்கள் கட்சி,

சென்னை,

12.08.2015

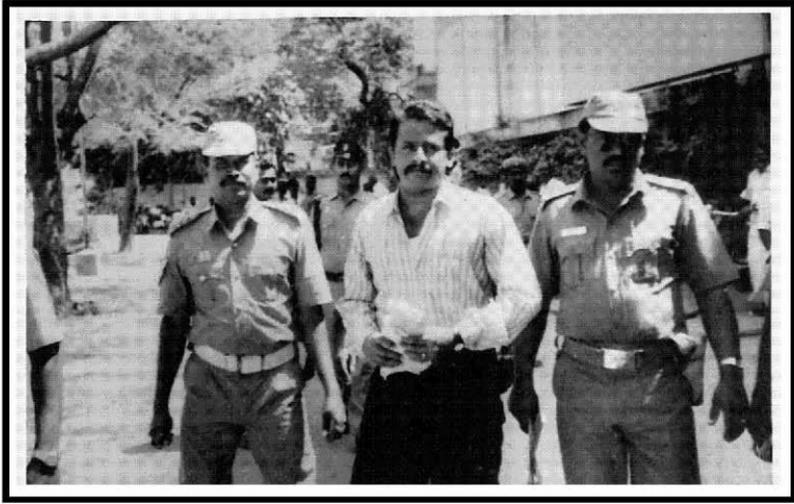

முன்னுரை

எனது எட்டு வருட சிறை வாழ்க்கையை முடித்துக்கொண்டு மேலூர் சிறப்பு முகாமில் இருந்து 30.04.1998 அன்று நான் வெளியேறியபோது, அங்கு அடைக்கப்பட்டிருந்த சக அகதிகளிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டிருந்த வேளை, எனது கரங்களைப் பற்றிக்கொண்ட 8 வயது சிறுமி ஒருத்தி "எல்லோரும் விடைபெறும் போது சவலைப்படாதே, உன்னை விரைவில் விடுதலை செய்ய உதவுவேன் என்பார்கள். ஆனால் அது என்னை ஆறுதல்படுத்த அவர்கள் கூறும் வார்த்தைகள் என்பதை அறிவேன். ஆனால் நீங்கள் அவ்வாறு கூறாவிட்டாலும் நீங்கள்தான் எனக்கு நிச்சயம் உதவுவீர்கள் என்று நம்புகிறேன்" என்று கூறிய அந்த வரிகள் இன்றும் என் காதில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. தற்போது அந்த சிறுமி விடுதலையாகிவிட்டாள் என்றாலும் அந்த சிறுமி என்மீது வைத்த நம்பிக்கையின்படி என்னால் இயன்றளவு சிறப்புமுகாம் அகதிகளின் விடுதலைக்கு குரல் கொடுத்து வருகிறேன்.

நான் சிறப்புமுகாமில் அடைத்து வைக்கப்பட்ட வேளை (1991-1998) எனக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளுக்கு எதிராக எனது தோழர்கள் பொழிலன், முகிலன், சுகுமார் போன்றவர்கள் குரல் கொடுத்தார்கள். அரசியல் தலைவர்களான ராமதாஸ், திருமாவளவன் போன்றவர்களும் குரல் கொடுக்க இவர்கள் வழி சமைத்தார்கள். அது மட்டுமன்றி புரட்சிகர இதழ்களான 'கேடயம்', 'புதிய ஜனநாயகம்', 'முன்னோடி' போன்றவையும் சிறப்புமுகாம் கொடுமைகளுக்கு எதிராக குரல் கொடுத்தன.

கலைஞர் கருணாநிதி அவர்களால் 1990இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சிறப்புமுகாம் என்னும் சித்திரவதை முகாம் இன்னும் மூடப்படவில்லை. அதில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் அகதிகள் விடுதலை செய்யப்படவில்லை. இது குறித்து அண்மையில் தமிழ்த்தேச மக்கள் கட்சியின் 'தமிழ்த்தேச விடுதலை அறம்' என்னும் இதழில் தொடர் கட்டுரைகள் எழுதியிருந்தேன். அதனைப் படித்த பலரும்

இவற்றைத் தொகுத்து ஒரு நூலாக வெளியிடும்படி கேட்டுக் கொண்டார்கள். அந் நூல் எதிர்காலத்தில் சிறப்புமுகாம் பற்றிய ஒரு ஆவணமாகத் திகழும் என்றும் கூறினார்கள். அவர்களின் வேண்டுகோளின்படி இந்நூலைத் தொகுத்து வெளியிடுகிறேன்.

இந்நூல் எந்தளவுக்கு ஒரு ஆவணமாக எதிர்காலத்தில் பயன்படும் என எனக்கு தெரியவில்லை. ஆனால் சிறப்புமுகாமில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் அகதிகளின் விடுதலைக்கு சிறிதளவேனும் இந்நூல் உதவுமேயாயின் அதுவே எனக்குப் போதும். ஏனெனில் எனது நோக்கமும் அதுவே.

இந் நூல் வெளியீட்டுக்கு உதவிய அனைவருக்கும் எனது தோழமை கலந்த நன்றிகள்.

தோழர்.பாலன்

லண்டன், 12.08.2015

சிறப்பு முகாம் பற்றிய எனது குறிப்புகள்

அமெரிக்காவின் குவாண்டநாமோ சித்திரவதை முகாம் பற்றி அறிந்த அளவிற்கு, கிட்லரின் யூத சித்திரவதை முகாம்கள் பற்றி அறிந்த அளவிற்கு, தமிழ்நாட்டில் உள்ள சிறப்பு முகாம் என்னும் சித்திரவதை முகாம் பற்றி உலகம் இதுவரை அறியவில்லை. இதில் வேதனை என்னவென்றால் தமிழ்நாட்டில் தமிழ் அகதிகளுக்கு இழைக்கப்படும் இந்த சித்திரவதை முகாம் கொடுமைகள் பற்றி தமிழர்களே இன்னும் முழுமையாக அறியாமல் இருப்பதே.

அமெரிக்காவின் குவாண்டநாமோ சிறை கொடுமைகள் குறித்து அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஒபாமா ஆகக் குறைந்தது அதை ஒத்துக் கொள்ளவாவது செய்கிறார். அந்த வதைமுகாமை மூடுவதற்கு தான் எவ்வளவோ முயன்றதாக பேட்டியும் கொடுக்கிறார்.

ஆனால் தமிழ் அகதிகளின் சிறப்புமுகாம் கொடுமைகள் குறித்து இந்திய ஆட்சியாளர்கள் இதுவரை ஒத்துக் கொள்ளவுமில்லை. அது குறித்து வாய் திறப்பதும் இல்லை.

‘வந்தாரை வாழவைக்கும் தமிழ்நாடு!’ என்று தமிழக மக்கள்; பெருமையாக கூறி வருகிறார்கள். ஆனால் அது தன்னை நம்பி வந்த ஈழத் தமிழ் அகதிகளை மட்டும் சிறப்புமுகாமில் அடைத்து வைத்துத் துன்புறுத்துகின்றது என்பதை ஏனோ அவர்கள் கவனத்தில் கொள்ளத் தவறுகிறார்கள்.

சிறப்புமுகாம் என்றால் என்ன?

சிறப்புமுகாம் என்பது 1946ஆம் ஆண்டு அயல் நாட்டார் சட்டம் 3(2)E இல் வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரத்திற்கு அமைய தமிழகத்தில் இருக்கும் இலங்கை அகதிகளின் நடமாட்டத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் முகமாக மாவட்ட ஆட்சித்தலைவரின் கீழ் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் முகாம் ஆகும்.

சட்டப்படி மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரின் அதிகாரத்தின் கீழ் உள்ள முகாம் எனக் குறிப்பிட்டிருந்தாலும் நடைமுறையில் இந்த முகாம் தொடர்பான அனைத்து அதிகாரமும் சட்டவிரோதமாக கியூ பிரிவு பொலிசாரிடமே வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. பொலிஸ் நிர்வாகத்தின் கீழ் உள்ள முகாமாகவே இது இயங்கி வருகிறது.

சிறப்பு முகாம் எப்போது, யாரால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது?

சிறப்பு முகாம் என்பது முதன் முதலாக 1990ஆம் ஆண்டு உலகத் தமிழினத் தலைவர் என தன்னை அழைத்துக் கொள்ளும் கலைஞர் கருணாநிதி அவர்களால் அகதியாக வந்த ஈழத் தமிழர்களை அடைத்து வைப்பதற்காக ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளை கட்டுப்படுத்த கலைஞர் அரசு தவறிவிட்டதாக மத்திய அரசு குற்றம் சாட்டியபோது மத்திய அரசைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக கலைஞர் அரசால் வேலூர் கோட்டையில் உள்ள திப்புமுகாமில் முதலாவது சிறப்பு முகாம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

சிறப்பு முகாமில் முதலில் அடைக்கப்பட்டவர்கள் யார்?

தமிழீழ விடுதலை புலிகளைக் கட்டுப்படுத்த சிறப்பு முகாம் ஆரம்பிக்கப்பட்டதாக அப்போதைய தமிழக முதல்வர் கலைஞர் கருணாநிதி கூறியிருந்தார். ஆனால், உண்மையில் அதில் அடைக்கப்பட்டவர்கள்

விடுதலைப் புலிகள் அல்லர். மாறாக சாதாரண அகதி முகாமில் வாழ்ந்து வந்த அப்பாவி ஈழத் தமிழ் அகதிகளே.

அவர்கள் படிக்க வசதி, நல்ல வேலைவாய்ப்பு போன்றவை தருவதாக ஆசை வார்த்தை கூறி அழைத்து வரப்பட்டு அடைக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் தாங்கள் ஏமாற்றப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை வேலூர் சிறப்புமுகாமில் அடைக்கப்பட்ட பின்பே தெரிந்து கொண்டார்கள்.

வேலூர் சிறப்புமுகாமில் துப்பாக்கிச்சூடு ஏன் நடத்தப்பட்டது?

வேலூர் சிறப்புமுகாமில் அடைக்கப்பட்ட அகதிகள் தாங்கள் ஏமாற்றப்பட்டு அடைத்து வைக்கப்பட்டிருப்பதை அறிந்து கோபம் கொண்டார்கள். தங்களை உடனே விடுதலை செய்யும்படி கோரினார்கள். உணவு உட்கொள்ள மறுத்தார்கள். ஆனால் அவர்களை எந்த அரசு அதிகாரிகளும் சென்று சந்திக்கவும் இல்லை. அவர்களது கோரிக்கைக்குத் தகுந்த பதில் அளிக்கவில்லை. இதனால் ஆத்திரமடைந்த அவ் அகதி இளைஞர்கள் திப்புமுகால் வாயிற் சதவுக்குத் தீ வைத்தார்கள். பொலிசாரை நோக்கி கற்களை வீசினார்கள்.

பொலிஸ் சுமிஷனர் தேவாரம் தலைமையில் வந்த பொலிசார் அவ் அகதி இளைஞர்களை அடக்குவதற்காகத் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் நிகழ்த்தினார்கள். அதனால் அப்பாவி இளைஞர்கள் இருவர் பலியானார்கள். பல இளைஞர்களை கட்டைகளைக் கொண்டு தாக்கினார்கள். இறுதியாக 130 இளைஞர்கள் தேசியப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ் வேலூர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்கள்.

உலகில் நிராயுதபாணியான அகதிகளைத் துப்பாக்கியால் சுட்டு அடக்கிய பெருமை தமிழக பொலிசாரையும் அதற்கு உத்தரவு வழங்கிய கலைஞர் கருணாநிதியையுமே சேரும். அதுமட்டுமல்ல அகதிகளை அதுவும் 130 அகதிகளை ஒரே நேரத்தில் தேசியபாதுகாப்பு சட்டத்தின் கீழ் அடைத்த பெருமையும் கலைஞர் அரசையே சேரும். தங்களை விடுதலை செய்யுமாறு கோரிய அகதிகளை “பிரியாணி கேட்டு கலகம் செய்தார்கள்” என்று பத்திரிகைகளும் தம் பங்கிற்கு திரித்து எழுதி அகதிகள் மீது அவதூறு பரப்பினார்கள்.

எதிர்க்கட்சித் தலைவராக இருக்கும் போது சிறப்புமுகாம் பற்றி கலைஞர் கருணாநிதி கூறியது என்ன?

மத்திய அரசைத் திருப்திப்படுத்த சிறப்பு முகாம் என்னும் கொடிய சித்திரவதை முகாமை கலைஞர் கருணாநிதி அவர்கள் ஆரம்பித்திருந்தாலும்கூட மத்திய அரசானது அவரது அரசை ‘டிஸ்மிஸ்’ செய்தது.

அதன் பின்னர் ஆட்சிக்கு வந்த ஜெயா அம்மையார் ஆட்சிக்காலத்தில் வேலூர் கோட்டை சிறப்பு முகாமில் அடைக்கப்பட்டிருந்த சிலர், சுரங்கம் தோண்டித் தப்பியிருந்தார்கள். அப்போது எதிர்க்கட்சித் தலைவராக இருந்த கலைஞர் கருணாநிதி தான் சிறப்பு முகாமை சில மாதங்களின் பின் மூட இருந்ததாகவும் ஆனால் அதற்குள் தனது அரசு கலைக்கப்பட்டு விட்டதால் தன்னால் மூட முடியாமற் போய்விட்டது எனவும் அறிக்கை விட்டிருந்தார்.

எதிர்க்கட்சியாக இருக்கும்போது சிறப்பு முகாமை மூடுவதற்குத் தான் நினைத்திருந்ததாகக் கூறிய அதே கலைஞர் கருணாநிதி அவர்கள், தான் மீண்டும் ஆட்சிக்கு வந்ததும் சிறப்பு முகாமை மூடுவார் என சிறப்புமுகாமில் அடைக்கப்பட்டிருந்த அகதிகள் நம்பினார்கள். அதன் பின் இரண்டு முறை ஆட்சிக்கு வந்துவிட்டார் கலைஞர். ஆனால் அவர் ஆரம்பித்த சிறப்புமுகாமை மூடுவதற்கு அவர் எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்காமல் அந்த அப்பாவி அகதிகளை ஏமாற்றிவிட்டார்.

ஜெயா அம்மையார் சிறப்பு முகாம்கள் குறித்து எடுத்த நடவடிக்கைகள் என்ன?

பொதுவாக கலைஞர் திட்டங்களுக்கு எதிராகச் செயற்படும் குணம் கொண்ட ஜெயா அம்மையார் கலைஞர் ஆரம்பித்த சிறப்பு முகாம்களை மூடுவார் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆனால் அவரோ செங்கல்பட்டு, பூந்தமல்லி, மேலூர், துறையூர், திருவையாறு, பழனி என பல்வேறு இடங்களில் இருந்த கிளைச் சிறைகளில் புதிய சிறப்புமுகாம்களை உருவாக்கினார். ராஜீவ்காந்தி கொலையைக் காரணம் காட்டி பல அப்பாவி அகதிகளைப் பிடித்துச் சிறப்புமுகாம்களில் அடைத்தார்.

கலைஞரும் ஜெயா அம்மையாரும் ஒற்றுமையாக செயற்பட்ட ஒரேயொரு விடயம் இந்த சிறப்பு முகாம் விடயம் மட்டுமே! ஈழ அகதிகளைச் சிறப்பு முகாமில் அடைத்து துன்புறுத்துவதில் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் சளைத்தவர்கள் இல்லை என்பதை தங்கள் ஆட்சிக் காலங்களில் நன்கு நிரூபித்தார்கள்.

சிறையை விடக் கொடிய சித்திரவதை முகாம் என சிறப்பு முகாம் ஏன் கருதப்படுகிறது?

சிறைச்சாலையானது கொடிய சித்திரவதைகள் நிறைந்த இடம் என்பது அனைவருக்கும் தெரியும். ஆனால் அந்த சிறைகளில் வழங்கப்படும் அற்ப சலுகைகள் கூட சிறப்பு முகாம்களில் வழங்கப்படுவதில்லை. அதனால்தான் சிறப்புமுகாம் சிறையைவிடக் கொடிய சித்திரவதை முகாம் எனக் கருதப்படுகிறது.

சிறையில் அடைக்கப்படும் கைதிகள் பராமரிப்பு மற்றும் உரிமைகள் தொடர்பாக சிறை விதிகள் உண்டு. ஆனால் இந்த சிறப்புமுகாமில் அடைக்கப்படும் அசுதிகள் உரிமைகள் தொடர்பாக எந்த விதியும் இல்லை. இதனால் இது தொடர்பாக சென்னை உயர் நீதிமன்றத்தில் தொடரப்பட்ட வழக்கு ஒன்றில் (WP 15044/91) உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகள் அருணாசலம் மற்றும் பிரதாபசிங் அவர்கள் வழங்கிய தீர்ப்பில் தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பது என்னவெனில்,

(1) சிறப்பு முகாமில் உணவு வழங்குவதற்கும், நிர்வகிப்பதற்கும் பொறுப்பாக ஒரு உதவி தாசில்தார் நியமிக்கப்பட்டுள்ளார்.

(2) சிறப்பு முகாமில் வைக்கப்படுபவர்களுக்கு அவர்களின் நடமாட்டம் கட்டுப்படுத்தப் பட்டுள்ளதேயன்றி மற்றும்படி அனைத்து உரிமைகளும் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன.

(3) சிறப்பு முகாமில் வைக்கப்பட்டவர்கள் விரும்பினால் குடும்பத் தலைவர்களை வரவழைத்துத் தங்களுடன் தங்குவதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளது. இக் குடும்பத்தவர்களின் செலவையும் அரசே ஏற்றுக் கொள்ளும்.

(4) சிறப்பு முகாமிற்குள் இருப்பவர்களை சிறையில் சிறைவாசிகளை 'லாக்கப்' செய்வதுபோல் (செல்களில் வைத்துப் பூட்டுதல்) செய்வது கூடாது. முகாமின் எல்லைக்குள் சுதந்திரமாக நடமாட அனுமதிக்கப்படுவார்கள்.

(5) பார்வையாளர்கள் அனைவரும் அனுமதிக்கப்படுவர். எவ்வித நேரக் கட்டுப்பாடுமின்றி விரும்பிய நேரம் பேசுவதற்கும், பொருட்கள் கொடுப்பதற்கும் அனுமதிக்கப்படும்.

(6) போலீசார் காவலுக்கு மட்டும் அதுவும் சிறப்பு முகாமின் வெளிப்புறத்தில் பாதுகாப்பிற்காக நிறுத்தப்படும். மற்றும்படி தாசில்தார் பொறுப்பில் தான் முகாம் நிர்வகிக்கப்படும்.

(7) நாடு திரும்பிச் செல்ல விரும்பினால் சொந்தச் செலவிலோ அல்லது அரசு செலவிலோ அனுப்பிவைக்கப்படும்.

தமிழக அரசு கொடுத்த வாக்குமூலத்தின் அடிப்படையிலேயே இவ்வாறு தங்கள் தீர்ப்பில் நீதிபதிகள் குறிப்பிட்டனர்.

மேற்கண்ட உரிமைகள் யாவும் வழங்கப்பட்டு சட்டப்படியே சிறப்பு முகாம்கள் நடத்தப்படுவதாக தமிழக அரசு உயர்நீதிமன்றத்தில் தெரிவித்தது.

ஆனால் உண்மையென்னவெனில் உயர்நீதிமன்றத்தில்

தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கும் அவ்வுரிமைகளில் ஒன்றைக் கூட தமிழக அரசு இச் சிறப்பு முகாம்களில் வழங்கவில்லை.

மாறாக தமிழக அரசும் அதன் அதிகாரிகளும் மனிதாபிமானமற்ற முறையில், ஈவிரக்கமின்றி, தமிழ் அகதிகளை சிறப்பு முகாம்களில் அடைத்து சித்திரவதை செய்து வருகின்றனர்.

தமிழக பொலிஸ் சிறப்புமுகாம் அகதிகளை அடித்து துன்புறுத்துகிறதா?

சிறப்புமுகாமில் அடைத்து வைத்திருக்கும் அகதிகளை தமிழக பொலிஸ் அடித்துச் சித்திரவதை செய்கிறது. அகதிப் பெண்களை பாலியல் வல்லுறவு செய்கிறது. அது மனதாபிமானமற்ற முறையில் சட்ட விரோதமாகச் செயற்படுகிறது என்பன போன்ற பல குற்றச்சாட்டுகளை பல முறை தமிழக அரசுக்கு தெரிவிக்கப்பட்டது.

மனிதவுரிமை கமிசன் தலைமை நீதிபதிக்கு இக் குற்றச்சாட்டுகள் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பல்வேறு நீதிமன்றங்களில் வாக்குமூலங்களாகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

துறையூர் சிறப்புமுகாமில் அடைக்கப்பட்டிருந்த சிவா என்பவர் கரூர் நீதிமன்றில் 17.10.1994 அன்று தனக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகள் குறித்து வாக்குமூலம் அளித்திருந்தார். அதில் அவர் பின்வருமாறு தெரிவிக்கிறார்:

'21.12.93 அன்று உதவி ஆய்வாளர் அன்பழகன் தலைமையில் வெறி பிடித்த போலீசார் கும்பலாகச் சேர்ந்து என்னைத் தாக்கினார்கள். இதனால் என் கால் முறிந்தது.

அன்று என்னை மட்டுமல்ல முகாமில் வைக்கப்பட்டிருந்த இன்னும் பலரையும் இவ்வாறு அடித்துத் துன்புறுத்தினர். அவர்கள் எவ்வாறு சித்திரவதை செய்தனர் என்பதைக் கூறுவதற்கு என் நாக்கு கூசுகிறது. அந்த அளவிற்குக் கேவலமான முறையில் கொடுமை செய்தனர்.

கால் முறிக்கப்பட்டு நடக்க முடியாமல் நான் வேதனைப்பட்ட போதும் என்னை மருத்துவமனைக்கு அவர்கள் அழைத்துச் செல்லவில்லை. எனக்கு மருத்துவ சிகிச்சையும் தரப்படவில்லை.

இச்சிறப்பு முகாமில் தாய், தந்தை, பிள்ளைகளை பிரித்து அடைத்து வைத்துள்ளனர். இவர்கள் ஒருவருடன் ஒருவர் பேசுவதற்குக் கூட அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. இவ்வாறு தனியாகப் பிரித்து அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் பெண்களை தமது அதிகாரத்தைக் காட்டி மிரட்டி பாலியல் பலாத்காரத்திற்கு உட்படுத்துகின்றனர். இரவு நேரங்களில்

மருத்துவமனைக்கென அழைத்துச் சென்று வெளியே வைத்து தமது காம இச்சைகளைத் தீர்த்துக் கொள்கின்றனர். இவ்வாறு போலீஸ் அதிகாரிகளினால் பாதிக்கப்பட்ட பெண்கள் உயரதிகாரிகளிடம் நேரடியாக முறையிட்டும் மனுக் கொடுத்தும் இதுவரை இவை குறித்து எவ்வித நடவடிக்கைகளும் எடுக்கப்படவில்லை. இவை யாவும் அரசு மற்றும் உயர் அதிகாரிகளின் சம்பந்தத்தோடும் ஆசீர்வாதத்தோடும் நடத்தப்படுகிறதென்றே நான் கருதுகிறேன்.

அத்துடன் இங்குள்ள சிறுவர்களுக்கு கல்வி வாய்ப்பு மறுக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் மூலம் அவர்களின் எதிர்காலமே பாதிக்கப்படுவதை சுட்டிக்காட்டியும் சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் எவ்வித அக்கறையும் கொள்ளவில்லை. இந்நிலையில் நோட் புக், பேனா, பாடப்புத்தகங்கள் எவற்றையும் சொந்தச் செலவில் பெற்றுப் படிப்பதற்கும்கூட அனுமதிக்கவில்லை." என்று தனது வாக்குமூலத்தில் சிவா தெரிவித்துள்ளார்.

சிவா என்பவரின் இந்த நீதிமன்ற வாக்குமூலம் தமிழக பொலிஸ் சிறப்புமுகாம் அகதிகளை அடித்து துன்புறுத்துகிறது என்பதற்கும் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் பெண்கள் பொலிசாரினால் பாலியல் வல்லுறவுக்கு உள்ளாக்கப்படுகிறார்கள் என்பதற்கும் சாட்சியாக உள்ளது. ஆனால் கரூர் நீதிமன்றமோ அல்லது தமிழக அரசோ இதுவரை இது குறித்து எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுக்காதது அதிர்ச்சியாகவும் வேதனையாகவும் இருக்கிறது.

• ஜெயா அம்மையாருக்கு ஒரு நீதி

சிறப்பு முகாம் அகதிகளுக்கு இன்னொரு நீதி.

இது என்ன நியாயம்?

இந்தியா ஒரு ஜனநாயக நாடு. இங்கு சட்டத்தின் முன் அனைவரும் சமம் என்று கூறுகின்றார்கள். ஆனால் இங்கு ஜெயா அம்மையாருக்கு ஒரு நீதி, சிறப்புமுகாம் அகதிகளுக்கு இன்னொரு நீதி வழங்கப்படுகிறது. இது என்ன நியாயம்?

66 கோடி ரூபாய் மக்களின் பணத்தைச் சுருட்டிய குற்றத்திற்காக ஜெயா அம்மையாருக்கும் அவருடைய கூட்டாளிகளுக்கும் நான்கு வருட தண்டனை வழங்கப்பட்டது. ஆனால் உச்ச நீதிமன்றம் அவர்களுக்கு 21 நாட்களில் ஜாமீன் விடுதலை அளித்துள்ளது. அதேவேளை அகதிகள் எந்தவிதக் குற்றச்சாட்டும் இன்றி எந்தவிதத் தண்டனையும் இன்றி வருடக் கணக்காகச் சிறப்புமுகாமில் அடைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவர்களின் விடுதலை குறித்து நீதிமன்றங்கள் அக்கறையற்று இருப்பது என்ன நியாயம்?

திடகாத்திரமாக காட்சியளிக்கும்
இந்த சுதாசரன் ஜெயா
அம்மையாரின் வளர்ப்பு மகன்
ஆவார். இவரும் நோயாளி என்று
உச்ச நீதிமன்றத்தால் ஜாமீனில்
விடுதலை செய்யப்பட்டுள்ளார்.

இன்னொருவர் துணையின்றி எழுந்து
நடமாட முடியாத இந்த அகதியை
வெளியில் விட்டால் தமிழகத்தின்
அமைதி நிலை குலைந்து விடுமாம்
என்று கியூ பிராஞ் பொலிஸ்
கூறுகிறது. அது மட்டுமின்றி இந்த
அகதி விடுதலை செய்யப்பட
வேண்டிய நோயாளியாக உச்ச
நீதிமன்றத்தின் கண்களுக்குத்
தெரியவில்லை.

ஜெயா அம்மையாருக்கு மட்டுமன்றி அவருடைய வளர்ப்பு மகன்
சுதாசரனுக்கும் வயதானவர்கள் மற்றும் நோயாளிகள் என்று காரணம் கூறி
ஜாமீன் விடுதலை அளிக்கப்பட்டது. ஆனால் சிறப்புமுகாமில்
உண்மையாகவே உடல் ஊனமுற்றவர்கள் மற்றும் நோயாளிகள் அடைத்து
வைக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். அவர்களை இதே காரணங்களுக்காக
விடுதலை செய்ய நீதிமன்றம் முன்வரவில்லை. இது என்ன நியாயம்?

சிறையில் தன்னுடன் தங்கியிருக்கத் தனது தோழி சசிசுலாவுக்கு
அனுமதியளிக்குமாறு ஜெயா அம்மையார் கோரினார். ஆனால்
சிறப்புமுகாமில் கணவன் மனைவி குழந்தைகளைக்கூட பிரித்து
வைத்திருப்பதோடு அவர்கள் பார்வையிடுவதற்கும் அனுமதி
மறுக்கப்படுகிறது. சிறையில் ஒரு தண்டணைக் குற்றவாளிக்கு வழங்கப்படும்
சலுகைகளுக்கூட சிறப்புமுகாமில் அப்பாவி அகதிகளுக்கு மறுப்பது என்ன
நியாயம்?

- தமிழக அரசு தவறிழைத்தால் நீதிமன்றத்தில் முறையிடலாம்.
- நீதிமன்றம் சுவனிக்கத் தவறினால் சர்வதேச அமைப்புகளிடம் முறையிடலாம்.
- சர்வதேச அமைப்புகளும் கண்டு கொள்ளாவிடின் அகதிகள் என்ன செய்ய முடியும்?

சிறப்புமுகாம் கொடுமைகள் குறித்து பல அகதிகள் நீதிமன்றங்களில் முறையிட்டார்கள்.

குறிப்பாக நான் சிறப்புமுகாமில் அடைத்து வைக்கப்பட்டவேளை எனக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகள் குறித்து கொடைக்கானல் மற்றும் திண்டுக்கல் நீதிமன்றங்களில் நேரிடையாக முறையிட்டேன்.

அது மட்டுமன்றி மக்கள் உரிமைக் கழக வழக்குரைஞர் பி.வி. பக்தவச்சலம் எனக்காக சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தால் தொடரப்பட்ட வழக்கில் அரசு இணைச்செயலர் பாஸ்கரதாஸ் மன்னிப்பு கோரியதுடன் இனி என்னை சட்டரீதியாக நடத்தப்படும் என வாக்குறுதியளித்தார். ஆனால் அதன் பின்பும்கூட தமிழக அரசு என்மீது மட்டுமல்ல சிறப்புமுகாம் அகதிகள் அனைவர் மீதும் சட்டவிரோதமாகவே செயற்பட்டு வருகிறது.

நான் சிறப்புமுகாமில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த வேளை தோழர் தமிழ்முகிலன் மற்றும் பல மனிதவுரிமை ஆர்வலர்கள் இந்த சிறப்புமுகாம் கொடுமைகளுக்கு எதிராக தொடர்ந்து நடத்தி வந்த போராட்டத்தின் பயனாக மனிதவுரிமைக் கமிசன் தலைமை நீதிபதி வேலூர் சிறப்புமுகாமிற்கு விஜயம் செய்து நேரில் கொடுமைகளைப் பார்வையிட்டார்.

இனிமேல் இவ்வாறு நிகழாவண்ணம் தான் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்வதாக அவ் நீதிபதி வாக்குறுதியளித்தார். ஆனால் அதன் பின்னும் கொடுமைகள் தொடர்ந்தது மட்டுமல்ல அதிகரித்ததுதான் மிச்சம்.

இந்திய நீதிமன்றங்களினால் தமிழக அரசின் இக் கொடுமைகளைத் தடுத்து நிறுத்த எந்த ஆக்கபூர்வமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படாத நிலையில் வேறு வழியின்றி நானே ஐ.நா மனிதவுரிமைக் கமிசன் மற்றும் சர்வதேச மன்னிப்பு சபை போன்றவற்றுக்கு மனுக்கள் அனுப்பினேன்.

எனது மனுக்களை பெற்றுக்கொண்டதாக அறிவித்த அந்த அமைப்புகள் இதுவரை எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை.

தமிழக அரசு தொடர்ந்து தவறு இழைத்து வருகிறது. இது குறித்து நீதிமன்றங்கள் கண்டு கொள்ளாமல் இருக்கின்றன. சர்வதேச

அமைப்புகளும் இது குறித்து அக்கறையற்று இருக்கின்றன. இந் நிலையில் அந்த முகாமில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் அகதிகள் யாரில் நம்பிக்கை வைக்க முடியும்? அவர்கள் விடுதலை பெறுவதற்கு என்னதான் செய்ய முடியும்?

• சிறப்புமுகாம்கள் ஏன் இன்னும் மூடப்படவில்லை?

புலிகளை அடைத்து வைப்பதற்காகவே சிறப்பு முகாம்களை உருவாக்கியதாக கலைஞர் கருணாநிதி கூறினார். அதன் பின்பு வந்த ஜெயா அம்மையாரும் புலிகள் நடமாட்டம் இருப்பதால் சிறப்புமுகாமை வைத்திருப்பதாக கூறினார். ஆனால் தற்போது இலங்கையில் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் அழிக்கப்பட்டுவிட்டதாக இலங்கை அரசு தெரிவித்துள்ளது. இந்திய அரசும் அதனை ஏற்றுக்கொண்டு ராஜீவ்காந்தி கொலையில் இருந்து பிரபாகரன் மற்றும் பொட்டம்மான் ஆகியோரின் பெயரை நீக்கியுள்ளது. ஆனால் தமிழக அரசு மட்டும் புலிகளின் பெயரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சிறப்புமுகாமை மூட மறுத்து வருகிறது.

யுத்தம் முடிந்து 6 வருடங்களாகிவிட்டன. மகிந்த ராஜபக்சகூட முள்வேலிக்குள் அடைத்து வைத்திருந்த தமிழர்களை பெரும்பாலும் விடுதலை செய்துவிட்டார். ஆனால் தமிழக அரசு மட்டும் அப்பாவி அகதிகளை விடுதலை செய்யாமல் தொடர்ந்தும் சிறப்புமுகாமில் அடைத்து வைத்திருக்கிறது.

• சிறப்புமுகாம்களின் தற்போதைய நிலை என்ன?

தற்போது திருச்சி மற்றும் செய்யாறு என்னும் இரு இடங்களில் சிறப்புமுகாம்கள் உள்ளன. அவற்றில் பல அப்பாவித் தமிழ் அகதிகள் அடைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்களை விடுதலை செய்யுமாறு பல முறை உண்ணாவிரதம் இருந்துள்ளனர். ஆனால் காந்தி தேச ஆட்சியாளர்கள் அந்த அகதிகளின் அகிம்சை போராட்டத்திற்கு மதிப்பு அளிக்கவில்லை. மாறாக காவலுக்கு இருந்த தமிழக பொலிஸ் அதிகாரிகள் “தேவடியா அகதி நாய்களே! அடித்து போட்டால் ஏன் என்று கேட்க யாரும் இல்லை. உங்களுக்கு உண்ணாவிரதப் போராட்டம் கேட்குதா?” எனக் கேட்டு அந்த அப்பாவி அகதிகளைத் தாக்கியுள்ளனர். இதனால் வேறு வழியின்றி அந்த அகதிகள் 17 பேர் தூக்க மாத்திரைகளை விழுங்கி தற்கொலைக்கு முயன்றனர். அவர்களை சாகவும் விடாது காப்பாற்றிய பொலிசார் அவர்கள் மீது தற்கொலைக்கு முயன்றதாக வழக்கு பதிவு செய்து சிறையில் அடைத்துள்ளனர். அகதிகளை வாழவும் விடாமல் சாகவும் விடாமல் கொடுமைப்படுத்தும் ஒரே அரசு உலகத்தில் தமிழக அரசாகவே இருக்கும்!

• சிறப்பு முகாமும் தமிழக அரசியல் தலைவர்களும்

கலைஞர் கருணாநிதி

முதன் முதலில் சிறப்புமுகாமை உருவாக்கி அதில் அப்பாவி அகதிகளை அடைத்தவர் உலகத் தமிழினத் தலைவர் என தன்னை பெருமையாக அழைத்துக் கொள்ளும் கலைஞர் கருணாநிதி அவர்கள். அவர் அதன் பின்பு பல முறை ஆட்சிக் கட்டிலில் அமர்ந்துவிட்டார். ஆனால் தான் உருவாக்கிய சிறப்பு முகாமை மூடுவதற்கு அவர் ஒருபோதும் முயற்சி செய்யவில்லை. ஆனால் தமிழீழம் அமைக்க “டெசோ” மாநாடு நடத்துகிறார். உண்மையில் அவருக்கு ஈழத் தமிழர்கள் மீது அக்கறை இருக்குமாயின் முதலில் தான் உருவாக்கிய சிறப்புமுகாமை அவர் மூடியிருக்க வேண்டும். அவர் சிறப்புமுகாமை மூடாதது மட்டுமல்ல தற்போது எதிர்க்கட்சியில் இருக்கும்போதும் அதனை மூடுமாறு கோரிக்கைகூட வைக்க மறுக்கிறார். இந் நிலையில் இவர் ஈழத் தமிழர்கள் மீது அக்கறை கொண்டு “டெசோ” மாநாடு நடத்துகிறார் என்று எப்படி நம்ப முடியும்?

ஜெயா அம்மையார்

ஜெயா அம்மையார் தான் பதவிக்கு வந்தால் இராணுவத்தை அனுப்பி ஈழத்தைப் பெற்றுத் தருவேன் என்றார். ஆனால் அவர் பதவிக்கு வந்த பின் அது குறித்து பேசுவதில்லை. அவர் ஈழம் பெற்றுத்தராவிட்டாலும் பரவாயில்லை, சிறப்புமுகாமை மூடி அதில் அடைத்து வைத்திருக்கும் அகதிகளையாவது விடுதலை செய்திருக்கலாம். ஆனால் அவர் அதற்கும்கூட தயார் இல்லை. இந்நிலையில் அவரை “ஈழத்தாய்” என சிலர் அழைப்பது வேதனையாகவும் வேடிக்கையாகவும் இருக்கிறது.

வை.கோ.

வை. கோ அவர்கள் சிறப்பு முகாமை மூடுமாறு கேட்டிருக்கிறார். ஆனால் அவருடைய கட்சியினர் மத்திய அரசில் அமைச்சராக இருந்தபோது இந்த சிறப்புமுகாமை மூடுவதற்கு எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. புலிகள் இயக்கம் மீதான தடையை நீக்குமாறு உச்ச நீதிமன்றில் வழக்கு தொடர்ந்த வைகோ அவர்கள் விரும்பியிருந்தால் இந்த சிறப்புமுகாமை மூடுமாறு உச்ச நீதிமன்றில் வழக்கு தொடர்ந்திருக்கமுடியும். அதன் மூலம் சிறப்புமுகாமை மூட வழி செய்திருக்க முடியும். ஆனால் அவர் அது குறித்து எவ்வித அக்கறையும் கொள்ளவில்லை.

டாக்டர் ராமதாஸ்

டாக்டர் ராமதாஸ் அவர்கள் சிறப்புமுகாமை மூடுமாறு பல முறை

கோரியிருக்கிறார் போராட்டமும் நடத்தியிருக்கிறார். ஆனால் அவருடைய மகன் அன்புமணி மத்திய அரசில் அமைச்சராக இருந்தபோது இந்த சிறப்புமுகாம்களை மூடுவதற்கு அவர் மூலம் எதாவது நடவடிக்கை எடுத்திருக்க முடியும். அதுமட்டுமல்ல தமிழகத்தில் கூட அவருடைய கட்சியின் ஆதரவுடனே தமிழக அரசு இயங்கி வந்தது. அப்போதும் கூட டாக்டர் ராமதாஸ் அவர்கள் விரும்பியிருந்தால் தன் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி சிறப்புமுகாமை மூடியிருக்க முடியும். ஆனால் அவரும் கூட இதுகுறித்து அக்கறையற்று இருந்துள்ளார்.

திருமாவளவன்

விடுதலைச் சிறுத்தைகள் கட்சி தலைவர் திருமாவளவனும் சிறப்பு முகாமை மூடுமாறு பலமுறை அறிக்கை விட்டிருக்கிறார். ஆனால் அவருடைய ஆதரவுடன் காங்கிரஸ் ஆட்சி செய்த வேளையில் அவர் ஒருமுறை கூட பாராளுமன்றத்தில் இந்த சிறப்புமுகாம் கொடுமைகள் குறித்து குரல் எழுப்பவில்லை. இது ஏமாற்றமாகவும் வேதனையாகவும் இருக்கிறது.

தி.மு.க, காங்கிரஸ் மற்றும் அதிமுக தவிர மற்ற அனைத்து கட்சிகளும் சிறப்புமுகாம்களை மூடி அவற்றில் உள்ள அகதிகள் அனைவரையும் விடுதலை செய்யுமாறு கோரியுள்ளனர். பல்வேறு மனிதவரிமை ஆர்வலர்கள் இந்த கொடுமைகள் குறித்து குரல் எழுப்பியுள்ளனர். சர்வதேச அமைப்புகளுக்கு தெரியப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இருப்பினும் உலகத்தின் கவனமும் குறிப்பாக தமிழ்மக்களின் கவனமும் இந்த கொடுமைகள் குறித்து கவனம் கொள்ளாததாலேயே அகதிகள் மீதான சிறப்புமுகாம் கொடுமைகள் தொடர்கின்றனவோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

• ஈழத்தமிழ்த் தலைவர்களின் கண்டு கொள்ளாத அவல நிலை

ஈழத் தமிழ்த் தலைவர்கள் அடிக்கடி இந்தியாவிற்கு விஜயம் செய்து பிரதமர் மற்றும் தமிழக முதலமைச்சர் ஆகியோரை சந்தித்து வருகின்றனர். அவ்வேளைகளில் அவர்கள் ஒருமுறை கூட சிறப்புமுகாமில் அடைத்து வைத்திருக்கும் அகதிகளை விடுதலை செய்யுமாறு கோரியதில்லை. அண்மையில் தமிழகத்திற்கு விஜயம் செய்த வடமாணான முதலமைச்சர் விக்கினேஸ்வரன் அவர்கள் தமிழகத்தில் இருக்கும் அகதிகளை இலங்கைக்கு அனுப்பிவைக்குமாறு கோரியபோதும் கூட சிறப்புமுகாமில் அடைத்து வைத்திருக்கும் அகதிகளை விடுதலை செய்ய வேண்டும் எனக் கோராதது ஈழத் தமிழ் மக்களின் அவல நிலையைக் காட்டுகிறது.

இதைவிடப் பெரிய கொடுமை என்னவெனில் அமெரிக்காவில் இருக்கும் நாடுசுடந்த தமிழீழ அரசின் பிரதமர் என தன்னைத்தானே

அறிவித்துக்கொள்ளும் உருத்திரகுமார் அவர்கள்கூட ஊழல் வழக்கில் தண்டனை பெற்ற ஜெயா அம்மையாரை விடுதலை செய்யமாறு அறிக்கை விடுக்கின்றார். ஆனால் அந்த ஜெயா அம்மையாரினால் சிறப்புமுகாம்களில் அடைத்து வைத்திருக்கும் அகதிகளை விடுதலை செய்யுமாறு அறிக்கை விடப்படவில்லை.

• **சிங்கள இனவெறி அரசு தமிழர்களை விடுதலை செய்தாலும் தமிழக அரசு விடுதலை செய்ய மறுக்கிறது**

இலங்கையில் பதவியேற்ற புதிய ஜனாதிபதி மைத்திரி அவர்கள் சிறையில் உள்ள அரசியல் கைதிகளை விடுதலை செய்வதாக உறுதியளித்திருந்தார். ஆனால் தமிழ்நாட்டில் என்ன ஆட்சி மாற்றம் ஏற்பட்டாலும் யார் பதவிக்கு வந்தாலும் சிறப்புமுகாமில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் அப்பாவி அகதிகளை விடுதலை செய்ய மறுக்கின்றார்கள். விடுதலை செய்வது குறித்து எந்த உறுதிமொழியைக்கூட தர மறுக்கிறார்கள். தமிழ் அகதிகளை தொடர்ந்தும் அடைத்து வைத்து சித்திரவதை செய்யவே முனைகின்றனர். சிங்கள இனவாத அரசு தமிழர்களை விடுதலை செய்தாலும்கூட தமிழ்நாடு அரசு தமிழ் அகதிகளை விடுதலை செய்ய மறுப்பது என்பது ஈழத்தமிழ் மக்கள் நினைத்துக்கூட பார்த்திராத கொடுமை.

தமிழ்நாட்டில் ஜெயா அம்மையாருக்கும் கலைஞர் கருணாநிதிக்கும் பல வருடங்களாக கறுப்பு பூனை பாதுகாப்பு வழங்கப்பட்டு வருகிறது. இருவருக்கும் புலிகள் இயக்கத்தால் உயிருக்கு ஆபத்து எனக்கூறியே அந்த பாதுகாப்பு வழங்கப்பட்டு வருகிறது. புலிகள் அமைப்பு பலமாக இருந்த காலத்தில்கூட இந்த இருவரையும் கொல்வதற்கு அவர்கள் ஒருபோதும் முனைந்தது கிடையாது. அப்படியிருக்க இன்று புலிகள் இல்லாத நிலையிலும்கூட இவர்கள் இருவரும் தமது உயிருக்கு புலிகளால் ஆபத்து என்று கூறி கறுப்பு பூனை பாதுகாப்பை பெற்று வருவது கேவலமானது.

இவர்கள் இருவரும் தமது சுயநலங்களுக்காக புலிகள் அமைப்பிற்கு எதிராக செயற்பட்டபோதும்கூட புலிகள் அது குறித்து பொது வெளியில் எந்தக் கருத்தும் தெரிவிக்காமல் மௌனமே கடைப்பிடித்தார்கள்.

முன்னாள் பிரதமர் வி.பி.சிங் அவர்களால் புலிகளிடம் கொடுக்கச் சொல்லி வழங்கப்பட்ட பணத்தைக்கூட கலைஞர் கருணாநிதி வழங்காமல் சுருட்டியபோதும்கூட புலிகள் அது குறித்து பொது வெளியில் எதுவும் குறை கூறியதில்லை. அப்படியிருந்தும்கூட கொஞ்சம்கூட மனிதாபிமானம் இன்றி கலைஞரும் ஜெயா அம்மையாரும் புலிகளால் தமது உயிருக்கு ஆபத்து எனக்கூறி கறுப்பு பூனை பாதுகாப்பை பெற்று வருகின்றனர்.

2009இல் புலிகள் தமது ஆயுதங்களை மெளனிப்பதாக அறிவித்த பின்னரும் கூட அவர்களில் பலர் இலங்கை இராணுவத்தால் கொல்லப்பட்டனர். கலைஞரின் மகள் கனிமொழியின் ஏற்பாட்டின் பேரிலேயே வெள்ளைக்கொடியுடன் நடேசன், புலித்தேவன் உள்ளிட்ட சில அரசியல் தலைவர்கள் சரணடைந்தபோதும் சிங்கள இராணுவத்தால் படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள். இதை வடமாகாணசபை உறுப்பினர் ஆனந்தி சசிதரன் அவர்கள் அண்மையில் தெரிவித்துள்ளார். உண்மையில் கலைஞரும் அவர் மகள் கனிமொழியும் போர்க் குற்றத்திற்கு உடந்தையானவர்கள் என்பதற்காக விசாரிக்கப்பட வேண்டும். ஆனால் கலைஞரோ ஒரு புறம் தமிழீழத்திற்காக டெசோ மாநாடு நடத்திக்கொண்டு மறு புறத்தில் புலிகளால் ஆபத்து என்று கறுப்பு பூனை பாதுகாப்பை பெற்று வருகிறார்.

ஜெயா அம்மையாரோ சட்டசபையில் ஈழத் தமிழர்களுக்கு ஆதரவாக பல தீர்மானங்களை நிறைவேற்றி ஈழத்தாய் பட்டம் பெற்றுள்ளார். புலிகள் தற்போது இல்லை என்பதும் அவர்களால் தனக்கு ஆபத்து இல்லை என்பதும் நன்கு தெரிந்தும் கறுப்பு பூனை பாதுகாப்பை தொடர்ந்தும் பெறுவதற்காகப் புலிகளால் ஆபத்து என்கிறார். அதுமட்டுமல்ல அவர் மீதான ஊழல் வழக்கில் தீர்ப்பின்போதும் நீதிமன்றத்தை மாற்றுவதற்காகவும்கூட புலிகளால் தனக்கு ஆபத்து என்று முறையிட்டார். இவர் வேண்டுமென்றே பொய் சொல்கிறார் என்று நன்கு தெரிந்தும் யாருமே இது குறித்து கண்டனம் தெரிவிக்கவில்லை. குறிப்பாக புலிகளின் பிரதிநிதியாக தன்னைக்காட்டிக் கொள்ளும் “நாம் தமிழர்” சீமான் கூட இதனைக் கண்டிக்காதது ஆச்சரியமே!

• **புலிகள் மீதான தடையும் தொடரும் சிறப்புமுகாம் கொடுமையும்.**

ஜெயா அம்மையார் தமது கறுப்பு பூனை பாதுகாப்பை தொடர்ந்து பெறுவதற்காகவே புலிகள் மீதான தடையை நீடிக்க ஆதரவு வழங்கி வருகிறார். அதேபோல் கலைஞர் கருணாநிதியும்கூட தமது கறுப்பு பூனை பாதுகாப்பை தொடருவதற்காகவே இல்லாத புலிகள் அமைப்பு மீதான தடைக்கு எந்த வித எதிர்ப்பையும் காட்டாமல் இருக்கிறார். இதில் மிக்கொடிய கொடுமை என்னவெனில் புலிகளுக்காக குரல் கொடுப்பதாக கூறும் வைகோ, நெடுமாறன், சீமான் போன்றவர்களும் கூட கலைஞரும் ஜெயா அம்மையாரும் தமது கறுப்பு பூனை பாதுகாப்பை தொடர்வதற்காகவே இப்படி புலிகளை தடை செய்கின்றனர் என்பதைக்கூட மக்களுக்கு தெரிவிப்பதில்லை.

கலைஞரும் ஜெயா அம்மையாரும் தமது சுயநலங்களுக்காக எப்படி

புலிகள் மீதான தடையை நீடித்து வருகின்றனரோ அதேபோல் புலிகள் மீதான தடைக்கு உதவும் முகமாக சிறப்பு முகாமையும் மூடாமல் பாதுகாத்து வருகின்றனர். அப்பாவி ஈழத்தமிழ் அகதிகளைப் பிடித்து புலிகள் எனக் கணக்கு காட்டி சிறப்பு முகாமில் அடைத்து வருகின்றனர். தமது கறுப்பு பூனை பாதுகாப்பிற்காக அப்பாவி அகதிகளைப் பலி கொடுக்கின்றனர். ஆனால் இவர்கள் தான் ஈழத் தமிழர்களுக்கு விடுதலை பெற்றுக் கொடுப்பவர்கள் என்று இன்றும் கூட பல்லாயிரம் தமிழர்கள் அப்பாவித்தனமாக நம்புகின்றார்கள்.

• முன்னாள் காவல்துறை அதிகாரியின் வாக்குமூலம்

ராஜீவ் காந்தி கொலையில் தண்டனை விதிக்கப்பட்ட பேரறிவாளன் ஒரு அப்பாவி எனப் பலர் ஆரம்பம் முதல் கூறி வந்தனர். ஆனால் அதை நீதிமன்றம் ஏற்கவில்லை. இந்திய அரசும் ஏற்கவில்லை. ஆனால் அந்த வழக்கை விசாரணை செய்த ஒரு அதிகாரி பேரறிவாளனின் வாக்குமூலத்தை தான் மாற்றி பதிவு செய்ததால்தான் அவர் தண்டனைக்குள்ளானார் என ஒப்புதல் வாக்குமூலம் அளித்த பின்பே அப்பாவி பேரறிவாளன் அநியாயமாகத் தண்டிக்கப்பட்டார் என்பதை அனைவரும் ஒத்துக்கொண்டனர். இருந்தும் பேரறிவாளன் இன்னும் விடுதலை செய்யப்படவில்லை. ஆனால் அவர் ஒரு அப்பாவி என்பது ஒரு அதிகாரி மூலம் வெளி உலகிற்கு நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சிறப்புமுகாம் அகதிகளைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு உயர் காவல்துறை அதிகாரியே “அகதிகள் அப்பாவிகள் என்றும் சட்ட விரோதமாக அவர்கள் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்” என்றும் தெரிவித்தும் கூட அது குறித்து யாரும் அக்கறை கொள்ளாதது பேரறிவாளனைவிட மோசமான நிலையிலேயே ஈழத் தமிழ் அகதிகளின் நிலை தமிழ்நாட்டில் உள்ளது என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

முன்னாள் காவல்துறை தலைவரான வைகுந் அவர்கள் “நான் சமாளித்த சவால்கள்” என்னும் தலைப்பில் புத்தகம் ஒன்று எழுதியுள்ளார். அதில் அவர் சிறப்பு முகாம் குறித்து பல தகவல்களைத் தெரிவித்துள்ளார். ஈழ அகதிகளை அடைத்து வைப்பது பற்றி அவர் குறிப்பிடுகையில்

“வெளிநாட்டைச் சேர்ந்தவர்களை இங்கு வைத்து நாம் பாதுகாக்கும்போது அதை முழுமையாக உறுதி செய்வதற்குச் சட்டரீதியிலான அதிகாரம் நமது காவல்துறைக்குத் தரப்படவில்லை என்பதை நாம் இங்கு குறிப்பாகக் கவனிக்க வேண்டும். வெளிநாட்டவர் சட்டத்தின் 2(2)(இ) பிரிவின்படி உப்புச் சப்பில்லாத சட்டப்போர்வையில் அதுவும் ஐந்தாண்டுகள் வெளிநாட்டவரை வெளியே சுதந்திரமாக நடமாட முடியாதபடி முழுமையாக ஒரு இடத்தில் அடைத்து

வைப்பதற்கு நமக்கு எவ்வித அதிகாரமும் கிடையாது.” என்று தெரிவித்துள்ளார்.

அவர் மேலும் கூறுகையில் “வெளிநாட்டவர் சட்டப்படி பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் உத்தரவைத் தவிர அவர்களை சிறப்புமுகாம்களில் அடைத்து வைத்திருக்க வேறு எந்த சட்டரீதியான அதிகாரத்தையும் நாம் பெற்றிருக்கவில்லை என்பதுதான் உண்மை. அந்த வகையில் பார்த்தால் அவர்கள் கைதிகளும் இல்லை. விசாரணைக் கைதிகளும் இல்லை. ஆகவே அவர்களை சிறைத்துறை விதிகளைக் கொண்டு எந்த வகையிலும் கட்டுப்படுத்த முடியாது என்பதுதான் யதார்த்த நிலையாக இருந்தது” என்கிறார்.

வைகுந் அவர்கள் ‘கியூ பிராஞ்சீ’ புலனாய்வுப் பிரிவின் தலைவராக இருந்த காலத்திலேயே வேலூர் சிறப்புமுகாமில் இருந்த அகதிகள் சுரங்கம் தோண்டி தப்பிச் சென்றனர். இது குறித்து வைகுந் அவர்கள் தனது புத்தகத்தில் குறிப்பிடுகையில் “திப்புமுகாலில் இருந்தவர்களை நான் இலங்கை தமிழர்கள் என்றுதான் குறிப்பிட்டிருந்தேனே தவிர போராளிகள் என்றல்ல. ஒரு சாதாரண இலங்கை தமிழன் யார்? இலங்கைப் போராளி யார்? என்பதைப் பிரித்துப் பார்க்க நமது மத்திய மாநில அரசுகளின் உளவுத்துறையிடம் எவ்விதமான உறுதியான நெறிமுறைகளும் கிடையாது என்பதை என்னால் உறுதியாக கூற முடியும். மத்திய உளவு அமைப்புகளுக்கு கூட ஒரு சாதாரண அகதி யார்? தீவிரவாதி யார்? என்பதை அடையாளம் கண்டு கொள்ள எவ்விதமான உறுதியான நெறிமுறைகளும் இல்லை என்பதை என்னால் நிச்சயமாக சொல்ல முடியும்” என்கிறார்.

அத்தோடு “திப்புமுகால் என்பது சிறையல்ல. வெறும் சிறப்பு அகதிகள் முகாம் தான். மேலும் அதில் அடைக்கப்பட்டிருந்தவர்கள் எந்த சிறை விதிமுறைகளுக்கும் உட்பட்டவர்கள் அல்ல. எனினும் அதைச் சுற்றி அதிக எண்ணிக்கையில் காவல்துறை அதிகாரிகளும், காவலர்களும், கண்காணிப்பு கோபுரங்களும், ஏ.கே. 47 துப்பாக்கிகளும் இருந்தன. ஆனால் இவையெல்லாம் தேவையில்லாத பயனற்ற சட்டத்திற்கு உட்படாத ஒரு பணி என்பதை நாம் ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பார்த்தால் புரியும்.” என்றும் தெரிவித்துள்ளார்.

முன்னாள் காவல்துறை தலைவர் வைகுந் அவர்கள் “சிறப்பு முகாமில் அடைக்கப்பட்டிருப்பவர்கள் புலிகள் என்பதற்கு எந்த ஆதாரமும் இல்லை.” என்கிறார். ‘அவர்களை சட்டவிரோதமாக அடைத்து வைத்திருப்பதாகவும்’ கூறுகிறார். அதுமட்டுமல்ல “அடுத்தடுத்து வந்த மத்திய மாநில அரசுகள் பின்பற்றி வரும் கொள்கைகளினால் ஏற்படும் குழப்பத்திற்கு எதற்காகத் தேவையில்லாமல் பொலிஸ் மீது பழி போட

வேண்டும்?" எனவும் கேட்கிறார்.

முன்னாள் காவல்துறை தலைவர் மட்டுமன்றி வேலூர் சிறப்புமுகாம் தொடர்பாக விசாரணை செய்வதற்கு நியமிக்கப்பட்ட நீதிபதி சிங்காரவேலு அவர்களும் தனது அறிக்கையில் மத்திய, மாநில அரசுகள் இரண்டையுமே குற்றம் சாட்டியிருக்கிறார்.

இவ்வாறு காவல் துறை தலைவர் மற்றும் நீதிபதி எல்லாம் குற்றம்சாட்டியும்கூட மத்திய மாநில அரசுகள் எவ்வித அக்கறையுமின்றி சிறப்புமுகாம்களை தொடர்ந்தும் சட்டவிரோதமாக இயக்கி வருகின்றன.

• அதிகாரிகளின் அதிகார துஸ்பிரயோகம்

1991இல் ராஜிவ் காந்தி கொலை செய்யப்பட்ட பின் தமிழகக் காவல்துறை நீலகிரி மாவட்டத்தில் தாயசகம் திரும்பிய மலையகத் தமிழர்களை மனித வேட்டையாடிய போது அதற்கு எதிராக உரிமைக் குரல் எழுப்பியவர் இர.சிவலிங்கம் அவர்கள். அதற்காக அவர் கைது செய்யப்பட்டு கால்களிலும் கைகளிலும் விலங்கிடப்பட்ட நிலையில் சிறையிலிடப்பட்டு வதையுற்றார். அவர் தனது சிறப்புமுகாம் கோர அனுபவத்தை “மக்கள் மன்றம்” ஏட்டில் விபரித்து எழுதியுள்ளார். அதில் அவர் “என்னைக் கைது செய்து உடனடியாகக் காஞ்சிபுரம் அகதிகள் முகாமிற்கு அழைத்துச் சென்று ஒப்படைக்க வேண்டும் என்று தமிழக அரசு ஆணையிட்டிருந்தது என்றால் நம்பமுடியவில்லை.

கடந்த பத்தாண்டுகளாக இந்தியாவில் சட்டபூர்வமாக வாழ்ந்து வந்த என்னை திடீர் என்று அகதியாக்கி பொலிஸ் காவலில் அகதிகள் முகாமில் வைக்க அரசுக்கு என்ன கேடு வந்தது? இன்றுவரை இந்தக் கேள்விக்கு விடையில்லை.

நான் அகதியாக இந்தியாவிற்கு வரவில்லை. அரசிடம் அடைக்கலம் கோரவில்லை. ஐந்து பைசா உதவி கோரவில்லை. எனது முந்தையர் நாட்டுக்கு என் சுயவிருப்பப்படி வந்து குடியேறி அரசாங்க அனுமதியுடன் பொதுத்தொண்டில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஒருவனை எவ்வித எச்சரிக்கையும் எதுவுமின்றி சிறையிடிக்கும் செயலை யார் செய்வார்? ஏன் செய்வார்? இந்தியா சனநாயக நாடுதானா? சட்டத்தையும் மனித உரிமைகளையும் மதிக்கும் நாடுதானா?” என்று கேட்கிறார்.

அவர் மேலும் குறிப்பிடுகையில் “தாயசகம் திரும்பிய இந்தியத் தமிழர்களைத் தொடர்ந்து ‘இலங்கைத் தமிழர்கள்’ என்று அழைப்பதும், அவர்கள் புலிகளின் ஆதரவாளர்கள் என்ற விசமப் பிரச்சாரம் செய்வதும், ஒரு முக்கிய அரசியல் பொழுது போக்காகிவிட்டது. இதனை நம்புகின்ற அரசாங்க அதிகாரிகளும் பொலிஸ் உளவுத்துறை அதிகாரிகளும் ஏராளம்.

லீனா நாயர் என்ற நீலகிரிக் கலெக்டர் இந்த விசமப் பிரச்சாரத்தை ஆராய்ந்து பாராது பயங்கர புலிவேட்டை ஆடினார். பல அப்பாவித் தமிழர்களைத் துன்புறுத்தினார்.

அந்த அம்மையாரின் கைங்கரியத்தால்தான் நமக்கும் சிறப்புமுகாம் செல்லும் வாய்ப்பேற்பட்டது. தாயகம் திரும்பியோருக்குக் குரல் கொடுப்பதையே குற்றமாகக் கருதி நமக்கும் புலி வேடம் போட்டு அதிகார துஸ்பிரயோகம் செய்த ஜ.ஏ.எஸ் அதிகாரிக்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுக்க நமது சட்டம் எளிதில் இடந்தருவதில்லை” என்கிறார்.

தாயகம் திரும்பிய மலையகத் தமிழர்கள் சட்டப்படி இந்திய குடிமக்கள். அவர்களை வெளிநாட்டவர் சட்டப்படி சிறப்புமுகாமில் அடைக்க முடியாது. ஆனால் லீனாநாயர் என்ற ஒரு அதிகாரி அது குறித்து எந்த கவலையும் இன்றிப் பொறுப்பற்ற முறையில் அவர்களை சிறப்பு முகாமில் அடைத்துள்ளார் என்பதற்கு இர.சிவலிங்கம் அவர்கள் ஒரு உதாரணமாகின்றார்

• **இந்திய பிரசைகளையும் சிறப்புமுகாமில் அடைத்த கொடுமை**

தமிழக அரசு மட்டுமன்றி பல அதிகாரிகளும் பொறுப்பற்ற தன்மையுடனே செயற்பட்டுள்ளனர். அவர்கள் தாயகம் திரும்பிய தமிழர்களை மட்டுமல்ல தமிழ்நாட்டு தமிழர்களைக்கூட சிறப்புமுகாமில் அடைத்துள்ளனர்.

திருமதி. வெங்கடேஸ்வரி ஒரு இந்தியப் பெண். அவர் மதுரையைச் சேர்ந்தவர். அவரையும் அந்நியர் சட்டத்தின் கீழ் செங்கற்பட்டு சிறப்புமுகாமில் சிறை வைத்தார்கள். வெங்கடேஸ்வரி தான் ஒரு இந்தியப் பெண் என்பதை எடுத்துரைத்து மேலதிகாரிகளுக்கு எத்தனையோ முறையீடு செய்தும் யாரும் அதனைக் கவனிக்கவில்லை. இறுதியாக அவர் சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தொடர்ந்து தனது விடுதலையைப் பெற்றார். வெங்கடேஸ்வரியை சட்ட விரோதமாக சிறை வைத்ததற்காக தமிழக அரசு ரூ.50,000 நட்ட ஈடாகவும் தாசில்தார் தனது சொந்தப் பணத்திலிருந்து ரூ.5,000 உம் அந்த அம்மாவுக்கு தரவேண்டும் என்றும் உயர்நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது.

இது செங்கல்பட்டு சிறப்பு முகாமின் கொடுமையை ஈவிரக்கமற்ற நிர்வாகத்தை உலகுக்கு உணர்த்தியது. ஓர் இந்தியப் பெண்மணியை எப்படி அந்நியர் சட்டத்தின் கீழ் சிறை வைக்க முடியும்? இது தவறு என்று உணர்த்துவதற்கு உயர் நீதிமன்றம் தேவையா? எவ்வளவு மனிதாபிமானமற்ற முறையில் செங்கல்பட்டு சிறப்பு முகாம் நடைபெறுகிறதென்பதற்கு இது ஒரு உதாரணமாகும்.

• **சட்டவிரோதமான சிறப்புமுகாம்கள்**

செங்கல்பட்டு சிறப்புமுகாமில் அடைக்கப்பட்ட இர.சிவலிங்கம் அவர்கள் ஒரு சட்டதரணி. அவர் இந்த வெளிநாட்டவர் சட்டம் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் “அந்நியர் சட்டம் என்பது 1946ஆம் வருடம் மத்திய அரசால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. பொதுவாகவே காமன் வெல்த் நாடுகளுக்கு உட்படாத பிற அந்நிய பிரஜைகளின் நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்தவதற்காக இயற்றப்பட்ட சட்டம். இச்சட்டம் இலங்கைப் பிரஜைகளையும் பாதிக்காது. ஆனால் 1958ஆம் ஆண்டு உள்நாட்டு அமைச்சு வெளியிட்ட அரசாணைப்படி இந்த சட்டத்தை அமுல் செய்யும் அதிகாரம் மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. எனினும் இந்த சட்டத்தை மாநிலங்களுக்கு வழங்கிய அரசாணையும் இதை இலங்கை அகதிகளுக்கு எதிராக பயன்படுத்துவதும் உள்நாட்டு வெளிநாட்டு சட்டங்களுக்கு எதிரானது என்பதும் சர்வதேச மனித உரிமைக்கும் சர்வதேச அகதிகள் பற்றிய ஒப்பந்தத்திற்கு முரணானது என்பதும் சட்ட நிபுணர்களின் முடிவு.

குறிப்பாக, இந்தியா இலங்கை அகதிகளுக்கும் எதிராக அமுல் படுத்த முடியாது என்பது எனது ஆணித்தரமான கருத்து. குறிப்பாக, தமிழக அரசு இந்தச் சட்டத்தை அமுல் படுத்தும் முறை கேலிக் கூத்தானது என்பதும் எல்லா சட்டங்களுக்கும் முரண்பாடானது என்பதும் ஐயமில்லை.

இது முக்கியமான சட்டப் பிரச்சனை என்பதால் இதன் நுணுக்கங்களை மேலும் விவரிக்காமல் இத்துடன் விடுகிறேன். இந்த சட்டத்தை இவ்வாறு தமிழ்நாடு துஸ்பிரயோகம் செய்வதை இன்னும் முறையாக எவரும் உச்ச நீதிமன்றம் கொண்டு சென்று வாதாடவில்லை. அவ்வாறு செய்யின் இன்று சிறப்பு முகாம்களில் உழலும் பலருக்கு விடிவேற்படும் என்பதில் ஐயமில்லை” என்கிறார்.

தமிழ்நாட்டில் ஈழ அகதிகள் தொடர்பாக அனுதாபம் உள்ள பல சட்டத்தரணிகள் இருக்கின்றனர். அவர்களில் யாராவது ஒருவர் இதனை உச்சநீதிமன்றம் கொண்டு செல்வாரேயானால் சிறப்புமுகாமில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் அகதிகளுக்கு நிச்சயம் விடுதலை கிட்டும் வாய்ப்புள்ளது. யாராவது செய்வார்களா?

• **தாயகம் திரும்பியோரும் சிறப்புமுகாமில் அடைக்கப்பட்டனர்**

இர.சிவலிங்கம் அவர்கள் தாயகம் திரும்பிய மலையகத் தமிழர். அவர் ஊட்டியில் உள்ள தாயகம் திரும்பிய மக்களுக்காகப் பாடுபட்டவர். அவர் எந்த வன்முறை அமைப்புகளுடனும் தொடர்பு கொண்டவரல்ல. சனநாயக அமைப்பில் நம்பிக்கை கொண்டவர். அவர் ஒரு படித்த சட்டத்தரணியும் கூட. அவரை வயதானவர் என்றும் பாராமல்

சிறப்புமுகாமில் அடைத்தனர். அவரை விடுதலை செய்யும்படி முன்னாள் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதி கிருஸ்ணய்யர் கேட்டுக்கொண்டார். அப்போதைய இலங்கை அமைச்சர் தொண்டமான் அவர்களும் கேட்டுக்கொண்டார். பல மனிதவரிமை அமைப்புகள் கேட்டுக்கொண்டன. இருந்தும் தமிழக அரசு அவரை விடுதலை செய்ய மறுத்தது. அவர் நோய்வாய்ப்பட்டு மருத்துவமனையில் சிகிச்சை பெற்றபோதும் பொலிஸ் அவரை சட்டவிரோதமாக சங்கிலியால் பிணைத்துத் துன்புறுத்தியது. இதுகுறித்து அவரது மனைவியினால் உயர்நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தொடரப்பட்ட பின்பு, தான் தண்டிக்கப்படலாம் என அச்சப்பட்ட நிலையிலேயே அவரை விடுதலை செய்ய தமிழக அரசு முன்வந்தது.

அதிகாரிகளின் அதிகார துன்பிரயோகத்திற்கு கொடூரமாக வதைபடுகின்ற அப்பாவிக்கு இரு.சிவலிங்கம் அவர்கள் ஒரு சிறந்த உதாரணமாகும்.

தாயகம் திரும்பிய இந்திய வம்சாவழி தமிழர்களும் சட்டவிரோதமாக செங்கல்பட்டு சிறப்புமுகாமில் அடைக்கப்பட்டமைக்கு இன்னொரு உதாரணம் முனியம்மா குடும்பமாகும். முனியம்மா மதுரையைச் சேர்ந்தவர். அவரது கணவன் பெயர் பெருமாள். அவர்கள் மகன் பெயர் செல்லத்துரை. இந்த மூவருமே தாயகம் திரும்பிய இந்தியர்கள். பெருமாள் மதுரை மத்திய சிறையில் வைக்கப்பட்டிருந்து ஜாமீனில் விடுதலை செய்யப்பட்டார். ஆனால் அவரது மனைவியும் மகனும் எந்தக் காரணமும் இன்றி செங்கற்பட்டு சிறப்புமுகாமில் அடைத்து வைக்கப்பட்டனர். அவர்களோடு சேர்ந்து மேலும் மூன்று தாயகம் திரும்பியோரும் பத்து மாதங்களுக்கு மேலாகத் தடுப்புக் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்தனர். பத்து மாதங்களுக்குப் பிறகுதான் “கியூ” பிரிவு மேதாவிக்கள் இந்த ஜவரும் தாயகம் திரும்பியோர்கள், ஆதலால் அவர்களை சிறப்புமுகாமில் அடைத்து வைக்க முடியாது என்று கண்டு பிடித்தனர். அதன் பின்னர் அந்த ஜவரும் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். அவர்கள் பரம ஏழைகள். அவர்கள் ஊரான மதுரைக்குத் திரும்பிச் செல்ல அவர்களிடம் எந்த வசதியும் இல்லை. பஸ் கட்டணம் செலுத்தப் பணமில்லை. மனிதாபிமான அடிப்படையில் முறைப்படி பார்த்தால் எங்கிருந்து கொண்டு வரப்பட்டார்களோ அங்கு கொண்டு போய் அவர்களை விட வேண்டும். ஆனால் பத்து மாதம் தவறுதலாக அவர்களைச் சிறைப்படுத்திக் கொடுமை செய்து விட்டோமே என்று எவ்வித மனசாட்சி உறுத்தலுமின்றி “கியூ” பிரிவு அதிகாரிகள் அந்த ஏழைகள் வீடு திரும்புவதற்கான எவ்வித உதவியும் செய்யவில்லை. அவர்கள் உள்ளேயிருந்த அகதிகளிடம் கெஞ்சி மன்றாடி பணந்திரட்டி ஊர் போய்ச் சேர்ந்தனர். என்ன கொடுமை இது? இந்த அதிகாரிகளுக்கு கொஞ்சம்கூட இரக்கம் இல்லையா?

சிறப்புமுகாமில் புலிகளே வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என தமிழ்நாடு அரசு சொல்லி வருகிறது. அவ்வாறு வைக்கப்பட்டிருப்பவர்கள் புலிகள் என்றும் அவர்களை வெளியே விட்டால் தமிழ்நாடு அமைதிக்கு ஆபத்து ஏற்படும் என கியூ பிரிவு பொலிசார் தெரிவிக்கின்றனர். ஆனால் கியூ பிரிவு தலைவராக இருந்த முன்னாள் காவல்துறை தலைவர் வைகுந் அவர்களோ அடைத்து வைக்கப்பட்டிருப்பவர்கள் அகதிகள் என்றும் அவர்களை சட்டவிரோதமாகவே காவலில் வைத்திருப்பதாக தெரிவித்துள்ளார். இந்நிலையில் அதிகாரிகளின் பொறுப்பற்ற தன்மையால் அப்பாவி அகதிகள் மட்டுமல்ல தாயகம் திரும்பியோர் மற்றும் தமிழ்நாட்டு தமிழரும் கூட சிறப்புமுகாமில் அடைக்கப்படுவதை மேலே பல உதாரணங்கள் மூலம் கண்டோம். இங்கு சொல்லப்பட்டவை மிகச் சிலவே. இது போல் ஆயிரமாயிரம் கண்ணீர்க்கதைகள் உள்ளன.

இங்கு இவற்றைவிட கொடுமையான இன்னொரு விடயம் என்னவெனில் கனடாப் பிரஜாவுரிமை பெற்ற தமிழகத் தமிழரும் கூட இந்த அதிகாரிகளினால் சிறப்புமுகாமில் அடைக்கப்பட்டிருக்கிறார் என்பதே.

• கனடாப் பிரசையையும் சிறப்புமுகாமில் அடைத்த கொடுமை

சோமு என்பவர் கனடியத் தமிழர். இவர் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர். திருச்சியில் இருக்கும் தனது தாய் தந்தையரைப் பார்ப்பதற்காகக் கனடாவில் இருந்து விமானம் மூலம் திருச்சிக்கு வந்தார். அப்போது அவரை “விடுதலைப் புலி” என்றும் ஜெயா அம்மையாரை தற்கொலைப் படையாக கொல்ல வந்தவர் என்றும் குற்றம் சாட்டப்பட்டு செங்கல்பட்டு சிறப்புமுகாமில் அடைக்கப்பட்டார். இவர் ‘தான் ஈழத்தமிழர் அல்ல என்றும் தனக்கும் விடுதலைப்புலிகளுக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை’ என்றும் முதலமைச்சர் ஜெயா அம்மையார் உட்பட அனைத்து அதிகாரிகளுக்கும் மனு எழுதினார். ‘தான் ஒரு தமிழ்நாட்டு தமிழர் என்றும் தனது தாய் தந்தையர் திருச்சியில் வாழ்ந்து வருவதாகவும்’ விளக்கமளித்து அதற்குரிய ஆதாரங்களையும் சமர்ப்பித்தார். ஆனால் எந்த அதிகாரியுமே அதனைக் கண்டு கொள்ளவில்லை.

இறுதியாக தனது கனடிய அரசுக்குத் தெரிவித்தார். கனடிய அரசு உடனே தனது டில்லி தூதர அதிகாரி ஒருவரை செங்கல்பட்டிற்கு அனுப்பி நேரில் பார்த்து உடன் நடவடிக்கை மேற்கொண்டது. அவர் மீண்டும் கனடா செல்ல வழியேற்படுத்திக்கொடுத்தது.

ஒரு தமிழரை தமிழர் தேசம் என சொல்லப்படும் தமிழ்நாடு அரசு பொறுப்பற்ற முறையில் சிறப்புமுகாமில் அடைத்தது. ஆனால் அந்நிய தேசமான கனடிய அரசு உடனடியாக விடுதலை செய்ய நடவடிக்கை

எடுத்து அவரை மீண்டும் கனடா நாட்டிற்கு பாதுகாப்பாக எடுத்துக் கொண்டது. என்னே வேடிக்கை இது?!

தமிழகத்தில் இருந்து துரத்தப்பட்ட தமிழனுக்கு கனடாவில் குடியுரிமை. ஆனால் தமிழ்நாட்டில் சிறைவாசம். தமிழகமே இது தமிழன் வாழும் நாடு தானா? தமிழ்நாடு உண்மையில் தமிழர் நாடு தானா?

• சிறப்பு முகாமில் பாலியல் வல்லுறவுக் கொடுமைகள்

சிறப்பு முகாமில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் அகதிப் பெண்களை தமிழக அதிகாரிகள் பாலியல் வல்லுறவு செய்கின்றனர் என்பது பலருக்கு அதிர்ச்சியான ஒரு செய்தியாக இருக்கும். பெண்களை தெய்வமாக வணங்கும் தமிழ்நாட்டில், தமிழ் பெண்களை அதுவும் தமிழ்நாட்டை நம்பி வந்த அகதித் தமிழ்ப் பெண்களை தமிழகக் காவல்துறை அதிகாரிகளால் இவ்வாறு செய்ய முடியுமா? என்பதே அவர்கள் அதிர்ச்சியடைவதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம்.

ஆனால் தமிழகக் காவல்துறை மற்றும் அதிகாரிகளின் கடந்தகால வரலாறுகளை நன்கு அறிந்தவர்களுக்கு இந்த செய்தி ஆச்சரியமூட்டும் செய்தியாக ஒருபோதும் இருக்காது. ஏனெனில் இதே தமிழகக் காவல்துறையினர்தான் சிதம்பரம் காவல் நிலையத்தில் பத்மினி என்ற பெண்ணைக் கூட்டாக பாலியல் வல்லுறவு செய்தது மட்டுமன்றி அந்த அப்பாவிப் பெண்ணை கொலையும் செய்தார்கள். ஆனால் இது தற்கொலை மரணம் என காவல்துறை உயர் அதிகாரிகளால் பொய்களால் மூடி மறைக்க முயன்றபோது மக்களுக்கு உண்மையை வெளிப்படுத்துமுகமாக தோழர் லெனின் தலைமையிலான தமிழ்நாடு விடுதலைப்படையினர் அந்த காவல் நிலையத்தை குண்டு வைத்துத் தகர்த்தனர்.

அவ்வாறு குண்டு வைத்தவர்களை தீவிரவாதிகள் என்ற முத்திரை குத்தி ஆயுள்தண்டனை வழங்கியிருக்கும் தமிழ்நாடு அரசும் அதன் நீதித்துறையும் அந்த அப்பாவி பெண்ணை பாலியல் வல்லுறவு செய்து கொலை செய்தமைக்காக ஒரு காவல்துறை அதிகாரியையும் இதுவரை தண்டிக்கவில்லை.

இதுமட்டுமல்ல, வாச்சாத்தியில் சந்தனக் கடத்தல் வீரப்பனை தேடுவதாகச் சென்ற தமிழகக் காவல்துறையினர் பல நூற்றுக்கணக்கான பெண்களை பாலியல் வல்லுறவு செய்தனர். இது தொடர்பாக பல மனிதவுரிமை அமைப்புகள் கண்டனம் தெரிவித்தன. இதனால் வேறு வழியின்றி நீதிமன்றம் 60 காவல்துறையினரை பல வருடங்களின் பின்னர் தண்டித்தது. அந்த பாதிக்கப்பட்ட பெண்களுக்கு தமிழ்நாடு அரசு

எந்தவித நிவாரணமும் இதுவரை வழங்கவில்லை என்பது சுவனிக்கத்தக்கது.

இவ்வாறு தமது சொந்த தேச மக்களையே பாலியல் வல்லுறவு செய்யும் தமிழகக் காவல்துறையினர் அகதியாக வந்த, கேட்பதற்கு யாருமேயற்ற அனாதைகளான, அந்த அப்பாவி ஈழப் பெண்களை விட்டுவைப்பார்களா?

தமிழக பொலிசார் தமிழகப் பெண்கள் மீது பாலியல் வல்லுறவு செய்வதையே கண்டு கொள்ளாத தமிழக அரசு, ஈழத் தமிழ் அகதிப் பெண்களைப் பாலியல் வல்லுறவு செய்யும்போது கண்டு கொள்ளுமா என்ன?

காவல்துறை மட்டுமா பாலியல் துஸ்பிரயோகம் செய்தது? காவல் துறையைக் கண்டிக்க வேண்டிய நிர்வாகத்துறை அதிகாரிகளுமல்லவா பாலியல் சேட்டைகள் புரிந்தனர். காவல்துறை, நிர்வாக துறை, நீதிமன்றம் எல்லாம் சேர்ந்து ஒரு தவறை செய்யும்போது அதற்கு எதிராக அதுவும் அகதியாக வந்தவர்களால் என்னதான் செய்ய முடியும்?

இங்கு வேடிக்கை என்னவெனில் சிங்கள ராணுவம் இலங்கையில் தமிழ் பெண்களைப் பாலியல் வல்லுறவு செய்து கொலை செய்வதாக கணணீர் விடும் தமிழக அரசியல்வாதிகள், தமது மண்ணில் தமது கண் முன்னே தமிழக அதிகாரிகளால் அகதிப் பெண்கள் பாலியல் வல்லுறவு செய்யப்படுவது குறித்து கணணீர் விடுவது கிடையாது. ஒரு கண்டனம்கூட தெரிவிப்பதும் கிடையாது. இவ்வாறு தமிழ்நாட்டில் தமிழக அதிகாரிகளால் அகதிப்பெண்கள் பலியாவதைத் தடுக்க முடியாதவர்கள் ஈழத்தில் சிங்கள இராணுவத்தால் பாதிக்கப்பட்ட ஈழத் தமிழ் பெண்களுக்காகக் குரல் கொடுப்பதாகக் கூறுவது வேடிக்கை மட்டுமல்ல கொடுமையான வேதனையும்கூட.

சிலர் தங்களுக்கு இது குறித்து எதுவும் தெரியாது என்றும் தெரிந்திருந்தால் நிச்சயம் தடுத்திருப்போம் என்றும் கூறுகிறார்கள். ஆனால் உண்மை என்னவெனில் இவை யாவும் ஏதோ இரகசியமாக நடந்த அல்லது நடக்கும் விடயங்கள் அல்ல. பாதிக்கப்பட்டவர்கள் இவற்றை உயர் அதிகாரிகளுக்குத் தெரிவித்துள்ளார். நீதிமன்றங்களில் எழுத்து மூலமான வாக்குமூலங்கள் அளித்துள்ளனர். சர்வதேச மன்னிப்புச்சபை போன்ற அரசசார்பற்ற தன்னார்வத் தொண்டு அமைப்புகளுக்குகூட தெரியப்படுத்தியுள்ளார்கள். ஆனால் யாருமே கண்டு கொள்ளவுமில்லை. எந்த நடவடிக்கையும் இதுவரை எடுக்கவுமில்லை. இதுதான் இந்த அகதிகளின் துரப்பாக்கிய நிலையாகும்.

• **துறையூர் சிறப்பு முகாமில் நடந்த பாலியல் வல்லுறவுகள்**

1992களில் ஜெயா அம்மையாரின் ஆட்சிக் காலத்தில் தமிழகத்தில்

பல இடங்களில் சிறப்பு முகாம்கள் அமைக்கப்பட்டு அதில் பல ஈழத்து அகதிகள் அடைக்கப்பட்டிருந்தனர். அவ்வாறான கொடிய சிறப்பு முகாம்களில் ஒன்றாக துறையூரில் அமைக்கப்பட்டிருந்த சிறப்பு முகாமும் விளங்கியது. இத் துறையூர் சிறப்புமுகாமில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த சிவா என்ற விடுதலைப் புலி போராளி 17.10.1994 அன்று கரூர் நீதிமன்றத்தில் ஒரு வாக்குமூலம் அளித்துள்ளார். அதில் அவர் துறையூர் சிறப்புமுகாமில் காவல்துறை அதிகாரிகளால் நடத்தப்பட்ட பாலியல் வல்லுறவு நிகழ்வுகளையும் கூறியுள்ளார். அவரது வாக்குமூலத்தில் கூறப்பட்ட சில பகுதிகளை இங்கே தருகிறேன்.

“24-7-92 முதல் நான் துறையூரில் உள்ள சிறப்பு அகதிகள் முகாமில் அடைக்கப்பட்டிருக்கிறேன். சிறப்புமுகாம் என்னும் பெயரில் சிறையை விடக் கொடிய சித்திரவதை முகாமாகவே இது இருக்கின்றது. ஏனெனில் சிறையில் கைதிகளுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கும் சொற்பச் சலுகைகள் கூட இச்சிறப்புமுகாமில் எமக்கு மறுக்கப்படுகிறது. தமிழக அரசால் நடத்தப்படும் இச் சிறப்பு முகாம்கள் என்பது ஈழத் தமிழ் அகதிகளை கொடுமைப்படுத்தும் சித்திரவதை முகாம்கள் என்பது அனைவருக்கும் தெரியும். துறையூர் சிறப்புமுகாமில் கணவன், மனைவி பிள்ளைகளை பிரித்து தனித்தனி சிறைக்கூடங்களில் ஷெல்களில் அடைத்து வைத்திருக்கின்றனர். கணவன் தனது மனைவி பிள்ளைகளுடன் பேசுவதற்குக் கூட அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. தனியாக வைக்கப்பட்டிருக்கும் இப் பெண்களை இரவு நேரங்களில் தமது அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி மிரட்டி மருத்துவமனைக்கு என வெளியே கூட்டிச் சென்று லாட்ஜில் (தங்கு விடுதிகளில்) வைத்து பாலியல் பலாத்காரங்கள் நிகழ்கின்றன. இது குறித்து சம்பந்தப்பட்ட பெண்களே உயர் அதிகாரிகளிடம் மனுக் கொடுத்தும் இதுவரை எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை.”

மேற்கண்டவாறு போராளி சிவா அவர்கள் சிறப்புமுகாம் கொடுமைகள் குறித்து வாக்குமூலமாக நீதிமன்றத்தில் தெரிவித்திருந்தும் கூட கரூர் நீதிமன்றமானது இது குறித்து எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை.

நீதிமன்றம் மட்டுமல்ல அப்போது முதலமைச்சராக இருந்த ஜெயா அம்மையார் கூட தான் ஒரு பெண்ணாக இருந்தும் கூட தனது ஆட்சியில் ஒரு அகதிப் பெண்ணுக்கு நடக்கும் பாலியல் கொடுமைகள் குறித்து எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

• **சிறப்பு முகாமில் ரீட்டா என்ற பெண்ணுக்கு நடந்த கொடுமை**

துறையூர் சிறப்புமுகாமில் 1993 ஆண்டில் “ரீட்டா” என்ற ஒரு இளம் பெண் அடைக்கப்பட்டிருந்தார். இவர் இலங்கையில் மன்னார் பகுதியைச்

சேர்ந்தவர். இந்த பெண்ணை துறையூர் சிறப்புமுகாம் காவல்துறை அதிகாரிகள் இரவில் மருத்துவமனைக்கு என்று அழைத்து சென்று விடுதிகளில் வைத்து பாலியல் வல்லுறவுகள் மேற்கொண்டனர். இவர் இது குறித்து உயர் அதிகாரிகளுக்கு முறைப்பாடு செய்திருந்தார். ஆனால் யாருமே கண்டு கொள்ளவில்லை. எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. வேறுவழியின்றி அந்த அப்பாவி பெண் இக் கொடுமைகளை சகித்து கொண்டார். ஆனால் அப்போது துறையூர் சிறப்புமுகாமில் அடைக்கப்பட்டிருந்த சில “புளட்” அமைப்பு போராளிகள், இந்த பெண்ணால் தமக்கு அவமானம் எனக் கருதினார்கள். அவர்கள் தாம் விடுதலை பெற்று இலங்கைக்கு திரும்பும்போது தம்முடன் இந்த பெண்ணையும் அழைத்துச் சென்றார்கள். அவர்கள் இந்த பெண்ணுக்கு உதவுவதாக கூறி அழைத்துச் சென்று வவுனியாவில் வைத்து கொலை செய்துவிட்டார்கள்.

காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்த பெண்ணை நிர்ப்பந்தித்து பாலியல் வல்லுறவு மேற்கொண்டமைக்காக சம்பந்தப்பட்ட காவல்துறை அதிகாரிகளையே “புளட்” அமைப்பினர் உண்மையில் தண்டித்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அவர்கள் அந்த அப்பாவி பெண்ணை ஏமாற்றி அழைத்து சென்று வவுனியா காட்டில் கொலை செய்தது மிகவும் கொடுமையானது. தங்களின் செயலால் ஒரு அப்பாவிப் பெண் கொல்லப்பட்டு விட்டாள் என்பதை தெரிந்த பின்னரும் கூட சம்பந்தப்பட்ட காவல்துறை அதிகாரிகள் திருந்தவில்லை. தமது தவறுக்காக மனம் வருந்தவும் இல்லை. மாறாக தொடர்ந்தும் தமது கொடுமைகளை அகதிப் பெண்கள் மீது ஈவு இரக்கமின்றி தொடர்ச்சியாக இழைத்தனர். இதில் கொடுமையான வியப்பு என்ன என்றால் இதுவரை இந்த அதிகாரிகளில் ஒருவர்கூட தண்டிக்கப்படவும் இல்லை. தமிழக அரசாலோ அல்லது தமிழக அரசியல் தலைவர்களாலோ கண்டிக்கப்படவும் இல்லை என்பது மிகவும் துரதிருஷ்டவசமானது.

• நிர்வாகத்துறை அதிகாரியினால் இழைக்கப்பட்ட கொடுமை

ஈழஅகதிப் பெண்களைக் காவல்துறை அதிகாரிகள் மட்டுமல்ல நிர்வாகத் துறை அதிகாரிகளும் பாலியல் வல்லுறவு செய்த சம்பவங்கள் ஏராளம். இந்தக் கொடுமைகளைச் சுட்டிக்காட்டிக் கேள்வி கேட்ட நபர்களை சிறப்பு முகாமில் அடைத்த கொடுமையை என்னவென்று அழைப்பது?

கரூர் அகதிமுகாமில் கந்தையா என்ற பெரியவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் இலங்கையில் வவுனியா பகுதியைச் சேர்ந்தவர். இவரை “ஈழத்து பாரதி” என்று இலங்கையில் அழைப்பார்கள். இவர் தமிழீழம் குறித்து பல

உணர்ச்சிக் கவிதைகளைப் பாடியுள்ளார். அதனால் இவரை இலங்கை இராணுவம் கொலை வெறியோடு தேடியது. இலங்கை இராணுவத்திற்கு அஞ்சி தமிழகம் சென்ற கவிஞர் கந்தையா கரூர் அகதி முகாமில் தங்க வைக்கப்பட்டார். அவருக்கு அப்போது 80 வயது.

கரூர் அகதிமுகாம் பொறுப்பாளரான தாசில்தார் ஒருவர் அகதிப் பெண் ஒருவரை அழைத்துச் சென்று லாட்ஜில் வைத்து பாலியல் உறவு மேற்கொண்டுள்ளார். இதை அறிந்த கவிஞர் கந்தையா அடுத்த நாள் தாசில்தாரிடம் “தேன் நிலவு எப்படி இருந்தது?” என்று கிண்டலாகக் கேட்டிருக்கிறார். ஒரு அகதி தன்னைப் பார்த்துக் கேட்பதா என ஆத்திரம் கொண்ட தாசில்தார் கியூ பிரிவு பொலிசாரிடம் சொல்லி இவரை புலி என முத்திரை குத்தி வேலூர் சிறப்புமுகாமில் அடைத்துவிட்டார். ஒரு 80 வயது பெரியவர் தன் இனப் பெண்ணை அதிகாரத்தை பயன்படுத்தி ஒரு தாசில்தார் பாலியல் வல்லுறவு செய்வதை தட்டிக் கேட்டதற்காக புலி என்று சிறப்புமுகாமில் அடைத்தால் அதன் பின் யாருக்குத்தான் இத்தகைய தவறுகளைத் தட்டிக் கேட்க துணிவு வரும்? ஒரு தாசில்தாரின் பாலியல் தவறைத் தட்டிக் கேட்டமைக்காக அவரை புலி என்று முத்திரை குத்தி சிறப்பு முகாமில் அடைக்க ஒரு அரசு இடங்கொடுக்கிறதாயின் அந்த தமிழக அரசின் கீழ் அகதிகளின் பாதுகாப்பிற்கு என்ன உத்தரவாதம் இருக்கிறது? காவல்துறை அதிகாரிகளின் தவறைக் கண்டிக்க வேண்டிய நிர்வாகத் துறை அதிகாரியான தாசில்தாரே அகதிப் பெண்கள் மீது பாலியல் தவறு இழைத்தால் அப்புறம் அகதிப் பெண்களுக்கு யார் தான் பாதுகாப்பு?

• வேலூர் சிறப்புமுகாமில் நடந்த கொடுமையும் காவல்துறை அதிகாரி வைகுந்தின் பெருமையும்

முதன் முதலாக வேலூர் கோட்டையில் தான் சிறப்புமுகாம் அமைக்கப்பட்டது என்பது யாவரும் அறிவர். இதில் திப்புமகாலில் புலிப்போராளிகள் என 150 இளைஞர்கள் அடைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அதன் அருகில் இருந்த கைதர் மகாலில் குடும்பத்தவர்கள் 400 பேர் அடைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். இதில் கைதர் மகாலில் அடைக்கப்பட்டிருந்த பெண்கள் பசுவில் முகாமை விட்டு வெளியே செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். இவ்வாறு வெளியே செல்லும் பெண்களை வேலூர் ஆயுதப்படை பொலிசார் தமது பாலியல் இச்சைகளைத் தீர்த்துக்கொள்ள பயன்படுத்தினார்கள். இதையறிந்த திப்புமகாலில் இருந்த புலிகள் சிலர் இரண்டு மகால்களுக்கும் இடையில் உள்ள உள்பாதை ஒன்றை பயன்படுத்தி இரகசியமாக கைதர்மகால் சென்று அப் பெண்களை பலமாக அடித்து தண்டனை வழங்கினார்கள்.

அடுத்தநாள் இந்தச் செய்தி உயர் அதிகாரிகளுக்குச் சென்றுவிட்டது.

அவர்கள் அகதிப் பெண்களை பாலியல் வல்லுறவு செய்யும் பொலிசாரைக் கண்டிப்பதற்குப் பதிலாக புலிகள் வந்துசென்ற பாதையை சீமெந்து பூசி அடைத்துவிட்டார்கள். இதையே அப்போது பொலிஸ் உயர் அதிகாரியாக இருந்த வைகுந் அவர்கள் தான் எழுதிய “நான் சந்தித்த சவால்கள்” என்னும் புத்தகத்தில் புலிகள் தப்பிப்போக இருந்த பாதையை தாங்கள் அடைத்துவிட்டதாக பெருமையுடன் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

புலிகள் ஏன் கைதர் மகாலுக்கு வந்தார்கள்? ஏன் அந்த பெண்களைத் தாக்கினார்கள்? என்பதெல்லாம் நன்கு தெரிந்திருந்தும் அவர்கள் தப்பிப் போக இருந்ததாக ஒரு உயர் அதிகாரியே பெருமையாகக் குறிப்பிடுகிறார் எனில் தமிழக காவல்துறையினர் ஈழ அகதிப் பெண்கள் மீதான பாலியல் வல்லுறவு குறித்து எத்தகைய மனோபாவம் கொண்டுள்ளனர் என்பதை இதன் மூலம் உணர முடிகிறது அல்லவா?

• திருச்சியில் காவல்துறை அதிகாரிகளின் பொறுப்பற்ற தன்மையால் பாதிக்கப்பட்ட அப்பாவி அகதிப்பெண்கள்

திருச்சியில் தங்கியிருந்த ஒரு அகதிப் பெண் தமது குடும்ப வருமானத்திற்காக விமானம் மூலம் இலங்கை சென்று பொருட்கள் வாங்கி வந்து விற்று பிழைப்பு நடத்தினார். இவர் இலங்கையில் வல்வெட்டித்துறையைச் சேர்ந்தவர். இவருடைய கணவன் இலங்கை இராணுவத்தால் கொல்லப்பட்டதால் தமது பிள்ளைகளுக்காக இந்த வியாபாரத்தை இவர் மேற்கொண்டார். இது சட்டரீயான ஒரு வியாபாரம் என்றாலும் விசா மற்றும் ‘கிளியரன்ஸ்’ விடயங்களுக்காக அதிகாரிகளின் தயவு தேவைப்பட்டது. இதனைப் பயன்படுத்தி திருச்சி உளவுப்படை அதிகாரிகள் தமது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்தார்கள்.

வன்னி சென்று தமக்கு வேண்டிய தகவல்களை திரட்டி தருமாறும் இல்லையேல் வியாபாரம் செய்ய அனுமதிக்க மாட்டோம் என்றும் அந்தப் பெண்ணை மிரட்டினார்கள். இதனால் வேறுவழியின்றி அந்த பெண் வன்னி சென்று உளவுத் தகவல்களைத் திரட்ட சம்மதித்தார். இதையறிந்த புலிகள் இவர் வன்னி சென்றபோது கைது செய்து இரகசியமாக கொலை செய்துவிட்டார்கள்.

தாங்கள் அனுப்பிய பெண் கொலை செய்யப்பட்டுவிட்டாள் என்பதை அறிந்த பின்னரும்கூட சம்பந்தப்பட்ட காவல்துறை அதிகாரிகள் கொஞ்சம்கூட இரக்கப்படவில்லை. தம்மால் அந்த பெண்ணின் பிள்ளைகள் நடுத்தெருவிற்கு வந்துவிட்டனவே என்கூட அந்த அதிகாரிகள் கவலைப்படவில்லை.

இதே போன்று இந்த காவல்துறை அதிகாரிகளால் திருச்சியில்

இன்னொரு பெண் குடும்பமாக சீரழிக்கப்பட்டார். திருச்சியில் கே.கே நகர் பகுதியில் சொந்தமாக வீடு வாங்கி வசதியாக வாழ்ந்த அந்த குடும்பத்து பெண்ணை பாலியல்ரீதியாக அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதற்காக திருச்சி கியூ பிராஞ் உதவி கண்காணிப்பாளார் அப் பெண்ணின் கணவரை புலிகளுக்குப் பெற்றோல் கடத்தினார் என்ற பொய்க் குற்றச்சாட்டில் துறையூர் சிறப்புமுகாமில் அடைத்தார். கணவரைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்பதற்காகவும் அவரை சிறப்புமுகாமில் இருந்து விடுவிப்பதற்காகவும் அந்த பெண் வேறு வழியின்றி அந்த அதிகாரியின் பாலியல் இச்சைகளுக்குச் சம்மதித்தார். இதை அறிந்த போதைப்பொருள் தடுப்பு அதிகாரி ஒருவர் தன்னுடனும் பாலியல் உறவு கொள்ள வேண்டும் என அந்த பெண்ணை வற்புறுத்தினார். அந்த பெண் மறுத்துவிட்டார். இதனால் ஆத்திரம் கொண்ட அந்த அதிகாரி உடனே அந்த பெண்ணை போதைப் பொருள் கடத்தினார் என்ற குற்றச்சாட்டில் கைது செய்து மதுரை சிறையில் அடைத்துவிட்டார். அந்த பெண் ஒருவாறு நீதிமன்றின் மூலம் ஜாமீனில் விடுதலையானதும் சிறைவாசலில் வைத்து மீண்டும் கைது செய்து மேலூர் சிறப்பு முகாமில் அடைத்து விட்டார்கள். இரு அதிகாரிகளின் காம வெறியால் ஒரு அகதிப் பெண் குடும்பமாக சீரழிக்கப்பட்டார். இதன்பின் எந்த பெண்ணிற்குத்தான் அதிகாரிகளை எதிர்ப்பதற்கு துணியு வரும்?

• சிறப்புமுகாம் அகதிகளின் அண்மைக்கால போராட்டம்

திருச்சி சிறப்பு முகாமில் இருக்கும் சுபாஸ்கரன் என்ற நபரின் மாமியார் அண்மையில் இறந்து விட்டார். தமிழகத்தில் அவருக்கு வேறு எந்த உறவினர்களும் இல்லாததால் அவரின் இறுதி சடங்கை சுபாஸ்கரன் தான் செய்ய வேண்டும். இறுதி சடங்கில் கலந்து கொள்ள அனுமதி கேட்டு சுபாஸ்கரன் அதிகாரிகளிடம் கெஞ்சினார். ஆனால் அவருக்கு அனுமதி அளிக்கப்படவில்லை.

சிறைகளில் தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருக்கும் கைதிகளுக்குக்கூட அவர்களின் உறவினர்களின் இறுதிச் சடங்குகளில் கலந்து கொள்ள அனுமதி வழங்கப்படுகின்றது. இவ்வாறே ராஜீவ்காந்தி கொலை வழக்கில் தண்டனை விதிக்கப்பட்ட நளினிக்கும் அவரது உறவினரின் மரண சடங்கிற்குச் சென்றுவர அனுமதி அளிக்கப்பட்டது. ஆனால் சிறப்புமுகாமில் ஒரு அகதிக்கு இத்தகையை அனுமதி மறுப்பது என்பது சட்ட விரோதம் மட்டுமல்ல சிறப்புமுகாம் என்பது சிறையை விடக் கொடிய சித்திரவதை முகாமாக இருக்கிறது என்பதையும் நன்கு காட்டுகிறது.

சிறப்புமுகாமில் தற்போது நபர் ஒருவருக்கு ஒருநாளைக்கு 70 ரூபாய் பணம் தமிழ்நாடு அரசால் வழங்கப்படுகிறது. இந்த 70 ரூபாயில்தான் உணவு உட்பட அனைத்து செலவுகளும் செய்ய வேண்டும். இது போதாது

என்பதால் தமக்கு வழங்கும் பணத்தை அதிகரித்து தரும்படி சிறப்புமுகாமில் அடைக்கப்பட்டிருக்கும் அகதிகள் கடந்த இரண்டு வருடங்களாக கோரி வருகின்றனர். சிறப்புமுகாமை நிர்வகிக்கும் அதிகாரிகள்கூட வழங்கப்படும் இந்த பணம் போதாது என்பதை ஒத்துக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் தமிழ்நாடு அரசு இது குறித்து எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்காமல் இருந்து வருகிறது.

இதனால் வேறு வழியின்றி சிறப்புமுகாம் அகதிகள் தமக்கு வழங்கும் பணத்தை அதிகரிக்குமாறு கோரி கடந்த 15.03.2015 முதல் காலவரையற்ற உண்ணாவிரதம் மேற்கொண்டார்கள். அவர்களை அதிகாரிகள் கண்டு கொள்ளவில்லை. தமிழக அரசியல்வாதிகள் யாரும் கண்டு கொள்ளவில்லை. பத்திரிகைகள்கூட கண்டு கொள்ளவில்லை. மாடு வெட்டக்கூடாது என்று மாட்டின்மீது காட்டும் அக்கறைகூட இந்திய அரசு இந்த ஈழ அகதிகள் மீது காட்டவில்லை. இன்னும் சொல்லப்போனால் ஒரு மாட்டைவிடக் கேவலமாகவே ஈழ அகதிகள் தமிழ்நாட்டில் வைக்கப்பட்டுள்ளனர் என்பதே உண்மையாகும்.

• சிறப்புமுகாம் கொடுமைக்கு என்னதான் முடிவு?

உலகத்தின் கவனத்திற்கு குறிப்பாக தமிழக மக்களின் கவனத்திற்கு சிறப்புமுகாம் கொடுமைகள் கொண்டு செல்லப்பட வேண்டும். தமிழக மக்களால் மாத்திரமே இந்த கொடுமைகளுக்கு முடிவு கட்ட முடியும். அந்த மக்களால் மட்டுமே சிறப்புமுகாம்களில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் அகதிகளை விடுதலை செய்ய முடியும். எனவே அவர்கள் கவனத்திற்கு இந்த சிறப்புமுகாம்களில் நடக்கும் கொடுமைகளைக் கொண்டு செல்வதே விடுதலையை விரும்புபவர்களின் தலையாய பணியாக இருக்க வேண்டும்.

போராளி சிவா வாக்குமூலம்

துறையூர் சிறப்பு முகாமில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த விடுதலைப் புலி இயக்க உறுப்பினர் சிவா அவர்கள் 17-10-94 அன்று கருர் நீதிமன்றத்தில் வழங்கிய வாக்குமூலம்.

மதிப்பிற்குரிய நீதிபதி அவர்களே!

என்னை 23-8-1991 அன்று போலீசார் கைது செய்தனர் 23-8-1991 முதல் 29-8-1991 வரை விசாரணை என்னும் பெயரில் சித்திரவதை செய்து விட்டு 30-8-91 அன்று திருச்சி மத்திய சிறையில் அடைத்தனர். நான் ஏன் கைது செய்யப்பட்டேன்? என் மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டு என்ன?

என்பது எதுவும் தெரியாமல், தெரிவிக்கப்படாமல் சிறையில் அடைக்கப்பட்டேன்.

நீதிபதி அவர்களே, நான் சாதாரண மக்களில் ஒருவன். எனக்கு மனைவி, மக்கள் உண்டு. எல்லோரும் போல் நானும் எனது குடும்பத்துடன் அமைதியாக, மகிழ்ச்சியாக வாழ வேண்டும் என கனவு காண்பவன். ஆனால் எனது விருப்பத்திற்கு மாறாக நான் தமிழன் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக எனது வாழ்வு பறிக்கப்படுமாயின் வேறு வழியின்றி என்னைத் தற்காத்துக் கொள்ள வேண்டிய நிலைக்கு நான் தள்ளப்படுகின்றேன். 1983 இல் இடம் பெற்ற இனக்கலவரம் எனக்கு இந்நிலையை உருவாக்கியது.

என் கண்முன்னே தாய் தந்தையர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். சகோதரிகள் கற்பழிக்கப்பட்டனர். உடைமைகள் குறையாடப்பட்டன.

இவை யாவும் சிங்கள இராணுவத்தால் செய்யப்பட்டது. இதனைத் தடுத்து நிறுத்த என்னைத் தற்காத்துக் கொள்ள வேறு வழியின்றி நானும் ஆயுதமேந்த வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டேன்.

காட்டு மிருகங்களால் ஆபத்து வரும் என்று தெரிந்தால் அவற்றை நாம் கொன்று தீர்க்கிறோம். இது சரிதான். இதை தவறு என்று யாரும் கூறுவதில்லை. அதே போல் ஒரு மனிதன் சக மனிதர்கள் மீது காட்டுமிருகத்தைப் போல் பாய்ந்து கடித்துத் தின்ன முயன்றால் அவனை நாம் மிருகத்தைக் கொல்வது போல் கொன்று தீர்க்கத்தான் வேண்டும். நாம் நுளம்பை எதற்காக அடித்துக் கொல்கிறோம்? நம்முடைய உடம்பில் இருந்து அது ஒரு துளி இரத்தத்தைக் குடித்து விட்டது என்பதற்காகத்தானே! எனவே எமது உயிரைக் குடிக்கும் மிருகத்தை எப்படி பொறுத்துக் கொள்ள முடியும்? அழித்தொழிக்க வேண்டியது தானே!. இவ்வாறு எம்மை அழிக்க வந்த சிங்கள இன வெறி இராணுவத்தை தடுத்த போது சிங்கள இன வெறி அரசால் எமக்கு வழங்கப்பட்ட பெயர் வன்முறையாளர்கள், பயங்கரவாதிகள்.

நாம் யுத்தத்தை விரும்பவில்லை. நாம் யுத்தத்தை ஒழிப்பதற்காகப் போராடுபவர்கள். ஆனால் யுத்தத்தை யுத்தத்தின் மூலம் தான் ஒழிக்க முடியும். இனவெறி அரசின் துப்பாக்கியை ஒழிக்க வேண்டுமாயின் நாமும் துப்பாக்கி ஏந்துவது அவசியம். நாம் மனித உயிரின் மாண்பினை உணர்ந்தவர்கள். ஓர் ஒளிமயமான எதிர்காலத்தை தமிழ் இனமும் அடைய வேண்டுமென்று கனவு காண்கிறோம். அக் கனவை நிறைவேற்ற ஆயுதப் போராட்டம் தவிர்க்க முடியாதவாறு இருக்கின்றது.

“கோழையாக அஞ்சி வாழ்வதை விட

கொடுமைக்கு எதிராக வாளேந்தி மடிவதே மேல்!

ஆழ் கிணற்றுக்குள் அடங்கி வாழும் தவளையை விட

தீப்பிழம்போடு போராடி மடியும் விட்டில் பூச்சியே சிறந்தது!!”

என்றார் லெபனான் நாட்டுக் கவிஞர் கலீல் ஜிப்ரான்.

இதுவே என் போன்ற இளைஞர்களுக்கு ஏற்பட்ட நிலையாகும். இந்நிலையில் எமது வீரர்கள் இரத்தம் சிந்தும் போது எமது இதயம் வருந்துகிறது. எனினும் நாங்கள் உறுதி தளர மாட்டோம். ஏனெனில் இரத்தம் சிந்தாமல் நாம் சுதந்திரம் பெற முடியாது என்று தமிழ் இனத்தின் மாபெரும் தலைவர் பிரபாகரன் அறை கூவல் விடுத்தார். அவர் கரத்தை வலுப்படுத்துவது ஒவ்வொரு ஈழத்தமிழினும் கடமையாக இருந்தது.

இலங்கை இனவெறி அரசு குறிப்பிட்டது போல் இன்று இந்திய அரசும் எம்மை வன்முறையாளர், பயங்கரவாதிகள் என்று குற்றம் சாட்டுகிறது. இவ் வழக்கிலும் என்னை மிகப் பெரிய பயங்கரவாதி என போலீசார்

குறிப்பிட்டுள்ளனர். அதே போன்று அதிக பந்தோபஸ்து போட்டுக் கொடிய வன்முறையாளனை அழைத்துச் செல்வது போல் மக்கள் மனதில் சித்தரிக்க முயலுகின்றனர்.

தமிழ்நாட்டு மக்கள் மனதில் எமக்கு இருக்கும் ஆதரவை அழிப்பதற்காக இவர்கள் ஆடும் இந்நாடகம் ஒரு போதும் வெற்றி பெறப் போவதில்லை. அன்று எனக்கு பயிற்சி கொடுத்தது இந்திய அரசு, எனக்கு வெடிகுண்டுகள், துப்பாக்கி, ஆயுதங்கள் கொடுத்தது இந்திய அரசு, எனக்கு பணம் கொடுத்தது இந்திய அரசு, இத்தனையும் செய்து கொடுத்து விட்டு இன்று என் மீது குற்றம் சுமத்துகிறது இந்திய அரசு. வேடிக்கையாக இருக்கிறது. அமைதிப்படை எனும் பெயரில் ஆக்கிரமிக்க முனைந்த போது அதற்கு இடங்கொடாமல் எதிர்த்தாலும், இங்குள்ள சில தலைவர்களின் சுயநல அரசியலுக்கு ஒத்துழைக்க மறுத்தாலும், ஈழப்போராளிகளைக் கொச்சைப் படுத்த வேண்டும் என்ற போக்கில் இவ்வாறு செய்யப்படுகிறது.

மேற்கண்ட விடயங்களுக்கு தக்க ஆதாரத்தை என்னால் விபரமாகக் கொடுக்க முடியும் ஆனால் அவை இவ்வழக்கிற்கு சம்பந்தமில்லாதது என்று இம் மன்றத்தால் ஆட்சேபிக்கக் கூடும் என்பதால் அவற்றை இங்கு குறிப்பிடுவதைத் தவிர்க்கிறேன்.

அன்று எமது போராட்டத்தை ஆதரிப்பதாகக் கூறிக் கொண்ட இந்திய அரசு இன்று நாம் ஒரு போதும் ஈழப்பிரிவினையை ஆதரிக்கவில்லை எனக் கூறுகிறது.

அப்படியாயின் ஈழம் என்னும் தனிநாட்டுத் தீர்மானத்தை மாகாணசபையில் நிறைவேற்றிய வரதராஜப் பெருமானை பலகோடி செலவழித்து பாதுகாப்பதேன்?

தமிழ் ஈழத்தை மறுக்கும் இந்திய அரசு பாலஸ்தீன விடுதலையை அங்கீகரிப்பதேன்?

நெல்சன் மண்டேலாவின் ஆயுதப் போராட்டத்தை ஆதரித்த இந்திய அரசு ஈழப் போராளிகளின் ஆயுதப் போராட்டத்தை ஆதரிக்க மறுப்பது ஏன்?

பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத் தலைவர் அரபாத்திற்கு செங்கம்பள வரவேற்பு கொடுக்கும் இந்திய அரசு ஈழப் போராளிகளை பிடித்து பொய் வழக்கு போட்டு சித்திரவதை செய்வது ஏன்? நாம் தமிழர் என்பதாலா?

இக் கேள்விகளை தம்மனதில் எழுப்புவதன் மூலம் உணர்வுள்ள ஒவ்வொரு தமிழனும் இந்திய அரசின் சுயநலத்தை இனங் காண முடியும். இலங்கை இந்திய இனவெறி அரசுகள் மட்டுமல்ல உலகில் உள்ள அனைத்து பிற்போக்கு அரசுகளும் ஒன்று சேர்ந்து எதிர்த்தாலும் எமது தலைவர் பிரபாகரன் தலைமையில் தமிழ் இனம் விடுதலையைடைந்தே

தீரும். இது உறுதி.

அன்று அமைதிப்படை என்று வந்து ஆக்கிரமிப்பு செய்ய முனைந்து தோற்றவர்கள், இன்று அகதியாக வந்தவர்களையும், மருத்துவ சிகிச்சைக்காக வந்தவர்களையும் ஈவு இரக்கம் இன்றி கைது செய்து பொய் வழக்கு போட்டு சித்திரவதை செய்கின்றனர். இவர்கள் மீது வன்முறையாளர், பயங்கரவாதிகள் என்று முத்திரை குத்துகின்றனர். அது மட்டுமல்ல தமிழகத்தில் வன்முறையை தோற்றுவிக்க வந்தவர்கள் என்றும் பிரச்சாரம் செய்கின்றனர். இவர்களுக்கு ஒன்றை மட்டும் பதிலாக கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். நாம் வன்முறை மீது காதல் கொண்ட மனநோயாளிகள் அல்லர். அதேபோல் புரட்சியை ஏற்றுமதி செய்யமுடியும் என்பதிலும் நாம் நம்பிக்கை கொண்டவர்கள் அல்லர். எனவே இவர்கள் இவ்வாறு பழி சுமத்துவது அர்த்தமற்றது என்பதை தமிழ்மக்கள் இனம் கண்டு கொள்வார்கள்.

ஒரு பொய்யை திரும்பத் திரும்பச் சொல்வதன் மூலம் உண்மையாக்கிவிட முடியும் என்ற நம்பிக்கையில் தம்மிடம் இருக்கும் பாரிய மக்கள் தொடர்பு சாதனங்கள் மூலம் எம்மீது மீண்டும் மீண்டும் இவ்வாறு அவதூறு பொழிவதையே தொழிலாக இந்திய அரசு கொண்டிருக்கிறது.

எனக்கு ஒரே ஒரு வாய்ப்பு கொடுக்கப்படுமாயின் சகல உண்மைகளையும் வெளிப்படுத்தி இந்திய அரசின் சுயரூபத்தை மக்கள் மத்தியில் அம்பலமாக்கத் தயாராக இருக்கிறேன்.

என்னைக் கைது செய்து என்னிடமிருந்து பணத்தைப் பறித்துக் கொண்டதுடன் எவ்வித விசாரணையும் இன்றி தடா சட்டத்தில் அடைத்தனர். அதன்பின் தடா சட்டம் பயன்படுத்துவதற்குரிய காரணங்களைக் காண்பிக்க முடியாமல் வேறு வழியின்றி தடா சட்டத்தை வாபஸ் பெற்றனர். நீதிமன்றம் எனக்கு ஜாமீன் வழங்கியதை தொடர்ந்து என்னை சிறப்பு முகாமில் அடைத்து சட்ட விரோதமாக சித்திரவதை புரிகின்றனர்.

24-7-92 முதல் நான் துறையூரில் உள்ள சிறப்பு அகதிகள் முதாமில் அடைக்கப்பட்டிருக்கிறேன். சிறப்பு முகாம் என்னும் பெயரில் சிறையை விடக் கொடிய சித்திரவதை முகாம்களாகவே இருக்கின்றன. ஏனெனில் சிறையில் கைதிகளுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கும் சொற்ப சலுகைகள் கூட சிறப்பு முகாமில் மறுக்கப்படுகின்றன. தமிழக அரசால் நடத்தப்படும் இச் சிறப்பு முகாம்கள் என்பவை தமிழ் அகதிகளை கொடுமைப்படுத்தும் சித்திரவதை முகாம்கள் என்பது அவைவருக்கும் தெரியும். இச்சிறப்பு முகாம்களில் மிகவும் கொடிய முகாமாக துறையூர் முகாம் இருக்கின்றது. இம் முகாமில் கணவன், மனைவி பிள்ளைகளை பிரித்து செல்களில்

அடைத்து வைத்திருக்கின்றனர். கணவன் தனது மனைவி பிள்ளைகளுடன் பேசுவதற்குக் கூட அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. தனியாக வைக்கப்பட்டிருக்கும் இப் பெண்களை இரவு நேரங்களில் தமது அதிகாரத்தை பயன்படுத்தி மிரட்டி மருத்துவமனைக்கு என வெளியே கூட்டிச் சென்று 'லாட்ஜில்' வைத்து பாலியல் பலாத்காரம் நிகழ்கிறது. இது குறித்து சம்பந்தப்பட்ட பெண்களே மனுக் கொடுத்தும் இதுவரை எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. சிறுவர்களை பாடசாலை சென்று படிக்க அனுமதிப்பதில்லை. உறவினர்கள் பார்வையிட வந்தால் அனுமதிப்பதில்லை. கடந்த இரு வருடங்களாக இத்தகைய சிறப்புமுகாமில் போதிய வெளிச்சம் இன்றிய ஒரு சிறிய 'செல்களில் 24 மணிநேரமும் பூட்டியே என்னை வைத்திருக்கின்றனர். உள்ளேயே குளிக்க வேண்டும். மல சலம் கழிக்க வேண்டும் உள்ளேயே சாப்பிட வேண்டும். இவ்வாறு அடைத்து வைக்கப்பட்டிருப்பதுடன் எவ்வித பொழுது போக்கு வசதியும் செய்து தரப்படாதது உடல் ரீதியாகவும் உள ரீதியாகவும் எனக்கு மிகுந்த வேதனையைக் கொடுக்கின்றது. முகாமில் இருக்கும் மற்ற அகதிகளுடன் பேசுவதற்குக் கூட எனக்கு அனுமதி மறுக்கப்பட்டுள்ளது.

இங்கு நடக்கும் இக் கொடுமைகள் குறித்து உயர் அதிகாரிகளிடம் முறையிட்டோம். தொடர்ந்து 14 நாட்கள் உண்ணாவிரதம் இருந்தோம். எமக்கு இழைக்கப்படும் இக் கொடுமைகளை தடுத்து நிறுத்தக் கோரி பிரதமர், முதலமைச்சர், உயர்நீதி மன்ற தலைமை நீதிபதி, தலைமைச் செயலர், மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர், ஆகியோருக்குத் தமிழ்நாடு இளைஞர் பேரவை, மக்கள் உரிமைக் கழகம், பாட்டாளி மக்கள் கட்சித் தலைவர் ராமதாஸ் ஆகியோர் தந்தி கொடுத்துள்ளனர். ஆனால் எவ்வித பயனும் இல்லை. மாறாக எனது மனைவி பிள்ளைகளின் படங்கள் பறித்துக் கிழிக்கப்பட்டன. எனது உடுப்புகள் செருப்புகள் தீயிட்டுக் கொளுத்தப்பட்டன. இது குறித்து நியாயங் கேட்டால் இங்குள்ள பொலீஸ் அதிகாரிகள் எங்களைப் பார்த்து "தேவடியா மகனே, மயிராண்டி சிங்களவனுக்குப் பிறந்தவனே" என்று சர்வசாதாரணமாக ஏசுவார்கள். ஏன் எங்கள் தாயை அசிங்கப் படுத்துகிறீர்கள்? என்று கேட்டால் அடி உதை விழும்.

இவ்வாறுதான் 21-12-1993 அன்று உதவி ஆய்வாளர் அன்பழகன் தலைமையில் வெறிபிடித்த பொலீசார் கும்பலாக சேர்ந்து என்னைத் தாக்கியதில் என் கால் முறிந்தது. என்னை மட்டுமல்ல அன்று முகாமில் பலரை இவ்வாறு அடித்து துன்புறுத்தினார்கள். அவர்கள் எவ்வாறு சித்திரவதை செய்தனர் என்பதை கூறுவதற்கு என் நாக்கு கூசுகின்றது. அந்தளவு கேவலமாக கொடுமை செய்தனர். கால் முறிந்து நடக்க முடியாமல் நான் வேதனைப்பட்ட போதும், மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் செல்லவில்லை. மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் சென்றால் தமது அராஜகம் வெளி உலகத்திற்கு தெரிந்து விடும் என்ற பயத்தில் ஈவு இரக்கமின்றி

அப்படியே கிடக்க விட்டனர். இன்றும் கூட என் கால்கள் அடிக்கடி வலிக்கின்றன.

எமக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகள் நாஜிகளின் சித்திரவதை முகாம்களில் நடந்தவையை விடக் கொடியவை. இவை யாவும் அரசுக்கு தெரிந்தே உயர் அதிகாரிகளினால் நடத்தப்படுகின்றன இவ்வளவு திமிராகவும், பொறுப்பற்ற முறையிலும் இவ்வதிகாரிகள் நடந்து கொள்வதற்கு அரசே பொறுப்பாகும். எனவே இவ் அராஜகங்களுக்கு இந்திய அரசும், தமிழ்நாடு அரசின் முதலமைச்சர் ஜெயலலிதா அவர்களும் என்றாவது ஒரு நாள் பதில் சொல்லியே ஆக வேண்டும்.

சுல் ஒன்றைத் தூக்கி தன் காலில் போடுவது என்பது குறிப்பிட்ட சில முட்டாள்களின் செயல்களை வர்ணிப்பதற்கு சீன மக்கள் பயன்படுத்தும் ஒரு முதுமொழி. சகல நாட்டு பிற்போக்குவாதிகளும் இத்தகைய முட்டாள்களே. புரட்சிகரப் போராளிகளுக்கு எதிரான அவர்களின் அடக்கு முறைகள் அனைத்தும் இறுதியாக ஆராய்ந்து பார்த்தால் மக்களின் புரட்சிகளை பரந்த அளவில் மேலும் தீவிரமான அளவில் வளர்ப்பதற்கு துணை செய்வதாகவே அமைகின்றன. இதேபோல் இலங்கை இந்திய அரசுகள் எம்மீது மேற்கொள்ளும் அடக்குமுறைகள் யாவும் தமிழ் ஈழ மக்களின் விடுதலைக்கு உறுதுணையாகவே இறுதியில் அமையும். எம்மை பிடித்து அடைத்து சித்திரவதை செய்வதன் மூலமோ அல்லது எம்மைக் கொன்று குவிப்பதன் மூலமோ ஈழப் போராட்டத்தை நசுக்கிவிட முடியும் என இந்திய அரசு காணும் கனவு ஒருபோதும் நிறைவேறப் போவதில்லை.

ஏனெனில் நாம் புதைக்கப்படுபவர்கள் அல்ல. விதைக்கப்படுபவர்கள். எம்மில் இருந்து ஆயிரமாயிரமாய் முளைத்தெழுவர். துண்டு துண்டாய் எம்மை வெட்டி எறிந்தாலும் பொங்கும் அலையாய் மீண்டும் மீண்டும் எழுந்து வருவோம். இறுதி வெற்றி உறுதி எமக்கு.

மேலும் நீதிபதி அவர்களே உங்களிடம் ஒரு பணிவான வேண்டுகோள் விடுக்கிறேன். இவ் அராஜகவாதிகளால் நான் படுகொலை செய்யப்படலாம். அவ்வாறு நான் மரணமடைய நேரிட்டால் எனது கண்களை தமிழ் நாட்டில் யாராவது ஏழைத் தமிழ்ச் சிறுமிக்கு வழங்க வேண்டும். அத்துடன் எனது உடலைத் தமிழ் நாட்டில் உள்ள ஏதாவது ஒரு மருத்துவ பல்கலைக்கழகத்திற்கு ஒப்படைக்க வேண்டும், இதுவே எனது கடைசி விருப்பமாகும்.

“வீழ்வது நாமாக இருப்பினும்
வாழ்வது தமிழாக இருக்கட்டும்!
நன்றி.

இப்படிக்கு

சிவா

இரா.சிவலிங்கம் அனுபவங்கள்

1991இல் இராஜிவ் காந்தி கொலை செய்யப்பட்ட பின் தமிழகக் காவல்துறை நீலகிரி மாவட்டத்தில் தாயகம் திரும்பிய மலையகத் தமிழர்களை மனித வேட்டையாடிய போது அதற்கு எதிராக உரிமைக் குரல் எழுப்பி கைது செய்யப்பட்டு கால்களிலும் கைகளிலும் விலங்கிடப்பட்ட நிலையில் சிறையிலிடப்பட்டு வதையுற்ற தன் கோர அனுபவத்தை இரா.சிவலிங்கம் "மக்கள் மன்றம்" ஏட்டில் விபரித்து எழுதிய கட்டுரைத் தொடர்.

சிறைக் குறிப்புகள்:

அண்மையில் எனது கைக்கெட்டிய நூல்களெல்லாமே சிறைவாசத்தைப் பற்றிய நூல்கள்தான். செங்கல்பட்டில் 120 நாட்கள் அரசாங்க விருந்தாளியாக இருந்துவிட்டு வெளியே வந்த பின்னர் கூடலூர் தோழர்கள் வழங்கிய நினைவுப் பரிசு ஜீலியஸ் பியூசிக் என்பவருடைய "தூக்குமேடைக் குறிப்பு". ஜீலியஸ் பியூசிக் என்பவர் செக்கோஸ்லவாக்கிய நாட்டைச் சேர்ந்தவர். 1943இல் செக்கோஸ்லவாக்கிய நாட்டை ஜெர்மனிய நாசிகள் கைப்பற்றிய பொழுது தனது நாட்டுக்காக மறைமுகமாகப் போராடிய வீரர் பியூசிக். அவர் சிறையிலிருந்த பொழுது எழுதிய குறிப்புகளே "தூக்குமேடைக் குறிப்புகள்".

இதில் அவர் கூறினார் "மனிதர்களுக்குத் தங்களுடைய கண்களைத் திறந்து பார்க்க எத்தனை நூற்றாண்டுகள் வேண்டியிருக்கிறது? தன் சரித்திரக் காலத்தில் முன்னேற முயன்ற மனிதவர்க்கம் எத்தனை ஆயிரம் சிறைகளில்

நுழைந்து அவதியுற்றிருக்கிறது? முன்னேற்றப்பாதையில் சொச்சமுள்ள தூரத்தைக் கடப்பதற்கும் இன்னும் எத்தனை சிறையறைகளை அது தாண்ட வேண்டியிருக்கும்?"

இதன் சுருத்தே மனித முன்னேற்றப் பாதையில் நாம் சந்திக்கும் மைல் கற்கள் சிறையறைகள் தான் என்பதாகும்.

நம் நாட்டில் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடிய காந்தி நேரு முதல் பல்லாயிரக் கணக்கான தியாகிகள் இந்தியச் சிறைகளில் பல்லாண்டு காலங்கள் வாடி வதங்கிய பின்னர் தான் இந்தியா விடுதலை அடைந்தது.

அநேகமாக இந்திய அரசியல் தலைவர்கள் அனைவருமே சிறைவாசம் அனுபவித்தவர்கள்தான். கோவை மத்திய சிறைச்சாலையிலே செக்கிழுத்த சிதம்பரனார் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த சிறைக்கூடம் புனித கூடமாக கருதப்படுகின்றது. ஏர்வாடா சிறைச்சாலையில் காந்தி சிறைவைக்கப்பட்டிருந்த சிறைக்கூடமும் நினைவுச் சின்னமாக போற்றப்படுகின்றது.

சுதந்திர இந்தியாவில் அரசியல்வாதிகளையும் விடுதலைப்போராட்ட வீரர்களையும் சிறைவைக்கும் பணி சற்றும் குன்றாமல் தொடர்ந்து வருகின்றது. 1950இல் கோவையில் சிறைவைக்கப்பட்ட தோழர்.சி.ஏ.பாலன் அவர்கள் "தூக்குமர நிழலில்" என்ற நூலில் 12 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக சிறையில் அனுபவித்த சித்திரவதைகளையும் கசப்பான அனுபவங்களையும் மிக விரிவாக எழுதியிருக்கிறார். அந் நூலின் இறுதியில் அவருக்கு விதிக்கப்பட்ட மரணதண்டனை மாற்றப்பட்டு பன்னிரண்டு வருடகால ஆயுள் தண்டனை முடிவடைந்த பின்னர் விடுதலை செய்யப்பட்ட பின் அவர் இவ்வாறு கூறினார் :

"தொழிலாளர்கள் உழவர்கள் ஏனைய மனிதாபிமானம் படைத்த கட்சிகள், குழுக்கள், தனிநபர்கள் ஆகியோர்களுடைய அன்பு கனிந்த ஆற்றல் இருந்திராவிட்டால் நான் இன்று மண்ணோடு மண்ணாகச் சேர்ந்து மண்ணில் வளரும் செடிகொடிகளுக்கு இரையாகி இருப்பேன். என் உயிரைக் காப்பாற்ற உழைத்தவர்கள் காலப்போக்கில் என்னை மறந்திருக்கலாம். ஆனால் உயிர் பெற்று, பெற்ற அந்த உயிரின் கதையைச் சொல்ல வாழ்ந்து வரும் நான் யாரையும் மறந்திட முடியாது. நன்றியறிதலுடன் நான் அவர்களை என்றென்றும் மறவாதிருப்பேன்."

இதே போலத்தான் எனது உள்ளத்தின் அடிநாதத்திலும் என்னைப் பலவந்த நாடு கடத்தலினின்றும் காப்பாற்றிய பல்லாயிரக் கணக்கான அன்பு நெஞ்சங்களுக்கு அளவற்ற நன்றி சுருதி மீட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது.

இந்திய சுதந்திரத்திற்காகப் போராடிய முற்போக்குவாதிகளை பிரித்தானிய அரசு அந்தமான் சிறைச்சாலையில் அடைத்து வைத்தது. அவர்களில் ஒருவர் பிலோய்குமார் சின்கா என்பவர். அவர் அந்தமான் சிறைச்சாலை அனுபவங்களை “அந்தமான் ஒரு இந்திய பாஸ்டல்” என்ற ஆங்கில நூலில் எழுதியிருக்கிறார். பாஸ்டல் என்பது பிரான்சு நாட்டில் சர்வாதிகாரத்தின் சின்னமாக இருந்த சிறைச்சாலை. அதனோடு ஒப்பிடக்கூடியது அந்தமான் சிறைச்சாலையென்று எழுதியிருக்கிறார். அந்த நூலில் அரசியல் கைதிகள் எவ்விதக் காரணமுமின்றி ஏறக்குறைய நான்கு மாதங்களுக்கு சிறையில்டைக்கப்பட்ட அந்த மாபெரும் தலைவர் தனது சிறைவாசச் சிந்தனைகளை “சிறைச்சாலை டைரி” என்ற நூலில் எழுதியிருக்கிறார். எப்படி ஒரு சுதந்திர ஜனநாயக நாட்டில் எல்லா உரிமைகளும் எவ்வித காரணமும் இன்றி பறிக்கப்படக்கூடும் என்று அவர் வியந்து நொந்து போயிருக்கிறார். நாம் சட்டப்படி ஒழுகுகிறோம் என்று நாம் இறுமாந்திருக்க முடியாது. சட்டம் நமக்கு பாதுகாப்பில்லை. சர்வாதிகாரம் தலையெடுத்து விட்டால் ஒரு நாட்டின் தலையெழுத்தே மாறிவிடக் கூடுமென்று எழுதியிருக்கிறார்.

அவர் சிறையிலிருந்தே பிரதமர் இந்திரா காந்திக்கு எழுதிய ஒரு மனுவில் கூறுகிறார்:

“நான் ஒரு வயது முதிர்ந்த மனிதன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். எனது வாழ்க்கைப் பணிகள் முடிவடைந்து விட்டன. எனது பிரபா (மனைவி) வின் மரணத்திற்குப் பின்னர் நான் யாருக்காகவும் வாழ வேண்டிய அவசியமே இல்லை. நான் கல்வியை முடித்துக்கொண்ட பின்னர் என் வாழ்நாள் முழுவதையும் என் நாட்டுக்காகவே அர்ப்பணித்துள்ளேன். இதற்கு பிரதி பலனாக எதையும் கேட்கவில்லை. ஆகவே உங்கள் ஆட்சியில் ஒரு கைதியாகவே மரணமடைவதில் எனக்கு திருப்திதான்”.

“அப்படிப்பட்ட ஒரு மனிதன் வழங்கும் ஆலோசனைகளை நீங்கள் கேட்பீர்களா? நம் நாட்டில் சுதந்திர பிதாமகன்கள் உங்கள் தந்தை (நேரு) உட்பட நிர்மாணித்துள்ள தேசிய அடிப்படைகளை அழித்து விடாதீர்கள். மிகப் பெரிய ஒரு பாரம்பரியத்திற்கு நீங்கள் உரிமை உடையவர். உன்னத இலட்சியங்களும் செயற்படும் ஜனநாயகமும் அந்த பாரம்பரியத்திற்கு உரியவை. அவைகளை எல்லாம் சிதைத்து சின்னா பின்னமாக்கி விட்டுச் செல்லாதீர்கள். அந்த உன்னதங்களை மீண்டும் நிலை நாட்டுவதற்குப் பல ஆண்டுகள் ஆகலாம்.”.

இந்த உருக்கமான வேண்டுகோள் நம் உள்ளங்களை நெருடுகிறது. மனித உரிமைகளை மனித சுதந்திரத்தைப் பறிப்பது ஜனநாயகத்தைக் குழி

தோண்டிப் புதைப்பதற்குச் சமமாகும்.

நெல்சன் மண்டேலா இந்த நூற்றாண்டின் மகத்தான மனிதருள் ஒருவர். தென் ஆபிரிக்க நாட்டின் நிறவெறித் தீண்டாமையை முழு மூச்சுடன் எதிர்த்தவர். மகாத்மாகாந்தியினால் கூட நமது நாட்டில் தீண்டாமையை அழிக்க முடியவில்லை. ஆனால் நெல்சன் மண்டேலா இனவெறி, நிறவெறி அரசியலுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டார். வருகிற ஏப்ரலில் நடைபெறப் போகிற தேர்தலில் வெற்றி பெற்று தென் ஆப்பிரிக்க நாட்டின் முதலாவது ஜனாதிபதியாகப் பொறுப்பேற்கப் போகிறார். வெள்ளை ஆட்சிக்கு முடிவுசுட்டி உண்மையான ஜனநாயக ஆட்சிக்கு அடித்தளமிட்டிருக்கிறார். இத்தகைய அவர் 27 ஆண்டுகள் சிறையிலிருந்திருக்கிறார். எவ்வளவு சிறந்த வரலாற்று நாயகன் சிறையிலிருந்து புடம் போடப்பட்டிருக்கிறார். அவர் நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சிறையிலிருந்து விடுதலை செய்யப்பட்டார். அவரது விடுதலைக்காக உலகமே குரல் கொடுத்தது. எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்குப் பிறகுதான் அவருக்கு விடுதலை கிடைத்தது. அண்மையில் அவரை விடுதலை செய்த டிகிளாக் அரசு வெள்ளை ஆட்சியை ஒழிப்பதற்கு அவரோடு ஒரு இணக்கம் ஏற்படுத்திக்கொண்டது. இரத்தக் களறி ஏற்படுவதைத் தடுத்து சமாதான உடன்படிக்கை மூலமாக ஜனநாயகத்தை நிறுவியமைக்காக இருவருக்கும் இவ்வாண்டின் சமாதான நோபல் பரிசு வழங்கப்பட்டது. சிறைவாசம் இத்தகைய பெருமை வாய்ந்தது.

இத்தகைய பெருமையைத்தான் தமிழக அரசு எனக்கு நல்கியது. ஆகஸ்டு மாதம் 5ஆம் தேதி காலை நான் வீட்டிலிருக்கும் பொழுது தொண்டாமுத்தூர் பொலிசார் என்னை தேடி வந்தனர். அதற்கு முன் இரண்டு நாட்கள் என்னை தேடி வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் வந்த காரணம் சொல்லவுமில்லை. வரச் சொல்லவுமில்லை. அவர்கள் தேடிவந்த நாட்களில் நான் நீலகிரியில் நமது மக்களுடனிருந்தேன். ஆகஸ்டு 5ஆம் நாள் நான் வீடு திரும்பிய உடனே பொலிஸ்காரர்கள் மோப்பம் பிடித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டனர்.

அன்றுதான் அந்த பொலிஸ் அதிகாரி முதன் முதலாக என்னை சந்திக்கிறார். தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டார்.

“நீங்கள் உடனடியாக எங்கனோடு காவல் நிலையம் வரவேண்டும்!” என்றார்.

“என்ன காரணம்?” என்று வினவினேன்.

“அரசாங்க உத்தரவு!” என்று பதிலளித்தார்.

“உத்தரவைக் காட்டுங்கள்!” என்று கேட்டேன்.

“கொண்டு வரவில்லை!” என்றார்.

“அப்படியானால் நான் மறுக்கலாம் தானே?” என்று கேட்டேன்.

“காவல் நிலையத்திற்கு வந்தால் உத்தரவைக் காட்டுகிறோம்” என்று சொன்னார்.

“நான் உணவு அருந்தி உடை உடுத்திக் கொண்டு வரும்வரை காத்திருக்க வேண்டும்!” என்று சொன்னேன்.

எவ்வளவு நேரமானாலும் காத்திருக்க தயார் என்றும் கையேடு அழைத்துச் செல்ல வேண்டும் என்றும் கூறினார்.

எனக்கு இது புதுமையாக இருந்தது. அப்படி அவசரமாக என்னை அழைத்துச் செல்லக் காரணமில்லையே என்று நான் அதிசயித்தேன். பின்னர் எனக்கெதிராக எந்தக் காரணமும் இல்லாதலாலும் நான் எவ்வகையிலேனும் சட்ட விரோதமாக நடக்கவில்லையாதலாலும் நான் அச்ச மின்றி அலட்சியமாக அவர்களுடன் சென்றேன். பொலிஸ் வண்டியில் ஏறுமாறு கூறினார்கள். நான் மறுத்து எனது வண்டியில்தான் வருவேன் என்றேன். சிறிது விவாதத்திற்கு பிறகு அதற்கு சம்மதித்து அவர்களும் எனது வண்டிக்குள் ஏறிக்கொண்டார்கள்.

அப்பொழுது தான் எனக்கு சந்தேகம் ஏற்பட்டது. என்னைக் கைது செய்கிறார்கள் என்று உணர்ந்தேன். ஆனால் காரணமில்லாமல் பிடியாணையில்லாமல் கள்ளத்தனமாகக் கடத்தல் போல் கபடமாக அழைத்துச் சென்றார்கள். காவல் நிலையம் வந்த உடனே அந்தப் பொலிஸ் அதிகாரி அரசாங்க உத்தரவைக் காட்டினார். நான் அதிர்ந்து போனேன்!

என்னைக் கைப்பற்றி உடனடியாக காஞ்சிபுரம் அகதிகள் முகாமிற்கு அழைத்துச் சென்று ஒப்படைக்க வேண்டும் என்று தமிழக அரசு ஆணையிட்டிருந்தது என்னால் நம்ப முடியவில்லை. கடந்த பத்தாண்டுகளாக இந்தியாவில் சட்டபூர்வமாக வாழ்ந்து வந்த என்னை திடீர் என்று அகதியாக்கி பொலிஸ் காவலில் அகதிகள் முகாமில் வைக்க அரசுக்கு என்ன கேடு வந்தது?

இன்றுவரை இந்தக் கேள்விக்கு விடையில்லை. நான் அகதியாக இந்தியாவிற்கு வரவில்லை. அரசிடம் அடைக்கலம் கோரவில்லை. ஐந்து பைசா உதவி கோரவில்லை. எனது முந்தையர் நாட்டுக்கு என் சுய விருப்பப்படி வந்து குடியேறி அரசாங்க அனுமதியுடன் பொதுத் தொண்டில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஒருவனை எவ்வித எச்சரிக்கையும் எதுவுமின்றி சிறைபிடிக்கும் செயலை யார் செய்வார்? ஏன் செய்வார்?

இந்தியா ஜனநாயக நாடுதானா? சட்டத்தையும் மனித உரிமைகளையும் மதிக்கும் நாடுதானா? இதில் ஏதோ மர்மமிருக்கிறது என்று எனது மனம் தீவிரமாக சிந்திக்க ஆரம்பித்தது.

எனினும் எனது துணிச்சல் குன்றவில்லை. ஓரளவு நிலைமையை ஊகித்துக் கொண்டேன். எனது மனைவிக்கும் எனது அலுவலகத்திற்கும் செய்தி சொல்லி அனுப்பினேன். சென்னை செல்ல அவசியமான உடைகளையும் வாசிக்க சில நூல்களையும் அனுப்பி வைக்குமாறும் சென்னையில் உள்ள வழக்கறிஞர்களுக்கும் நீலகிரியில் நமது மன்றத்திற்கும் அறிவிக்குமாறு உடனே செய்தி அனுப்பினேன்.

தொண்டாமுத்தூர் பொலிசார் என் கை ரேகைகளைப் பதிவு செய்து என்னைப் புகைப்படமெடுத்தார்கள். உணவுக்குப் பிறகு அயர்வதற்கு வசதி செய்து கொடுத்தார்கள். சற்றே உறங்கினேன்.

மாலை எனது மனைவியும் மகளும் உறவினர் ஒருவரும் என்னைக் காண வந்தார்கள். எனக்குப் பிரயாணத்திற்கு தேவையான பொருட்களையும் உடைகளையும் கைச்செலவுக்குப் பணமும் கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள். சிறிது நேரம் அவர்களோடு உரையாடிக் கொண்டிருந்துவிட்டு அவர்களுக்கு ஆறுதல் கூறி அனுப்பிவிட்டு பந்தயக் குதிரைகள் போல பாய்ந்து செல்லும் எனது சிந்தனைகளோடு ஒன்றிவிட்டேன். என் மூளை நெருப்பாய் கொதித்தது. என் மனம் அநீதி கண்டு பொங்கியது. காவல் நிலையமோ வழக்கமான கலகலப்புடன் இயங்கிக்கொண்டிருந்தது.

என்னைக் காவல் நிலையத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு வந்த உடனேயே தொலைபேசி கண்கணத்தது. உயர் அதிகாரிகள் விசாரித்துக் கொள்கிறார்கள்.

“கொண்டு வரப்பட்டு விட்டாரா? அடம் பிடித்தாரா? ஒத்துழைத்தாரா?” இப்படிப் பல கேள்விகள் எஸ்.பி, கியூ பிரான், உதவி எஸ்.பி ஆகியோர் விசாரித்துக் கொள்கிறார்கள். என்னைக் கைப்பற்றிய அதிகாரி கூறுகிறார் “அப்படியெல்லாமொன்றுமில்லை ஒத்துழைக்கிறார்!”

“சென்னைக்கு எப்படி அழைத்துச் செல்லப் போகிறீர்கள்?” உயர் அதிகாரியின் கேள்வி.

“எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்கிறோம்” என்று அதிகாரி பதில் அளிக்கிறார்.

‘சேரனில் சென்னை செல்ல ஏற்பாடு. காவல் நிலையத்திலிருந்து காஞ்சிபுரம் வரை ஆறு ஆயுதந்தாங்கிய பொலிசார் காவலுக்கு வர வேண்டும். இரண்டு இயந்திரத் துப்பாக்கிகள் இரண்டு சுழல் துப்பாக்கிகள்

காவலர்கள் கொண்டு செல்ல வேண்டும். ஒரு சப் இன்ஸ்பெக்டர் ஒரு கியூ பிராஞ் பொலிஸ் அதிகாரியும் உடன் செல்ல வேண்டும். சகல பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளும் செய்ய வேண்டும்!' என்று உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது.

தொண்டாமுத்தூர் இருண்டது. இரவு உணவுக்கு அருகிருந்த உணவகத்திற்கு அழைத்து சென்றனர். நன்கு சாப்பிடச் சொன்னார் உடன் வந்த பொலிஸ்காரர். அந்த நேரத்தில் இந்த கொதிக்கும் உடல் உணவைப் பற்றியா எண்ணியது? ஏதோ பசியாறினேன். மீண்டும் காவல் நிலையத்தில் அமைதிச் சூறாவளியாய் அமர்ந்திருந்தேன். இரவு பத்து மணிக்கு பொலிஸ் வாசனம் வந்தது. ஆயுதம் தாங்கிய பொலிசார் புடை சூழ எனது பயணம் ஆரம்பித்தது.

பொலிஸ் மரியாதையோடு நான் கோவை ஸ்டேசனுக்கு வந்த பொழுது நமது தலைவர் திருச்செந்தூரன் தோழர்கள் வீரா பாலச்சந்திரன், சந்திரசேகரன், சிறீஸ்கந்தராஜா ஆகியோர் வழியனுப்பக் காத்திருந்தனர். என்னைக் கொண்டுவந்த முறை அவர்களை திகைப்படையச் செய்திருக்க வேண்டும். "எதற்காக இந்த மரியாதை?" என்று தலைவர் கேட்க நான் "விசா இல்லாத காரணமாம்" என்று ஊக்கிக்க இருவருமே சிரித்துக் கொண்டோம். ஆம் சிரிக்காமல் வேறென்ன செய்வது?

ஒரு அரசு இயந்திரமும் ஒரு சாதாரண குற்றமற்ற மனிதனை எவ்வித காரணமும் எந்தவித சட்ட நடைமுறையுமின்றி "கைது" செய்து ஆயுதம் தாங்கிய காவலர்களுடன் அழைத்துச் செல்வதற்காக முடக்கி விடப்பட்டிருக்கின்றதென்றால் அது நகைப்பிற்கிடமான செயல்லவா? காவலர்கள் பற்றாக்குறை என்று கதறுகின்ற தமிழ் மாநிலத்தில் ஒரு வயோதிகனை அழைத்துச் செல்ல ஒன்பது காவலர்களை விரயமாக்குவது சிரிப்பிற்கு இடம் தருகின்ற செயல்லவா?

எத்தனையோ குற்றவாளிகளை, கொலையாளிகளை, சமூகவிரோதிகளை கைது செய்ய முடியாமல் தலைகுனிந்து நிற்கின்ற தமிழகப் பொலிசார் ஒரு நிரபராதியிடம் தனது வீர தீர சாகசங்களை அவிழ்த்துக் கொட்டும் பொழுது நமது அரசியல் பண்பாட்டிலேயே நமக்கு சந்தேகம் ஏற்படுகிறது.

காவல்துறையிடம் குறிப்பாகக் "கியூ" பிரிவினரிடம் கூரிய அறிவும் புலன்விசாரணைத் திறனும் இருக்க வேண்டும் என்று நாம் எதிர்பார்ப்பது நியாயமே. ஆனால் கூரிய அறிவுக்கு நேர்மாறாய் புலன்விசாரணைத் திறன் அறவே இல்லாதது போல் நடந்து கொள்ளும் பொழுது நாம் நகைக்காமல் இருக்க முடியுமா? அல்லது சட்டம் நீதி குற்றத்தடுப்பு இவற்றிற்கெல்லாம் பொருந்தாத வெளியிற் சொல்ல முடியாத வேறு காரணங்கள் கூட இருக்கலாமோ இப்படி நடப்பதற்கு? நமது சிந்தனைக்கு நிறைய

விடயங்கள் இருக்கின்றன.

நாம் நமது இளைஞர்களுக்கு சட்டப் பயிற்சிகளைக் கொடுக்கின்றோம். காரணம் இல்லாமல் கைது செய்ய முடியாது. பிடியாணை இல்லாமல் கைது செய்ய முடியாது. கைது செய்யும்பொழுது எந்த சட்டத்தின் அடிப்படையில் கைது செய்யப்படுகிறோம் என்று தெளிவாக எடுத்துக் கூற வேண்டும். எதேச்சதிகாரமாக ஒரு மனிதரைக் கைது செய்ய முடியாது என்பது சர்வதேச மனித உரிமைச்சட்டம் இப்படியெல்லாம் நாம் கற்றுக்கொடுக்கிறோம். கற்றுக்கொடுக்கிற நம்மையே மேற்குறிப்பிடுகிற எல்லா விதிகளுக்கும் முரணாக சிறை பிடிக்கும் பொழுது “எழுதப்பட்ட சட்டங்கள் எல்லாம் எரியூட்டப்பட்டுவிட்டனவா?” என்று எண்ணத் தோன்றுகிறதல்லவா? இது கைது இல்லை. மேலிடத்து “அழைப்பு” என்று கூறிக் கொண்டே கொடிய குற்றவாளியைப்போல் நமது சுதந்திரத்தைப் பறித்து கைதியாய் நடத்தவதற்கு அங்கீகாரம் எங்கே இருக்கிறது? அதிகாரம் எங்கே இருக்கிறது? குடியரசு நாட்டில் சர்வாதிகார நாடுகளின் இரகசியப் பொலிசார் போல் நமது காவலர்கள் நடந்துகொள்ளும் பொழுது நாம் எந்த நாட்டில் இருக்கின்றோம் எந்தக்காலத்தில் இருக்கின்றோம் என்று நமக்கு ஐயம் ஏற்படுகின்றது. ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன் நடந்திருக்க வேண்டிய நிகழ்ச்சியை இன்று அரங்கேற்றும் பொழுது இது நிஜமா நாடகமா என்று ஐயப்படுகின்றோம். ஆனால் இந்த நாடகத்தின் கதாபாத்திரமாக நானே இருக்கும் பொழுது இது நிஜம் என்று கொள்ள வேறென்ன ஆதாரம் வேண்டும்?

ஆம். ஜனநாயகத்துக்குள் சர்வாதிகாரம் புகுந்து விடுகிறது. நல்ல சட்டங்கள் நீண்ட நாட்களாக அமுல் படுத்தப்படாவிட்டால் அவற்றின் மீது கறையான் புற்று வைத்து கருநாசம் குடிபுகுந்து மக்களை மிரட்டி அச்சுறுத்தி அலைக்கழிக்கும் நடைமுறைதானே நிலவும்?

சேரன் வந்ததுமே சிந்தனை கலைந்து வண்டியில் ஏறிக்கொண்டோம். என்னுடன் வந்த காக்கிச்சட்டை காவலர்கள் துப்பாக்கியை நீட்டிக்கொண்டு விழித்துக்கொண்டே காவல் புரிந்தனர். வண்டியில் இருந்த அனைத்துப் பிரயாணிகளுமே சற்றுக் கலக்கமடைந்து காணப்பட்டார்கள். நான் எனக்கு ஒதுக்கப்பட்ட படுக்கையில் ஏறி அயர்ந்து உறங்கிவிட்டேன்.

நான் சண் விழித்துப் பார்த்த பொழுது காலை நான்கு மணி. காவலர்கள் துப்பாக்கியுடன் அயர்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். வண்டியில் ஒருவருமே விழித்திருக்கவில்லை. படுக்கையில் இருந்து இறங்கி கழிவறையை நோக்கி நடந்தேன். என்னை யாருமே கவனிக்கவில்லை. எதிர்பாராதவிதமாக அந்த நேரத்தில் ஸ்டேசனில்லாத இடத்தில் வண்டி

நின்றது. நான் நினைத்திருந்தால் சுவைத் திறந்து கொண்டு அந்த இருளில் அமைதியாய் வெளியேறி இருக்கலாம். என்னை தடுக்க வேண்டிய காவலர்கள் அத்தனைபேரும் அயர்ந்து உறங்கிக்கொண்டிருந்தனர்.

அந்த அதிகாலை நேரத்தில் என் சிந்தனையில் சாக்கிரட்சின் நினைவு பளிச்சென்று மின்னியது. அபாண்டமாக பழி சுமத்தப்பட்டு ஆதென்ஸ் நகரத்தின் சிறைச்சாலையில் சாக்ரட்சை அடைத்து வைத்திருக்கிறார்கள். மரண தண்டனையும் வழங்கி விட்டார்கள். அந்த நாட்டில் விஷம் கலந்த குடிபானத்தைக் கொடுத்து குடிக்கச் சொல்லுவார்கள். இப்படித்தான் அங்கு மரண தண்டனை நிறைவேற்றப்பட்டது. அமெரிக்காவில் ஒரு மின்சார நாற்காலியில் உட்கார வைத்து மிக அதிக மின்சார அதிர்ச்சியை செலுத்தி மரண தண்டனையை நிறைவேற்றுகிறார்கள். பெண்களுக்கு கூட கர்ப்பிணிகள் உட்பட இப்படித்தான் மரண தண்டனை நிறைவேற்றப்படுகின்றது. இந்த அநாகரிகமான முறையை இன்னும் கடைப்பிடிக்கும் அமெரிக்கா ஒரு அமெரிக்க இளைஞனுக்கு கசையடி கொடுக்கும் தண்டனையை சிங்கப்பூர் நிறைவேற்றக் கூடாது என்று ஆட்சேபிக்கிறது. இது மனித உரிமைக்கு முரணானது என்கிறார் கிளிண்டன்.

சாக்ரட்சிற்கு நஞ்சு கலந்த குடிபானக் கோப்பையைக் கொடுப்பதற்காக நியமிக்கப்பட்டிருந்த தினத்திற்கு முந்திய இரவில் சாக்ரட்சைச் சந்திப்பதற்கு அவரது நெருங்கிய நண்பர் ஒருவர் வந்திருந்தார். நெடு நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். காவலர்கள் அனைவரும் உறங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். நண்பர் சாக்ரட்சிடம் சொன்னார் “இதோ பார் நீ ஒரு குற்றமும் செய்யாதவன். ஆனால் இந்த அநியாய அரசு உனக்கு மரணதண்டனை விதித்து விட்டது. இந்த அரசைப் பழிவாங்க இதுதான் தருணம். ஓடி விடு. உன்னைத் தடுக்க யாருமில்லை” என்று.

சாக்ரட்சு சொன்னார் “ஆம் நான் எந்தக் குற்றமும் செய்யவில்லை. ஆனால் அரசு எனக்கு அதி உயர்ந்த தண்டனையை வழங்கிவிட்டது. ஆனாலும் அரசின் அதிகாரத்திற்கு நாம் அடி பணிய வேண்டும். நான் நாளைக்கு நஞ்சுண்டு இறப்பது நிச்சயம். இன்று ஓடிவிட்டால் பழிதான் என்னைச் சேரும். நாளை மடிந்தால் பழி அரசனையே சாரும்” என்று கூறினார். சிறையின்று தப்பியோட மறுத்து விட்டார். நானும் அவ்வாறே எண்ணினேன். தப்பி ஓடினால் பழி எனக்கு. தண்டனை பெற்றால் பழி அரசுக்கு.

இந்த நினைவில் மீண்டும் படுக்கையில் ஏறி படுத்துக் கொண்டேன். சற்று முன்பே கண் விழித்த காவல்கார இளைஞன் என்னையே வியர்க்க விறுவிறுக்க உற்று நோக்கிக் கொண்டே உட்காந்திருந்தான்.

சென்னை சென்ட்ரல் ஸ்டேசன் வந்தடைந்ததும் அங்கு பொலிஸ் கார் எங்களுக்காகக் காத்திருந்தது. எனது காவல்காரர்கள் புடைசூழ நான் காரில் ஏறிக்கொண்டேன். அங்கிருந்து சென்னை நகர்ப்புற கிளை பொலிஸ் அலுவலகத்திற்கு சென்றோம். அங்கு காலைக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு அருகிலுள்ள சிற்றுண்டிச்சாலையில் காலை உணவை உண்டோம். பின்னர் உயர் அதிகாரி வரும்வரை காத்திருந்தோம்.

பெரும்பாலும் இலங்கைத் தமிழர்களை விசாரணை செய்வதற்காகவும் கண்காணிப்பதற்காகவும் உருவாக்கப்பட்ட பொலிஸ் பிரிவு அது. ஆகவே இரு பொலிஸ்காரர்கள் தங்கள் அனுபவத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டார்கள். இலங்கைத் தமிழர்கள் மிகவும் ஆணவமாக பதில் சொல்கிறார்கள் என்று.

“நாங்களா வந்தோம்? நீங்கள் அல்லவா கப்பலில் அழைத்துக் கொண்டு வந்தீர்கள்? பிறகு ஏன் எங்களை தொந்தரவு படுத்துகிறீர்கள் என்று சீறுகிறார்கள்” என்கிறார் ஒரு பொலிஸ்காரர். மற்றவர் மௌனம் சாதிக்கிறார்.

என் சிந்தனை சிறகடிக்கிறது. இலங்கைத் தமிழர்கள் பற்றிய மத்திய அரசின் சிந்தனைக்கும் கொள்கைக்கும் மாநில அரசின் சிந்தனைக்கும் கொள்கைக்கும் மிகுந்த முரண்பாடுகள் உள்ளன. சாதாரண இலங்கைத் தமிழ் அகதிகளை வற்புறுத்தி இலங்கைக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்ற கொள்கை மத்திய அரசுக்கு கிடையாது. அதுவும் அல்லாமல் இலங்கைத் தமிழர்களுள் பல பிரிவுகள் உண்டு. இந்தியாவுக்கு வேண்டியவர்கள் வேண்டாதவர்கள் என்ற பிரிவுகள் உண்டு.

EPRLF, TELO, ENDP. என்ற பிரிவுகள் இந்தியாவுக்கு வேண்டிய பிரிவுகள். இவர்களுக்கு விசேட சலுகைகள் உண்டு. இவர்களுக்கு என திறந்த வெளி முகாம்கள் உண்டு. தப்பித் தவறி இவர்களில் ஒருவர் சிறப்பு முகாமிற்கு கொண்டுவரப்பட்டால் அவர்களை அங்கிருந்து திறந்தவெளி முகாம்களுக்கு அனுப்பும் அதிகாரம் அவர்களுக்கு உண்டு. இப்படி சில விசேட அல்லது அதிகாரம் படைத்த அகதிகளும் உண்டு. இவர்களுக்கும் “கியூ” கிளை அதிகாரிகளுக்கும் நெருக்கமான உறவுகள் உண்டு. அரசியல் சம்பந்திகள்!

அரசுக்கு வேண்டாத இலங்கைத் தமிழர்கள் யாரென்று சொல்லித்தான் தெரிய வேண்டுமா? புலிகள் தான்! யார் புலி? அவர்களை இனங் காண்பது எப்படி? இது தான் இன்றைய தமிழக பொலிசாருக்குள்ள பெரிய தலை வேதனை. மேற்குறிப்பிட்ட சம்பந்திகள் கூட்டத்தை சாராதவர்கள் எல்லாம் சந்தேகப் புலிகள். இந்தக் கூட்டத்தில் இலட்சக் கணக்கான இலங்கைத் தமிழர்கள் அடங்குவார்கள். கடந்த பத்து ஆண்டுகளாக இந்தப் புலிகளை மையமாக வைத்துக்கொண்டுதான் இலங்கை இந்திய உறவுகளும் மத்திய மாநில உறவுகளும் நிர்ணயிக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. புலிகளை

ஆதரித்தார்கள் என சந்தேகிக்கப்படும் அரசு கலைக்கப்படுவதானால் புலிகளை ஒடுக்குகிறோம் என்று குரல் கொடுப்பதும் செயல்படுவதும் ஒருவகைத் தற்காப்பு அரசியல் கலையாகத் தமிழகத்திலே உருவெடுத்துவிட்டது.

இதனை மத்திய மாநில அரசுகளுக்கிடையே நடைபெறும் பனிப்போர் என்பதா? எப்படி வர்ணிப்பதென்றே தெரியவில்லை.

இவ்வாறு அரசியல் தற்காப்புக் கலையாகப் புலிவேட்டை புதிய பரிமாணமெடுத்துள்ளதால் பல நூற்றுக் கணக்கான இலங்கைத் தமிழ் அகதிகளுக்கு எவ்வித தற்காப்புமில்லாது போய்விடுகிறது. சில விசமிகள் தங்களது சுய கோபதாபங்களைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்காக இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு எதிராக மட்டுமல்ல உள்ளூர்வாசிகளுக்கு எதிராகவும் பெட்டிசன் போடுகிறார்கள். இத்தகைய உதாரணங்களை ஒரு பொலிஸ் அதிகாரியே எனக்கு கூறியிருக்கிறார்.

நீலகிரி பகுதியிலே இந்த கொடுமை சற்று அதிகம். தாயகம் திரும்பிய இந்தியத் தமிழர்களை தொடர்ந்து இலங்கைத் தமிழர்கள் என்று அழைப்பதும் அவர்கள் புலிகளின் ஆதரவாளர்கள் என்ற விசமப் பிரச்சாரம் செய்வதும் ஒரு முக்கிய அரசியல் பொழுது போக்காகிவிட்டது. இதனை நம்புகின்ற அரசாங்க அதிகாரிகளும் பொலிஸ் உளவுத்துறை அதிகாரிகளும் ஏராளம்.

லீனா நாயர் என்ற நீலகிரிக் கலெக்டர் இந்த விசமப் பிரச்சாரத்தை ஆய்ந்தோய்ந்து பாராது பயங்கர புலிவேட்டை ஆடினார். பல அப்பாவித் தமிழர்களை துன்புறுத்தினார். அந்த அம்மையாரின் கைங்கரியத்தால்தான் நமக்கும் சிறப்புமுகாம் செல்லும் வாய்ப்பேற்பட்டது. தாயகம் திரும்பியோருக்கு குரல் கொடுப்பதையே குற்றமாகக் கருதி நமக்கும் புலி வேட்டை போட்டு அதிகார துன்பிரயோகம் செய்த ஜ.ஏ.எஸ் அதிகாரிக்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுக்க நமது சட்டம் எளிதில் இடந்தருவதில்லை. ஒரு ஜ.ஏ.எஸ் அதிகாரி இப்படி ஒரு புளுகை அவிழ்த்துவிட்டால் அதனை வேதவாக்காக கொள்ளுவர் மற்ற ஜ.ஏ.எஸ் அதிகாரிகள். இதனால் ஜ.ஏ.எஸ் அதிகாரிகளைப் பகைக்காதே என்று எனக்கு ஆலோசனை வழங்கினார் எனது வழக்கறிஞர்.

அதிகாரம் பெரிதா? நீதி உரிமை பெரிதா? இது ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குரிய ஒரு அரசியல் கோட்பாடு. எனது அனுபவத்திலும் சிந்தனையிலும் அதிகாரம் என்னும் இரும்புக் கம்பங்கள் நீதி உரிமை என அக்கினிப்பிழம்பில் எரிந்து சாம்பலாகிவிடுகின்றன.

பெரிய அதிகாரி வந்தார். என் சிந்தனை கலைந்தது. என்னைப் பார்க்காமலேயே என்னைச் செங்கல்பட்டு சிறப்பு முகாமிற்கு அழைத்துச்

செல்ல உத்தரவிட்டார். ஆனால் சென்னையில் இருந்து அனுப்பப்பட்ட முதல் ஆணையில் என்னைக் காஞ்சிபுரத்திற்கு அழைத்துச் செல்லுமாறு கூறப்பட்டிருந்தது. ஆனாலும் புதிய ஏற்பாட்டின்படி என்னை செங்கல்பட்டுக்கு அழைத்துச் செல்லுமாறு அந்த அதிகாரி பணித்தார்.

கோவையில் இருந்து என்னுடன் வந்த ஆயுதம் தாங்கிய பொலிசார் புடை சூழ செங்கல்பட்டு பஸ் நிலையத்துக்கு வந்து செங்கல்பட்டு சிறப்பு முகாமுக்கு பஸ்ஸில் பிரயாணம் செய்தோம்.

செங்கல்பட்டு சப்-ஜெயிலுக்குள் நுழைந்த பிறகுதான் சிறப்பு முகாம் என்ற பெயருக்கே அர்த்தம் விளங்கியது.

பலத்த பொலிஸ் பாதுகாப்புடன் அமைக்கப்பட்ட ஜெயிலுக்குத்தான் சிறப்பு முகாம் என்ற பெயர். நான் தொண்டாமுத்தூர் பொலிஸ் நிலையத்திலுள்ள ஒரு காவலரிடம் "சிறப்பு முகாம் என்றால் என்ன?" என்று வினவினேன். அதற்கு அவர் "அங்கே உங்களுக்கு நல்ல உணவும் மெத்தை கட்டில் போன்ற சகல வசதிகளுடன் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ள இடந்தான் சிறப்பு முகாம்" என்றார். அவர் எவ்வளவு கொடுமையான நகைச்சுவையுடன் இதனைக் கூறியுள்ளார் என்பதை அந்த செங்கல்பட்டு சிறப்பு முகாமுக்குள் நுழைந்த பிறகுதான் தெரிந்தது.

பாதை அருகிலே உள்ள நுழைவாயிலில் ஆயுதந்தாங்கிய பொலிஸ் காவலர் ஒருவர் நிற்கிறார். அவரைக் கடந்து உள்ளே சென்றதும் ஒரு காவல்காரர் பரிசோதனை நடத்துகிறார். நமது பெட்டி உடைகள் உடம்பையே ஒரு காக்கிச்சட்டை பரிசோதனை செய்கிறது. அவர் அனுமதித்த பொருட்களுடன் உள்ளே செல்லும் பொழுது இன்னும் இரண்டு ஆயுதந்தாங்கிகள் கண்காணிப்பிற்கு பிரம்மாண்டமான ஒரு இரும்புக் கதவுக்கு வெளியே நிறுத்தப்பட்டேன். கதவைத் தட்டி ஒரு சிறு துவாரத்தினூடாக ஒரு புதிய கைதி வந்திருப்பது அறிவிக்கப்படுகிறது. அதன் பின்னர் அந்த இரும்புக் கதவின் ஒருபகுதி ஒரு ஆள் மட்டும் நுழையக் கூடிய அளவுக்கு திறக்கப்படுகிறது. அதன் அருகிலே ஆயுதந்தாங்கிய காவலர் பலர் நிற்கிறார்கள். உள்ளே நுழைந்ததும் நெஞ்சை குலுக்கும் ஒரு காட்சி.

அரைநிலவு வட்டத்தில் அமைக்கப்பட்ட ஒரு சிறைச்சாலை. 42 சிறைக் கூண்டுகள் இருக்கின்றன. அதன் அருகே பெண்களுக்கென்று ஒரு தனிப்பகுதி. அதன் எதிரே ஒரு நிர்வாக அலுவலகம். அதற்கடுத்தே சமையலறை. தண்ணீர் தொட்டி. காவலர்கள் தங்கியிருக்க ஒரு மாடிக்கட்டிடம். அலுவலகத்திற்கு அருகே ஒரு பிள்ளையார் சிலை. ஏறக்குறைய 15 ஆயுதந்தாங்கிய காவலர்கள் சேர்ந்து பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அந்த சிறைச்சாலையின் கூரையிலும் AK47

துப்பாக்கி தாங்கிய காவலர்கள் இரவும் பகலும் ரோந்து புரிகிறார்கள்.

அலுவலகத்தில் இரண்டு அதிகாரிகள். ஒருவர் காவல் துறையைச் சேர்ந்தவர். இன்னொருவர் வருவாய்த் துறையைச் சேர்ந்தவர். சிறப்பு முகாம் என்பதால் தடுப்பு காவலில் வைக்கப்பட்டிருப்போரின் உணவு முதலிய தேவைகளைக் கவனித்துக் கொள்வதற்காக வருவாய்த்துறையைச் சேர்ந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். முகாம் கைதிகளுக்கு அத்தியாவசிய சில பொருட்களை வாங்கித் தருவதற்காக தலையாரிகள் இருக்கிறார்கள். சிறைச்சாலையின் வெளிப்புறத்தை கூட்டிப் பெருக்குவதற்கு இரண்டு தொழிலாளர்கள். சிறைக் கூண்டுகளை எவரும் சுத்தம் செய்வதில்லை. வாரத்திற்கு இருமுறை வரும் ஒரு மனிதாபிமானமற்ற வைத்தியர். சமையலறையில் சமைப்பதற்கும் பரிமாறுவதற்கும் சில தொழிலாளிகள். பெண்கள் பகுதிக்கு காவலாகப் பெண் பொலிஸ்காரர்கள். இவர்களுக்கு மத்தியில் சீருடையின்றி சாமானியர்களைப்போல் திரியும் ஒரிரு “கியூ” பிரிவின் பொலிஸ் விசாரணையாளர். இத்தியாதி யமகிங்கிரர்கள் அடங்கிய யமலோகம்தான் செங்கல்பட்டு சிறப்புமுகாம். சிறைப்பகுதியின் நிர்வாகத்தின் கீழ் இந்த இடம் இல்லாத ஒரே காரணத்தால் மட்டும் இது சிறைச்சாலை அல்ல என்று கூறுகிறார்கள். ஆனால் அங்கு நடைபெறுகின்ற நடவடிக்கைகள் சிறைச்சாலையைவிட மிகக் கொடுமையானவை என்று சென்னைச் சிறைச்சாலையிலிருந்து சிறப்பு முகாமுக்கு வந்த ஒரு இளைஞர் கூறினார்.

ஆங்கிலேயரின் ஏகாதிபத்தியத்திற்குள் சிக்கியிருந்த இந்தியா விடுதலைக்குப் பின் ஆட்சியாளரின் ஏகாதிபத்தியத்திற்குள் சிக்கிவிட்டது. ஒரு அரசு ஊழியருக்கு மாலை மரியாதை மேளதாள வரவேற்பு ஆகியன ஜனநாயகத்திற்கு முரண்பாடான செயற்பாடுகள் .இன்னும் கூட இந்தியாவில் மன்னராட்சி நடைமுறைகளும் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய ஆட்சி முறைகளும் அமுலில் இருக்கின்றன. ஒரு மாவட்ட ஆட்சியாளர் இன்னும் ஏகாதிபத்திய அதிகாரியைப்போல் கலெக்டர் என்றே அழைக்கப்படுகிறார். ஒரு மாவட்ட ஆட்சியர் ஒரு மன்னனின் பிரதிநிதியாக நடத்தப்படுகிறாரே ஒழிய ஒரு மக்களின் சேவகனாக நடத்தப்படுவதில்லை. இதனால்தான் தலைமை அரசாங்க ஊழியரான ஒரு கலெக்டருக்கு மக்கள் தரும் மரியாதை நடத்தும் விதம் அனைத்துமே ஒரு ஏகாதிபத்திய நாட்டில் ஒரு ஆட்சிப் பிரதிநிதிக்கு வழங்கப்படும் பூரணகும்ப மரியாதைக்கு ஏற்றதாக இருக்கிறது. இந்தக் கலெக்டர்கள் அனைவருமே அப்படிப்பட்டவர்கள் அல்ல. சிலர் மக்கள் பற்றினாலும் சனநாயகப் பண்பாட்டினாலும் மக்களுக்கு தாம் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளை உணர்ந்து மனிதாபிமானத்தோடு நடந்து கொள்கிறார்கள். மிகப் பலரோ கர்வத்தோடும் ஆணவத்தோடும் நடந்துகொள்வதோடு

மட்டுமல்ல தமது சுயநல நோக்கோடேயே செயற்படுகிறவர்கள். அப்படிப்பட்ட கலெக்டர்களில் ஒருவராக லீனா நாயர் இருந்தார். அவர் நீலகிரி சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்து கொடுங்கோல் செய்த பொழுதுதான் நீலகிரியில் வாழ்ந்த தாயகம் திரும்பியோர் சொல்லொணாக்கொடுமைக்கு உட்படுத்தப்பட்டார்கள். அந்த தாங்க முடியாத அநீதியை எடுத்துச் சொல்லப்போன சமூகத் தொண்டர்களை சிறைப்படுத்திக் கொக்கரித்தார் அந்த அம்மையார். உண்மையாகவே அவர்களை தடுப்புக்காவலில் வைத்ததற்கு அம் மக்கள் நட்டஈடு கோரி வழக்குத் தாக்கல் செய்திருக்கலாம். ஆனால் பண வசதியோ சட்ட உரிமைகளோ தெரியாத ஏழை மக்கள் தம்மை வெளியில் விட்டால் போதும் என்று திருப்தி அடைந்து விடுகிறார்கள். மக்களின் இந்த கையாலாகாத தன்மையினால் தான் ஆணவ அதிகாரிகள் ஆணவம் அடங்காமலேயே இருந்து விடுகிறார்கள். எனினும் சிறிது வசதி படைத்த சில வியாபாரிகளின் கடைகளை சட்ட விரோதமாக உடைத்ததால் அவர்களுக்கு லீனா நாயர் நட்டஈடு வழங்க வேண்டுமென சென்னை உயர் நீதி மன்றம் தீர்ப்பு வழங்கியது. இது தான் இயற்கை நீதி. அநீதி செய்தவர்கள் எப்படியோ ஒரு வகையில் தண்டிக்கப்படுகிறார்கள்.

அதுபோலவே அநீதியாக என்னை சிறையில் அடைத்து அந்நியர் சட்டத்தின் கீழ் நடவடிக்கை எடுத்த அறிவுசெட்ட அதிகாரிகள் ஏதோ ஒருவகையில் தண்டிக்கப்படுவார்கள் என்ற அசையாத நம்பிக்கை எனக்குண்டு.

அண்மையில் செங்கற்பட்டு சிறையில் இருந்து வெளிவந்த ஓராண்டுக்குள் அந்த சிறப்புமுகாமில் பேயாட்டம் ஆடிய ஒரு அதிகாரியை உயர்நீதிமன்றம் ஜயாயிரம் ரூபாய் அபராதம் செலுத்த உத்தரவிட்டது.

திருமதி வெங்கடேஸ்வரி ஒரு இந்திய பெண். அவர் நித்தியானந்தனை மணந்தார். நித்தியானந்தன் ஓர் இலங்கைத் தமிழர். அவரையும் அந்நியர் சட்டத்தின் கீழ் செங்கற்பட்டு முகாமில் சிறைவைத்தார்கள். இவர்கள் மேலதிகாரிகளுக்கு எத்தனையோ முறையீடு செய்தும் கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்தது. ஓர் இந்தியப் பெண்மணியை எப்படி அந்நியர் சட்டத்தின் கீழ் சிறைவைக்க முடியும்? இது தவறு என்று உணர்த்துவதற்கு உச்ச நீதிமன்றம் தேவையா? எவ்வளவு மனிதாபிமானமற்ற முறையில் செங்கல்பட்டு சிறப்பு முகாம் நடைபெறுகிறதென்பதற்கு இது ஒரு உதாரணம்.

எனது விடுதலைக்காக சட்ட ரீதியில் முயற்சி செய்த வழக்கறிஞர்களுள் பி.வி.எஸ்.கிரிதர் முக்கியமானவர். நான் விடுதலை அடைவதற்கு முன்னரே அவரைப் பற்றி செங்கல்பட்டில் சிறை வைக்கப்பட்டவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள். அந்த அம்மையார் தனது நிலையை கிரிதருக்கு அறிவித்திருந்தார்கள். அவர் வெங்கடேஸ்வரி சார்பில் வழக்குப்போட

முன்வந்தார். ஆனால் வழக்கறிஞருக்கு தரவேண்டிய வக்காலத்தில் தாசில்தார் ஒப்பம் போட மறுத்துவிட்டார். இது அதிகார ஆணவம். வழக்கு சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தில் விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட பொழுது வெங்கடேஸ்வரியை சட்ட விரோதமாக சிறை வைத்ததற்காக தமிழக அரசு ரூ.50,000 நட்ட ஈடும் தாசில்தார் தனது சொந்தப் பணத்திலிருந்து ஜயாயிரமும் அந்த அம்மாவுக்கு தரவேண்டும் என்றும் தீர்ப்பளித்தது. இது செங்கல்பட்டு சிறப்பு முகாமின் கொடுமையை ஈவிரக்கமற்ற நிர்வாகத்தை உலகுக்கு உணர்த்தியது. எப்படியோ அகம்பாவ அதிகாரிகள் தண்டனை அனுபவித்தே தீர்வார்கள்.

அநியாயமாக ஒருவரைக் கைது செய்ய வேண்டும் என்று ஒரு ஆணவக்கார அதிகாரி முடிவு செய்தாலும் அதனைக்கூட ஏதோ ஒரு சட்டத்தைக் காட்டித்தான் செய்ய வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தம் இருக்கிறதே அந்த அளவில் சட்டமும் ஜனநாயகமும் சற்றே பிழைத்திருக்கின்றன. சட்டத்தின் அடிப்படையில்தான் ஆட்சி நடத்த வேண்டும் என்ற நியதி (Rule of Law) இன்னும் உயிர்த் துடிப்போடு இருக்கிறது. பல சமயங்களில் இந்த நியதிகள் புறக்கணிக்கப் படுவதுண்டு. ஆனால் இதனை முற்றிலும் நிராகரிக்க முடியாது.

கைது செய்வதற்கு முன்னரே காரணம் சொல்ல வேண்டும். ஆனால் இதில்லாமல் பொலிசாரை அனுப்பி காரணமின்றி இராணுவப் பாதுகாப்போடு செங்கல்பட்டு சிறப்பு முகாமுக்கு கொண்டு செல்லப்பட்ட பின்னர் அந்நியர் சட்டம் பிரிவு 3(2) இ யின் கீழ் இந்த முகாமில் இருக்கும்படி உத்தரவிடப்பட்டுள்ளீர் என்று கூறுவதே ஒரு வகையில் நியாயமான செயலல்ல. முன்னரே கூறியிருந்தால் அந்த ஆணைக்கு எதிராக சட்டப்படி நடவடிக்கை எடுத்திருக்கலாம். சிறைக்குள் வைத்த பின்னர் காரணம் காட்டுவது நிவாரண நடவடிக்கைகள் எடுப்பதற்கு பல இடைஞ்சல்களை ஏற்படுத்தும்.

அந்நியர் சட்டம் என்பது 1946ஆம் வருடம் மத்திய அரசால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. பொதுவாகவே காமன் வெல்த் நாடுகளுக்கு உட்படாத பிற அந்நிய பிரஜைகளின் நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்தவதற்காக இயற்றப்பட்ட சட்டம். இச் சட்டம் இலங்கைப் பிரஜைகளையும் பாதிக்காது. ஆனால் 1958ஆம் ஆண்டு உள்நாட்டு அமைச்சு வெளியிட்ட அரசாணைப்படி இந்த சட்டத்தை அமுல் செய்யும் அதிகாரம் மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. எனினும் இந்த சட்டத்தை மாநிலங்களுக்கு வழங்கிய அரசாணையும் இதை இலங்கை அகதிகளுக்கு எதிராக பயன்படுத்துவதும் உள்நாட்டு வெளிநாட்டு சட்டங்களுக்கு எதிரானது என்பதும் சர்வதேச மனித உரிமைக்கும் சர்வதேச அகதிகள் பற்றிய ஒப்பந்தத்திற்கு முரணானது என்பதும் சட்ட நிபுணர்களின் முடிவு.

குறிப்பாக இந்தியா இலங்கை அகதிகளுக்கும் எதிராக அமுல் நடத்த முடியாது என்பது எனது ஆணித்தரமான கருத்து. குறிப்பாக தமிழக அரசு இந்தச் சட்டத்தை அமுல் நடத்தும் முறை கேலிக் கூத்தானது என்பதும் எல்லாச் சட்டங்களுக்கும் முரண்பாடானது என்பதும் ஜயமில்லை. இது முக்கியமான சட்டப் பிரச்சனை என்பதால் இதன் நுணுக்கங்களை மேலும் விவரிக்காமல் இத்துடன் விடுகிறேன். இந்த சட்டத்தை இவ்வாறு தமிழ்நாடு துன்பிரயோகம் செய்வதை இன்னும் முறையாக எவரும் உச்ச நீதிமன்றம் கொண்டு சென்று வாதாடவில்லை. அவ்வாறு செய்யின் இன்று சிறப்பு முகாம்களில் உழலும் பலருக்கு விடிவேற்படும் என்பதில் ஜயமில்லை.

ஒரு அந்நியன் நாட்டில் தொடர்ந்து இருக்கத் தகுதியற்றவன் என்று கருதினால் அவரது விசாவை மறுக்கலாம். அவருக்கு எதிராக வழக்கு தொடரலாம் அல்லது சட்டப்படி நாடு கடத்தப்படலாம். இத்தனை அதிகாரங்கள் ஒரு அரசுக்கு இருக்கும்போது இவற்றில் எதனையும் பயன்படுத்தாது காரணமின்றி கைது செய்து காலவரையறை இன்றி சிறைக்கூண்டில் அடைத்து வைத்து வெளியில் வைத்தியசாலைக்கு கொண்டு செல்லும்பொழுது கூட கைவிலங்கிட்டு கால்விலங்கிட்டு அந்நியர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் வசிக்குமாறு மட்டுமே கூறியுள்ளோம் என்ற உண்மையைச் சாகடித்து பொய்மையை பறைசாற்றும் அரசு அதிகாரிகளையும் எப்படிக் கணிக்கலாம்? எப்படி மதிக்கலாம்?

அண்மையில் தஞ்சையில் நடந்த உலகத்தமிழ் மாநாட்டுக்கு அழைப்பில் வந்த அறிஞர்களை அவமதித்து சட்ட விரோதமாக நாடு கடத்திய நடவடிக்கையை உலகமே கண்டித்தது. உலகத் தமிழ்ப் படத்தில் இலங்கையைப் போடாத அளவுக்கு மூர்க்கத்தனமான செயலில் இறங்குபவர்களுக்கு அப்பாவி இலங்கைத் தமிழர்களை அநியாயமாக சிறைபிடித்து கொடுமைப்படுத்துவது ஆச்சரியமில்லையல்லவா?

இத்தகைய சூழ்நிலை நிலவுகின்ற தமிழகத்தில் என்னை சிறைப்பிடித்து நாடுகடத்த வேண்டுமென்று கைலஞ்சம் வாங்கிக்கொண்டு செயற்பட்ட ஒரு ஆட்சியாளரும் காவல்துறையினரும் பயன்படுத்திக்கொண்டதுதான் அந்நியர் சட்டம்.

இவ்வாறு துன்புறுத்தும் கொடுங்கூடங்களுக்கு சிறை முகாம்கள் என்பது தமிழ்ப் பெயர். ஆனால் தமிழகக் காவல்துறையினர் வழங்கிய தந்திரப் பெயரோ சிறப்பு முகாம்.

செங்கல்பட்டு சிறப்பு முகாமில் 41 சிறைக் கூண்டுகள் இருந்தன. நான் சென்றபொழுது 37 கூண்டுக்குள் மட்டும்தான் கைதிகள் இருந்தார்கள். ஆகவே நான் 38இல் அடைக்கப்பட்டேன். தன்னந்தனியாக இருந்ததில்

சில வசதியும் இருந்தது. நான் தனியாக சித்திப்பதற்கு வசதியாக இருந்தது.

இந்த அநீதியிலிருந்து விடுதலை பெறுவது எப்படி? இந்த ஒரே கேள்விதான் என் மனதை துளைத்தது. எனக்கு தெரிந்த எல்லா நடைமுறைகளையும் பின்பற்றத் துணிந்தேன். சட்ட விரோதமாக தடுப்புக் காவலில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறேன் என்பதை பிரதம நீதிபதி, முதன்மை நீதிபதி, சென்னை ஆளுனர், இலங்கை உயர்ஸ்தானிகர் ஆகியோருக்கு எழுதினேன். எவரிடமிருந்தும் பதில் வரவில்லை. அங்கு கண்காணிப்பு பணியில் ஈடுபட்டிருந்த “கியூ” பிரிவு பொலிஸ்காரர்கள் இவற்றையெல்லாம் வாங்கி படித்துவிட்டு மேலதிகாரிகளிடம் காண்பித்துவிட்டு கிழித்தெறிந்துவிடுவார்கள் என்பது இப்பொழுதுதான் புரிகிறது. கொஞ்சமாவது மனச்சாட்சியோடு நடந்து கொள்வார்கள் என்று நான் எதிர்பார்த்தது எவ்வளவு தவறு என்பதை பின்னர் விளங்கிக்கொண்டேன். “கியூ” பிரிவு பொலிஸ்காரர்கள் ஒருவகையான உளவுப்பிரிவினர். அவர்களிடத்தில் சட்டமோ நேர்மையோ மனிதாபிமானமோ இருக்குமென்று எதிர்பார்க்க முடியாது. தமிழகத்தில் இந்த “கியூ” பிரிவினருக்கு சர்வாதிகாரம் இருக்கிறது. இவர்கள்தான் இலங்கைத் தமிழர் பற்றி சகல விவகாரங்களுக்கும் பொறுப்பு. அரசியல் உளவு பார்ப்பதும் இவர்களின் பணிகளில் ஒன்று. ஒவ்வொரு நாட்டிலும் இரகசியப் பொலிசார் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தாம் யாரென்று அடையாளம் காட்டிக்கொள்ள மாட்டார்கள். சாதாரண பொலிஸ்காரர்கள் போல் சீரணி அணிய மாட்டார்கள். ஆனால் சந்தேகப் பேர்வழிகள் பேசுவதைக் கவனமாக கேட்பார்கள். மற்றவர்களுடைய கடிதங்களை வாசிப்பார்கள். தமக்கு வேண்டிய விடயங்களை உளவறிய பலவிதமான தந்திரங்களையும் கையாளுவார்கள்.

இவர்களில் பலர் என்னிடம் வந்து தேனொழுக்குப் பேசுவார்கள். ஏதாவது தடயங்கள் கிடைக்குமா என முயற்சிப்பார்கள். என்னை ஒவ்வொருவராக வந்து பார்ப்பார்கள். பேச்சுக் கொடுப்பார்கள். நான் என்ன சொல்கிறேன் என்பதை குறித்துக் கொள்வார்கள். எப்பொழுதும் கண்காணித்துக்கொண்டே இருப்பார்கள். உலகத்திலேயே மிகக் கேவலமான தொழில் உண்டென்றால் அது ஒரு கியூ பிரிவு பொலிசாக இருப்பது என்பதே எனது எண்ணம். சிலர் முரடர்களாகவும் சிலர் நண்பர்களாகவும் நடிப்பார்கள். ஆனால் அத்தனை பேரும் காரியமே கண்ணாயினர். அசெம்பிளி, கவர்னர் மாளிகை, பாராளுமன்றம் என்று பல்வேறு இடங்களில் மோப்பம் பிடிப்பார்கள் இவர்கள். ஒரு ஜனநாயக நாட்டில் தமக்கு எதிரான அரசியல்வாதிகளையும் அவர்களது கட்சிகளையும் செயற்கூலிகளையும் உளவு பார்ப்பதுதான் இந்த “கியூ” பிரிவினரின் வேலை. இவர்கள் தமது மேலதிகாரிகளிடம் வெகு

விசுவாசமாக இருப்பார்கள்.

அதே சமயம் கைநிறைய லஞ்சம் வாங்கிக்கொண்டு சிலரைத் தப்ப வைப்பதையும் “கியூ” பிரிவினர் செய்கிறார்கள். நீங்கள் ஒரு தொகை லஞ்சம் கொடுத்தால் இங்கிருந்து தப்பலாம் என்று சொன்னவர்களுமுண்டு. இந்தியாவில் கை லஞ்சம் வாங்காதவர்கள் மிக மிகக் குறைவு. நான் சொன்னேன். நான் என் நேர்மையில் நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறேன். நேர்மை வெல்லும் என்பதை நம்புகிறேன். ஆகவே எவனுக்கும் எந்த லஞ்சமும் கொடுப்பதில்லை என்பதில் உறுதியாகவே இருந்தேன். என்னை கைது செய்வதற்கு காரணமாக இருந்தது ஒரு “கியூ” அதிகாரியின் சிபாரிசே என்று எனக்குப் பின்னர் தெரிய வந்தது. என்னைக் கேள்வி கேட்டபோது “உங்களுக்கு கடவுள் நம்பிக்கை உண்டா?” என்று கேட்டார். நான் “ஆம்!” என்றேன். எனக்கு எதிராக அவர் கொடுத்த பொய்யறிக்கைக்கு கடவுள் என்ன தண்டனை கொடுப்பாரோ? பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்.

நான் சிறையில் சேர்ந்த மறுநாட் காலை எனது வழக்கறிஞர்கள் என்னைக் காண வந்தார்கள். அவர்களோடு அளவளாவுவதில் எனக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. எங்கள் முகாமுக்கு பொறுப்பாக இருந்த தாசில்தார் எனது வழக்கறிஞர் நண்பரைக் கண்டதும் எழுந்து நின்று மரியாதை செய்தார். எனது நண்பர் அந்த தாசில்தாரின் வழக்கறிஞராம். அந்த தாசில்தார் எழுந்து நின்று தனது நாற்காலியினை வழக்கறிஞருக்கு கொடுத்தார். அந்த வழக்கறிஞர் நண்பர் அதில் உட்காராது என்னை அதில் உட்காரச் சொன்னார். அவருக்கு தெரியாது முதல்நாள் என்னை “உட்காராதே எழுந்து நில” என்று சொன்ன அதே தாசில்தார் எழுந்து நிற்க அவரது நாற்காலியில் என்னை அமரச்சொல்கிறார் எனது நண்பர் என்று.

நான் உள்ளுக்குள் சிரித்துக்கொண்டேன். எவ்வாறு வழக்கு தொடர்வது என்றெல்லாம் பேசி முடித்த பின் நான் மீண்டும் என் கூண்டுக்குள் விடப்பட்டேன்.

கூண்டு 24 மணிநேரமும் மூடப்பட்டிருக்கும். சாப்பாட்டு வேளையின் போது சற்று திறந்து விடுவார்கள். விலங்குகள் போல்தான் எம்மை செங்கல்பட்டில் நடத்தினார்கள்.

எனக்கு அருகேயிருந்த கூண்டுக்குள் இருந்த இன்னொருவர் என்மீது இரக்கம் கொண்டு எனது உணவை அவரே வாங்கிக் கொண்டு வந்து தருவார். தண்ணீர் கொண்டு வந்து தருவார். எனக்கு பல்வேறு பணிவிடைகள் செய்வார். எனது ஆடைகளைத் துவைப்பார். எனது பாத்திரங்களை சுழுவுவார். இப்படி ஒரு அன்புள்ளத்தை இறைவன் எவ்வாறு அங்கு அனுப்பிவைத்தானோ தெரியாது. அந்த அன்புள்ளத்தை நான்

நன்றியோடு நினைவு கூர்கிறேன்.

சிறைக்குள் நான் செய்த முதல் புரட்சி விசித்திரமானது. காலையில் எழுந்ததும் குளிக்கும் பழக்கத்தை நான் பல ஆண்டுகளாக பின்பற்றி வருகிறேன். முதல் நாள் காலை நீர் அள்ள திறந்து விட்டார்கள். நான் நேரடியாக கிணற்றுக்குச் சென்று குளிக்க ஆரம்பித்தேன். அது பெரிய சலசலப்பை ஏற்படுத்திவிட்டது. கிணற்றடியில் யாரும் குளிக்கக்கூடாதாம். இது பொலிஸ் சட்டம். ஒரு பொலிஸ்காரன் சுத்தினான். “குளிக்காதே!” என்றான். நான் அவனை அலட்சியம் செய்துவிட்டு நன்றாகக் குளித்தேன். அந்த முகாமில் பொலிஸ்காரனை அலட்சியம் செய்துவிட்டு முதன்முதலாக குளித்தவன் நான்தானாம். பிறகு தினசரி அவ்வாறே குளித்தேன். மெதுவாக வேறு சிலரும் என்னைப் பின்பற்ற ஆரம்பித்தார்கள்.

ஒரு மனிதனின் தினசரிக் கடன்களைக்கூட ஒரு பெரிய பிரச்சனையாக்கக் கூடிய சூழ்நிலை நிலவியதென்றால் அந்த தடுப்பு முகாமில் எத்தகைய மனித உணர்வுகள் வலை விரித்திருக்கும் என்று நாம் ஊகித்து கொள்ளலாம். அந்த முகாமிற்கு பொறுப்பாக ஒரு சிறப்பு தாசில்தார். அவருக்கு கீழ் சில தலையாரிகளும் எடுபிடி ஆட்களும் முகாமில் இருப்பவர்களுக்கு தேவையான சில பொருட்களை வாங்கி வந்து கொடுப்பது இந்தத் தலையாரிகளின் வேலை. இதற்கு தாசில்தாரின் அனுமதி வேண்டும். தேவையான சுவர்க்காரம் செய்தித்தாள் பழங்கள் சிற்றுணவு வகைகள் ஆகியவற்றை இவர்கள் முகாமில் இருப்பவர்களிடம் பணம் பெற்றுக்கொண்டு கடைக்குச் சென்று வாங்கி வருவார்கள். தாசில்தார் அனுமதிக்கு பின்னர் அப் பொருட்கள் உரியவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்படும்.

முகாமில் இருப்பவர்களின் உணவை சமைத்தலும் பங்கீடு செய்வதும் ஒருவரிடம் குத்தகையாக கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அவர்கள் பணம் போதாது என்று உப்பு சப்பற்ற உணவைப் பரிமாறினார்கள். சாப்பாட்டு வேளையில் எந்த நாளும் சண்டையாகவே இருக்கும். சமைப்பவர்களுக்கும் சாப்பிடுகிறவர்களுக்கும் சண்டை. ஆனால் அதற்கு காரணமானவர்கள் தூர இருந்து வேடிக்கை பார்ப்பார்கள்.

இந்த கூட்டத்தினடையே காவல், பாதுகாப்பு ஆகியவற்றுக்கு ரிசர்வ் பொலிஸ் படையினர் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். அவர்கள் ஒரு பொலிஸ் அதிகாரியின் கீழ் கடமையாற்றினார்கள். அவர்களில் சில ஆணவக்காரர்கள் “குளிக்காதே! சமையலறையில் வெந்நீர் எடுக்காதே!” என்றெல்லாம் சுகாதாரத்திற்கு விரோதமானதும் அர்த்தமற்றதுமான கட்டுப்பாடுகளை ஏற்படுத்தினார்கள். இதனால் முகாமில் இருந்தவர்களுக்கும் பொலிஸ் சேவகர்களுக்கும் இடையில் அடிக்கடி தகராறுகள் ஏற்படும். முகாமில்

இருந்தவர்களுக்கு தாம் குற்றமற்றவர்கள் என்ற உணர்வு. பொலிஸ்காரர்களுக்கோ தாம் பயங்கரவாதிகளைக் கண்காணிக்கின்றோம் என்ற உணர்வு. ஆகவே இவ்விரு உணர்வுகளுக்குமிடையே முரண்பாடுகளும் மோதல்களும் ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாக இருந்தது.

நான் குளிப்பதைப் பார்த்து பிறரும் குளிக்க முயற்சித்தார்கள். பொலிஸ்காரர்கள் அவர்களைத் தடுத்தார்கள். அவர்கள் எதிர்த்தார்கள். பொலிஸ்காரர்கள் என்னிடம் லஞ்சம் வாங்கிக்கொண்டு எனக்கு மட்டும் சலுகை காட்டுகிறார்கள் என்று அவர்கள் மீது குற்றம் சாட்டப்பட்டது.

உண்மையிலே காவல் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த பொலிஸ்காரர்கள் கோவையைச் சேர்ந்தவர்கள். நானும் கோவையைச் சேர்ந்தவன் என்பதினால் என்னிடம் சற்று பரிவு காட்டினார்கள். மேலும் நான் ஒரு வழக்கறிஞர் என்ற காரணத்தினாலும் முதியவன் என்ற காரணத்தினாலும் என்னை சற்று வித்தியாசமாகவும் மரியாதையாகவும் நடத்தினார்கள். மேலும் முகாமில் இருந்த வேறு சிலர் பொலிஸ்காரர்களையும் மற்ற சேவகர்களையும் அவமரியாதையுடன் வசைச் சொற்களால் அகௌரவப்படுத்தினார்கள். இதிலெல்லாம் நான் கலந்து கொள்ளாததாலும் பொலிஸ்காரர்கள் என்னுடன் ஒழுங்காகவே நடந்து கொண்டார்கள். எனக்கு பத்திரிகை வாங்கிக் கொடுத்தும் சாக்லெட் ஹாரிலிக்ஸ் தமது சொந்த செலவில் வாங்கிக் கொடுத்தும் அன்பு செய்தார்கள். கோவையில் எனது வீட்டுக்குப்போய் எனது உடல் நலம் பற்றி கூறியவர்களும் உண்டு. ஆகவே என்னோடு சில பொலிஸ்காரர்கள் நடந்துகொண்டவிதம் சிலருக்கு பிடிக்கவில்லை. பொறாமை கொண்டார்கள்.

அதனால் சில பொலிஸ்காரர்கள் தங்கள் பெயரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக என்னைக் கிணற்றடியில் குளிக்க வேண்டாம் என கேட்டுக்கொண்டார்கள். அத்தோடு நான் இருந்த கூண்டில் தண்ணீர் வருவதற்கான வசதிகளை செய்து கொடுத்தார்கள். அதன் பின்னர் நான் எனது கூண்டிலேயே குளிக்கப் பழகிக் கொண்டேன்.

இந்தப் பிரச்சனை இவ்வாறு தீர்ந்தாலும் நம்மை சிறைப்படுத்திய அநீதியை எதிர்த்து போரிட வேண்டிய அவசியம் இருந்தது. கூண்டுக்குள்ளேயே இருக்கும் ஒருவன் எப்படி போரிடமுடியும்? அரசுக்கு கடிதம் எழுதினேன். பிரதம நீதிபதிக்கு கடிதம் எழுதினேன். பத்திரிகைகளுக்கு கடிதம் எழுதினேன். ஆனால் எந்தப் பயனும் ஏற்படவில்லை. ஏனென்றால் நாங்கள் எழுதுகிற கடிதத்தை ஒரு "கியூ"பிராஞ் பொலிஸ்காரரிடம் கொடுக்க வேண்டும். அவர்கள்தான் இதை அஞ்சலில் சேர்க்க வேண்டும். அவர்களோ அஞ்சல் செய்வது போல் பாவனை செய்துவிட்டு கடிதங்களை அவர்கள் மேலதிகாரிகளிடம் ஒப்படைத்து விடுவார்கள். ஆகையால்தான் என்னுடைய கடிதப்

போராட்டம் பயன் பெறவில்லை. அடுத்ததாக நேரடி போராட்டம் நடத்துவதாக முடிவு செய்தேன். அரசாங்கத்திற்கு ஒரு எச்சரிக்கை கடிதம் எழுதினேன். என்னை விடுதலை செய்யாவிட்டால் உண்ணாவிரதப் போராட்டம் எடுப்பதாக அறிவித்தேன். உண்ணாவிரதம் இருக்கவும் முடிவு செய்தேன். அந்த நேரம் என்னுடைய கூண்டில் என்னைப் பார்க்க வந்தவர்கள் அன்போடு கொண்டு வந்து தந்த பழுவகைகள் இனிப்பு வகைகள் போன்ற சிற்றுண்டிகள் ஏராளம் இருந்தன. இவைகள் என்னுடைய உண்ணாவிரதத்திற்கு இடையூறாக இருக்கும் என்று அவைகளையெல்லாம் மற்றவர்களுக்கு கொடுத்துவிட்டேன். என்னுடைய ஆத்ம சக்தியை பரீட்சிப்பதற்காக உண்ணாவிரதம் இருந்தேன். நான் உணவை மறுத்த விடயம் அதிகாரிகளின் காதுக்கு எட்டியது. என்னை உணவு உண்ணாமாறு வற்புறுத்த ஆரம்பித்தார்கள். நான் அவர்களை அசட்டை செய்தவிட்டு தொடர்ந்து உண்ணாவிரதம் இருந்தேன். என்னை பார்க்க வந்த தாசில்தார் என்னிடம் மிகக் கடுமையாக நடந்துகொண்டார். அன்று முதல் எனக்கு தேவீர் கூட கொடுக்கக்கூடாது என்று உத்தரவு போட்டார். அதை அவர் என்னுடைய உண்ணாவிரதத்திற்கு செய்த ஒத்தாசையாக கருதி ஏற்றுக்கொண்டேன். நான் உண்ணாவிரதம் இருந்த செய்தி முகாமில் இருந்த மற்றவர்களுக்கு பரவியது. அவர்களும் என்னோடு சேர்ந்து கொள்ள விரும்பினார்கள். ஆனால் எங்கள் அனைவரையுமே தனித்தனிக் கூண்டுகளில் முழு நேரம் அடைத்து வைத்து ஒருவரோடு ஒருவர் பேசிக் கொள்ளவோ கருத்துக்களை பரிமாறிக்கொள்ளவோ முடியாமல் செய்து இருந்தது. அம் முகாமிலே ஒரு பழக்கம் இருந்தது. பீடி சிகரெட் தீப்பெட்டி உணவுப் பொருட்கள் இவற்றை ஒரு கூண்டினரும் இன்னொரு கூண்டினரும் பரிமாறிக் கொள்ளும் பழக்கம் இருந்தது. அனுப்ப வேண்டிய பொருளை ஒரு கயிற்றில் கட்டி அடுத்த கூண்டிற்கு எட்டும் வகையில் வீசுவார்கள். அதை அவர்கள் எடுத்துக்கொள்வார்கள். இந்த நடைமுறையை நானும் பயன்படுத்திக் கொண்டேன். முகாமில் அத்தனை பேருக்கும் முகமோ பெயரோ தெரியாதவர்களுக்கும் நான் ஒரு கடிதம் எழுதினேன். நமது மனித உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டு நாம் அநியாயமாக சிறை வைக்கப்பட்டிருப்பதை நாம் ஒருமுகமாக எதிர்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டேன். அத்தோடு முகாம் நிர்வாகிகளுக்கு சில நிபந்தனைகளை முன் வைத்திருந்தேன். இந்த கடித்ததை ஒரு கூண்டிலிருந்து இன்னொரு கூண்டிற்கு கயிறு வீசும் முறை மூலம் அனுப்பி வைத்தோம். பொலிஸ்காரர்கள் கண்களில் படாமல் 40 கூண்டுகளுக்கும் போய் சேர்ந்தது. மற்றவர்களுடைய ஒப்புதலுடன் கடிதம் திரும்பி வந்த பொழுது ஒரு பொலிஸ்காரர் கண்ணில் பட்டுவிட்டது.

ஆண் பொலிசாரும் பெண் பொலிசாரும் தடுப்பு முகாமில் பெண்கள் பகுதியை முற்றுகையிட்டனர். பெண்களை உண்ணாவிரதத்தை

கைவிடுமாறு வற்புறுத்தினர். குழந்தைகளுக்காக வெளியிலிருந்து உணவு வாங்குவதை தடுப்போம் என்று பயமுறுத்தினார்கள். வேறு என்னென்ன சாகசங்களைச் செய்தார்களோ தெரியவில்லை. பெண்கள் உண்ணாவிருந்ததை கைவிடும்படி தூண்டி வெற்றியும் பெற்றார்கள். பெண்கள் வழக்கம்போல் உணவு உண்ணத் தொடங்கினார்கள். குழந்தைகளும் பெண்களும் உண்ணாவிருந்ததைக் கைவிட்ட உடன் அவர்கள் குடும்பத்தைச் சார்ந்த ஆண்களும் உணவு உண்ணத் தொடங்கினர். படிப்படியாக அனைவருமே உண்ணாவிருந்ததைக் கைவிட்டனர். இந்த உண்ணாவிருந்த போராட்டம் தோற்றுப் போனது. உறுதியாக ஒரு வாரத்திற்கு உண்ணாவிருந்த இருந்திருந்தால் சில வெற்றிகள் பெற்றிருக்கலாம்.

ஆனால் உறுதியான போராட்டத்திற்கு எத்தனை பேர் தயாராய் இருக்கிறார்கள்? உண்ணாவிருந்த போராட்டம் வெற்றி பெற வேண்டுமானால் உள்த் தூய்மையும் உள உறுதியும் வேண்டும். காந்தி போன்ற ஒருவரால்தான் உண்ணாவிருந்ததின் மூலம் பல வெற்றிகள் பெற முடிந்தது. பொட்டி சிறீராமலு போன்ற ஒரு சிலரே உண்ணாவிருந்ததின் மூலம் தமது இலட்சியம் நிறைவேறுவதற்காக தமது உயிரையே கொடுத்திருக்கிறார்கள். அண்மையில் சுந்தராலால் பகுசுணா, மேதா பக்தர் போன்றவர்கள் உண்ணாவிருந்த போராட்டத்தின் மூலம் அரசையே பணிய வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த மனத்திடம் உறுதி எல்லோருக்கும் எளிதில் வருவதில்லை.

நான் மட்டும் தொடர்ந்து ஒரு வாரம் உண்ணாவிருந்த இருந்தேன். எட்டாவது நாள் உடல் நிலை மிகவும் பாதிக்கப்பட்டது போல் இருந்தது. எனது வீட்டாரும் நண்பர்களும் தொடர்ந்து உண்ணாவிருந்ததைக் கைவிடுமாறு கோரிக்கொண்டே இருந்தார்கள். எட்டாம் நாள் நானும் உண்ணாவிருந்ததைக் கைவிட்டேன். உண்ணாவிருந்த தந்த ஆத்மீக பலம்தான் எனது இறுதி வெற்றிக்கு ஒரு காரணமாய் அமைந்தது என்று நம்புகிறேன். மனத்திடம் மிக்க உண்ணாவிருந்தினால் நீதியை நிலை நாட்ட முடியும். அநீதியை வெல்ல முடியும் என நான் நம்புகிறேன். ஆனால் இந்த ஆத்மீக போர்க் கருவியை எல்லோராலும் திறமையாக கையாள முடியாது என்பதும் உண்மைதான்.

உண்ணாவிருந்த போராட்டம் தோற்ற பின் சிறப்பு முகாம் நிர்வாகிகளும் பொலிசாரும் மிக மூர்க்கத்தனமாக நடந்து கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள். ஏளனமாக நடத்தினார்கள். வெளியில் இருந்து பத்திரிகைகளோ உணவுப் பொருட்களோ உள்ளே வரக் கூடாது என தடை செய்தார்கள். உண்ணாவிருந்ததற்கு முன்பிருந்த ஓரிரகு சலுகைகளும் மறுக்கப்பட்டன. ஒரு கூண்டுக்குள் உள்ளவர்கள் வேறொரு கூண்டுக்குள் உள்ள எவரோடும் தொடர்பு கொள்ள முடியாத வகையில் சுட்டுப்பாடுகள்

விதிக்கப்பட்டன.

வாசிப்பதற்கு நூல்களோ பத்திரிகைகளோ இல்லாது நான் படாத பாடு பட்டேன். உணவில்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. வாசிப்பதற்கு ஒன்றுமில்லாத போது ஒரு சூன்ய உணர்வு மேலோங்கி நின்றது. ஆகவே சிந்திக்க மட்டுமே முடிந்தது. எந்தவித சட்டமோ ஆதாரமோ இல்லாமல் நூற்றுக்கணக்கானவர்களைச் சிறையில் அடைத்து கொடுமைப்படுத்தும் ஒரு அராஜகம் நாகரீக நாடுகளில் காண முடியாது. ஆனால் இன்றைய தமிழகத்தில்தான் இலங்கைத் தமிழர்களை எவ்வித காரணமின்றிச் சட்ட அடிப்படையின்றி ஒரு போலி வாதத்தின் அடிப்படையில் சிறைக் கூண்டுக்குள் அடைத்து வைக்கும் ஒரு காட்டுமிராண்டித்தனமான போக்கு நிலவுகிறது. பலர் இதை எதிர்த்து உயர்நீதி மன்றத்தில் வழக்கு தொடர்ந்தார்கள். ஆனால் உயர்நீதிமன்றம் மனித உரிமை மீறல் என்ற அடிப்படையில் நோக்காது அந்நியர்களை அடைத்து வைக்க அரசாங்கத்திற்கு அதிகாரமுண்டு என்ற ரீதியிலே வழக்குகளைத் தள்ளுபடி செய்தார்கள். அரசாங்கம் சட்ட விரோதமாகக் கொடுமை செய்கிறது. நீதிமன்றம் அதற்கு ஒத்துதுகிறது. நீதியுணர்வுள்ள மனிதர்கள் என்ன செய்தார்கள்? சகித்துக் கொள்ள வேண்டுமா? எதிர்க்க வேண்டுமா?

சர்வாதிகாரப் போக்குள்ள அரசுகள் மனிதர்களை அடைத்து வைத்துவிட்டு அவர்களைப் பற்றி மறந்து விடுகிறார்கள். அரசாங்கத்தின் அநீதியை வெளிக்கொணர்வதற்கு பல்வேறு உத்திகளைக் கையாள வேண்டியுள்ளது. உண்ணாவிரதம், கிளர்ச்சி, தாக்குதல், பொருட்களை சேதப்படுத்தல், தற்கொலை, தன்னையே புண்படுத்திக் கொள்ளல், தப்பியோடும் முயற்சி ஆகிய பல்வேறு முயற்சிகளில் தடுப்பு முகாமில் வைக்கப்பட்டுள்ளவர்கள் ஈடுபடுதலில் என்ன தப்பிருக்க முடியும்? கைதி என்றால் வழக்குண்டு. நீதிமன்றம் உண்டு. தண்டனை அனுபவிப்பவர் என்றால் ஒரு காலவரை உண்டு.

ஆனால் கைதியுமில்லை. வழக்குமில்லை. தண்டனையுமில்லை. கால எல்லை எதுவுமில்லை. காலவரையறையின்றி கூண்டுக்குள் அடைபட்டிருக்க வேண்டுமென்றால் இதை எப்படி ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்? இதனால்தான் வேலூர் தடுப்பு முகாமிலிருந்து சுரங்கப் பாதை வழியாக வெளியேறாமளவுக்கு தீவிர முயற்சிகளில் இறங்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. மனித உணர்வுகளையும் மனித உரிமைகளையும் மதிக்க தெரிந்தவர்கள் இதனை ஏற்றுக் கொள்வார்கள். மனிதனின் நீதி உணர்வு விடுதலை உணர்வுக்கும் எத்தனை உரிமை உள்ளதைப் புரிந்து கொள்வார்கள்.

இப்பொழுதுதான் தமிழக அரசு உண்மையை ஒப்புக் கொண்டுள்ளது.

இலங்கைத் தமிழர்களை கைது செய்யவோ, நாடு கடத்தவோ, பலாத்காரமாக வெளியேற்றவோ, அரசுக்கு சட்ட பூர்வமான அதிகாரமில்லை. ஆகவே இப்படி ஒரு குறுக்கு வழியில் சட்ட விரோதமான “சிறப்பு முகாமில்” அடைத்து வைக்கிறார்கள். இது ஒரு வெட்கம் கெட்ட நிலை. ஒரு நாணயமுள்ள அரசு செய்யக்கூடிய செயல் அல்ல. இலங்கைத் தமிழன் இந்தியாவில் இருக்கக்கூடாது என்றால் அவர்களை நாடு கடத்துவதுதானே முறை? “எங்களை இலங்கைக்கு அனுப்பு” என்று அவர்கள் கோரியும் அவர்களை அனுப்பாது அடைத்து வைத்திருப்பதில் அர்த்தமென்ன? “நாங்கள் போகிறோம்” என்று முகாமில் உள்ளவர்கள் கோரியும் அவர்களை அனுப்பாது அடைத்து வைத்திருப்பதை எவ்வாறு நியாயப்படுத்த முடியும்?

என்னைப் பொறுத்த மட்டில் எனது சொந்தச் செலவில் நான் இலங்கை செல்லத் தயார் என்று எழுதிக் கொடுத்தும் அரசு எந்தவித நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை.

ஆகவே உயர்நீதிமன்றம் மூலமாகவும் சர்வதேச எதிர்ப்பாலும் மனித உரிமை இயக்கங்களின் வற்புறுத்தல் மூலமாகவும் ஆன்மீக பலத்தாலும் எனது விடுதலை வேட்கையை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று உறுதிப்பாட்டுடன் நான் செயற்பட ஆரம்பித்தேன். அதற்கு உறுதுணையாக எனக்கு பல்வேறு ஆதரவும் உதவிகளும் ஒத்தாசைகளும் கிட்டின. என்னை முன்பின் அறியாதவர்கள் கூட என் விடுதலைக்காக தம்மாலியன்ற முயற்சிகளில் இறங்கினர். எனது விடுதலை முயற்சி வெளியில் தீவிரப்படுத்தப்பட்ட அதே சமயம் உள்ளே கட்டுப்பாடுகள் உச்சக் கட்டமடைந்தன.

இந்த சிறப்புமுகாமில் எப்படிப்பட்டவர்கள் கொண்டு வரப்பட்டார்கள். எவ்வாறு துன்புறுத்தப்பட்டார்கள் என்ற விபரங்களை கீழே காண்போம்..

தற்பொழுது தமிழகத்தில் யார் யார் சிறை சென்றிருக்கிறார்கள். இன்னும் யார் யார் செல்லப் போகிறார்கள் என்பது பற்றி பரவலாகவும் பரபரப்பாகவும் பேசப்படுகிறது. பத்திரிகைகளில் எல்லாம் சிறைவாழ்க்கை பற்றிய செய்திகள் சாங்கோபாங்கமாக வெளியிடப்பட்டு வருகின்றன. கொசுக்கடியால் அவதிப்படுகிறார் சசிசலா. சோமகந்தரத்திற்கு மின்விசிறி வசதிகள் செய்ய அரசாங்கம் ஆணை பிறப்பித்திருக்கின்றது. தியானேஸ்வரன் மருத்துவமனைக்கு அனுப்பப்படுகின்றார். நடராஜனுக்கு ஜாமீன் மறுக்கப்பட்டது என்ற செய்திகள் பத்திரிகைகளில் பரபரப்பாக வெளியிடப்படுகின்றன.

எனக்கு வியப்பாக இருக்கிறது. பல்லாயிரக் கணக்கான சிறைக்கைதிகள்

இதைவிடக் கொடிய முறையில் நடத்தப்படுகிறார்கள். சிலர் சிறையிலே மரணமடைந்து விடுகிறார்கள். கொசுக்கள் சிறையில் மட்டுமா கடிக்கின்றன? நமது நாட்டில் கொசுக்கடியால் அவதிப்படுவோர் கோடிக்கணக்கானவர்கள் இருப்பார்கள்.

ஆனாலும் மக்கள் பணத்தில் சொசுகம் சுகமும் அனுபவித்து தமது தகுதியற்ற ஆடம்பரத்தாலும் ஆணவத்தாலும் சட்டத்தின் பிடியில் சிக்கிக்கொண்ட சிலரின் சிறைவாசத்தைப் பற்றி பத்திரிகைகளில் இத்தனை பத்திகள் எழுதவேண்டுமா?

நமது நாட்டில் சிறைவாசம் பற்றி ஏராளமாக ஏற்கனவே எழுதப்பட்டிருக்கிறது. சில அப்பாவினை அநியாயமாக சிறையில் அடைத்துக் கொடுமைப்படுத்துவதும் சில கடுங் குற்றவாளிகளுக்கு சிறையில் இராஜபோகம் வழங்கப்படுவதும் நமக்கு தெரியாததல்ல. புது டில்லியில் உள்ள திகார் சிறைச்சாலையில் (இந்தியாவிலே மிகப் பெரியது) சார்லஸ் சோப்ராஜ் என்ற (இந்திய தொடர்புடைய) தாய்லாந்து நாட்டுக் கைதிக்கு அளிக்கப்பட்ட சலுகைகளும் சௌகரியங்களும் பிரமிக்கத் தக்கன. அவருக்குப் பெண்களைச் சந்திக்கவும் திருமணம் செய்து கொள்ளவும் பிறந்தநாள் விழா கொண்டாடவும் அனுமதிக்கப்பட்ட சலுகைகளை நாடறியும். சிறைச்சாலை சீர்திருத்தத்திற்கு புகழ்பெற்ற அதிகாரி சுரன் பேடி கூட சார்லஸ் சோப்ராஜிற்கு விசேட சலுகைகள் காட்டியதாக குற்றஞ் சாட்டப்பட்டுள்ளது.

இந்தச் செய்திகளெல்லாம் சிறைச்சாலைகளில் எவ்வளவு சீர்திருத்தம் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது என்பதைத்தான் வலியுறுத்துகின்றன. இம்மாதிரியான அக்கறையும் சிந்தனையும் பெரிய புள்ளிகள் மாட்டிக் கொள்ளும் பொழுதுதான் பெரிது படுத்தப்படுகிறது. அல்லாவிட்டால் சிறையில் மாட்டிக் கொண்டவர்கள் எவ்வளவு கொடுமைப்படுத்தப்படுகிறார்கள், அவர்கள் மனிதாபிமானமின்றி ஈவிரக்கமின்றி நடத்தப்படுகிறார்கள் என்ற கசப்பான உண்மைகளை யாருமே கண்டுகொள்வதில்லை. திகார் சிறைச்சாலை பொறுப்பதிகாரியாக இருந்த கிரன்பேடி அவர்கள்தான் சிறைச்சாலை சீர்திருத்தத்தை அமுல்நடத்தி உலகப் புகழ் பெற்றவர். அவரது சேவைக்காக அமெரிக்க அதிபர் கிளின்டன் கிரன்பேடியை வெள்ளை மாளிகைக்கு விருந்துண்ண அழைத்தார். இதைப் பொறுக்காத நமது நாட்டு அமைச்சர் ஒருவர் அவரை அந்தப் பதவியில் இருந்து மாற்றிவிட்டார்.

சிறையில் அடைக்கப்படுபவர்கள் கடுங் குற்றச்சாட்டிற்காகவோ பொருளாதாரக் குற்றங்களுக்காகவோ அல்லது சந்தேகத்தின் அடிப்படையிலோ கைது செய்யப்பட்டவர்களாய் இருக்கலாம். சில

சிந்தனையாளர்கள் சாதாரண தண்டனைச் சட்ட குற்றங்களைவிட பொருளாதாரக் குற்றங்களில் ஈடுபடுபவர்கள்தான் மிகப் பெரிய சமூக விரோதிகளாய் சருதப்பட வேண்டும் என்று கூறுகிறார்கள். சீனா போன்ற நாடுகளில் கைலஞ்சம் வாங்கும் அதிகாரிகளுக்கும் போதைப்பொருள் கடத்துபவர்களுக்கும் மரணதண்டனையே விதிக்கப்படுகின்றது. ஆகவே இன்று தமிழகத்தில் அல்லது இந்தியாவில் பொருளாதாரக் குற்றங்களுக்காக அதிகார துன்பிரயோகத்திற்காக கைது செய்யப் படுபவர்களுக்கு சலுகைகள் வழங்கப்படுவது அவசியந்தானா என்ற கேள்வி எழுந்துள்ளது.

ஆனால் அப்பாவிக்கைதிகள் பலருக்கு எந்தவித மனிதாபிமானமும் காட்டாத சிறை அதிகாரிகள், நெறிமுறைகள், நடைமுறைகள் உடனடியாக மாற்றப்பட வேண்டியது மிக மிக அவசியம். ஒருசில முக்கிய கைதிகளுக்கு விசேட சலுகைகள் வழங்குவதைவிட அனைத்து கைதிகளுக்கும் மனிதாபிமான அடிப்படையில் வசதிகள் செய்து கொடுப்பதே ஒரு குடியரசின் கடமையாகும்.

செங்கற்பட்டு சிறப்புமுகாம் பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்ட சிறைச்சாலை. அதில் எவ்வித காரணமும் இன்றி பலர் ஆண்டுக் கணக்காக சிறை வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களில் பலர் மீது எவ்வித குற்றப்பத்திரிகையும் தாக்கல் செய்யப்படவில்லை. அவ்வாறு தாக்கல் செய்யவும் எவ்வித காரணமும் இல்லை. அவ்வாறு நான் சந்தித்த சிலரைப் பற்றி இங்கு சில குறிப்புகள் கொடுத்தால் செங்கல்பட்டு சிறப்புமுகாம் எத்தகைய வெங்கொடுமைச் சாக்காடு என்பதை எளிதில் புரிந்து கொள்ளலாம்.

அவர் பெயர் சோமு. நான் வாங்கிப் படிக்கும் ஆங்கிலப் பத்திரிகையை என்னோடு பகிர்ந்து கொள்ள வருவார். அல்லது அவர் வாங்கும் நாளேடுகளை என்னோடு பகிர்ந்து கொள்வார். உயர்ந்த தோற்றம். சுருட்டை முடி. பார்ப்பதற்கு வசீகரமான முகம். ஆனால் விலக்க முடியாத கவலை தோய்ந்த முகம். உடல் மிகவும் பலவீனமாக இருந்தது. ஏதோ ஒரு நம்பிக்கையில் நடமாடிக் கொண்டிருந்தார். அவர் விவேகானந்தரது "ஞானதீபம்" நூலை எனக்குத் தந்தார். நான் அதை ஆவலோடு வாங்கிப் படித்தேன். அந்நூல் எனக்குத் தந்த ஆன்மீகப் பலத்தை எளிதில் வர்ணிக்க முடியாது. நூல்கள் பத்திரிகைகள் பரிமாறி வளர்ந்த பழக்கம் ஒரு நட்பாகவே மாறிவிட்டது. தியானம் ஆத்மீக சிந்தனை போன்ற பண்புகள் எங்களிருவரையும் பிணைத்தது.

அவர் ஒரு பொறியியற் பட்டதாரி. திருச்சிக்காரர். அவரது தாய் சகோதரர்கள் அனைவரும் சொந்த ஊரில். சிலசமயம் தமது திறமைக்கேற்ற தொழில் வாய்ப்புக் கிட்டாத பல இந்திய தமிழ் இளைஞர்கள் யாழ்ப்பாண

இளைஞரோடு சேர்ந்து தம்மையும் இலங்கைத் தமிழ் அகதிகளாக பாவனை செய்து கொண்டு வெளிநாடுகளில் தஞ்சமடைந்திருக்கிறார்கள். அவர்களில் பலரை எனக்குத் தெரியும். அவ்வாறு கனடா சென்று இலங்கை அகதியாக வாழ்ந்தவர் சோமு. பல ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னர் கனடா வாழ்க்கையில் விரக்தி ஏற்பட்டு மீண்டும் தாயகமான இந்தியா திரும்பி திருமணம் செய்து கொண்டு ஏதாவது வணிகத்தில் ஈடுபட வேண்டுமென்று இந்தியா வந்தவர்தான் சோமு.

வந்த முழுமுச்சில் பெண்தேடும் படலத்தில் தாயாரையும் சகோதரர்களையும் ஈடுபட வைத்தார். அவரும் வணிகத்தில் ஈடுபடுவதற்கான முயற்சிகளில் மும்முரமாக இறங்கியிருந்தார்.

அவரது கெட்ட காலம். மொட்டைப் பெட்டிசன்களுக்கு பெயர் போன நமது சமூகத்தில் அவர் விடுதலைப் புலிகளைச் சார்ந்தவர் என்றும் ஜெயலலிதாவை தீர்த்துக் கட்டுவதற்காக டொரொண்டோவிலிருந்து தமிழகம் வந்திருக்கிறார் என்றும் ஒரு பொய்த் தகவல் பொலிசை சென்றடைந்தது. பொலிசார் தன்னைத் தேடுகிறார்கள் என்ற செய்தி கேள்விப்பட்டு தானகவே பொலிஸ் சுப்பிரிண்டண்டம் சரண் அடைந்தவர். அவ்வளவுதான். எவ்வித விசாரணையும் இன்றி சிறைப் பிடிக்கப்பட்டு செங்கற்பட்டு சிறப்புமுகாமென்ற பாதாள படுங்குழியில் தள்ளப்பட்டார். அவருடைய பேச்சு நடவடிக்கை எல்லாம் அவர்களுக்கு இந்தியர் என்பதை உறுதிப்படுத்தும். அவருடைய கல்விச் சான்றுகள் உற்றார் உறவினர்கள் அனைத்துமே அவரை ஒரு அப்பட்டமான திருச்சித் தமிழர் என்பதை உலகத்திற்கே பறை சாற்றுவன. ஆனால் நமது அடிபுத்திசாலிகளான “கியூ” பிரிவு பொலிஸிற்கு அவர் ஒரு விடுதலைப் புலி. மிக மிகக் கொடுமையாக அந்த அப்பாவி இளைஞனை காலவரையறையின்றி செங்கற்பட்டு சிறப்புமுகாமில் தடுத்து வைத்தனர். ஒரு அசல் இந்தியன் அந்நியர் சட்டத்தின் கீழ் எவ்வித காரணமும் காலவரையறையுமின்றித் தடுத்து வைக்கப்பட்டது நமது “கியூ” பிரிவு பொலிஸ்காரர்களின் மேதாவிலாசத்திற்கு ஒரு அபார எடுத்துக்காட்டாகும்.

சோமுவை விடுதலை செய்ய என்னென்ன நுணுக்கங்களைக் கையாளலாம் என நானும் அவரும் சேர்ந்து தீவிரமாக சிந்திப்போம். எத்தனையோ கடிதங்கள் எத்தனையோ மனுக்கள் அதிகாரிகளுக்கு எழுதி எழுதிச் சளைத்துப் போனார் சோமு. அவரது சகோதரர்களின் அனுசரணையுடன் சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தில் தனது விடுதலை கோரி மனுச் செய்தார். அந்த வழக்கும் இழுபறியாகவே இருந்ததன்றி வேறு எவ்வித பயனும் தரவில்லை.

செங்கல்பட்டு தடுப்புமுகாம் அதிகாரிகள் விடுதலைக்கு ஒரேயொரு

வழி சொன்னார்கள். 'இலங்கைக்கு போகிறேன்' அல்லது 'வேறெந்த நாட்டுக்காவது போகிறேன்' என்று பாஸ்போர்ட், விசா, பயணச்சீட்டு இவைகளோடு கோரிக்கை விடுத்தால் செங்கல்பட்டிலிருந்து மீனம்பாக்கம் சர்வதேச விமானநிலையத்திற்கு கொண்டு சென்று விமான நிர்வாகிகளிடம் ஒப்படைப்போம் என்ற மிக மிக மனிதாபிமானம்(!) மிக்க ஒரு ஆலோசனையை முன்வைத்தார்கள்.

இது எதைக் காட்டுகிறதென்றால் தடுப்பு முகாமில் இருப்பவர்களுக்கு எதிராக எந்த வழக்குமில்லை, குற்றமும்மில்லை. ஆனால் அவர்களை நாட்டை விட்டு வெளியேற்றுவதற்கான கொடூர சக்திதான் செங்கற்பட்டு சிறப்பு முகாம். இந்த கொடுமையிலிருந்து விடுபடுவதற்கு பலர் இந்த ஆலோசனையை ஏற்றுக்கொண்டு புதிய பாஸ்போர்ட் எடுத்துக்கொண்டு உற்றார் உறவினர் கொடுத்த பணத்தை வைத்து விமான டிக்கெட் வாங்கி இலங்கை திரும்பினார்கள்.

ஒரு இளந் தம்பதியினர் சுவிற்சலாந்து சென்றார்கள். இந்த சலுகையைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு கனடா செல்வதிலும் சோமுவுக்குப் பிரச்சனை இருந்தது.

சோமு இலங்கை அகதியாக கனடாவில் வாழ்ந்தவர். ஆகவே கனடா நாட்டு (விசேட) பயண ஆவணத்தோடு தான் இந்தியா வந்தார். அதன்படி இந்தியா வந்த ஆறு மாதத்திற்குள் கனடா திரும்பாவிட்டால் அவரது பயண ஆவணம் இரத்தாகிறது. அவர் மீண்டும் கனடா செல்லும் உரிமையை இழக்கிறார். தமிழகக் காவல் துறையினர் அவரை அநியாயமாக பத்து மாதங்களுக்கு மேலாகத் தடுப்புக் காவலில் வைத்துவிட்டு மெளனம் சாதித்ததால் சாதாரண சட்டப்படி அவரது பயண ஆவணம் செல்லாததாகிவிடுகிறது. அவர் மீண்டும் கனடா செல்ல முடியாது.

இந்தியாவிலும் இருக்க முடியாது. கனடாவும் செல்ல முடியாது. இந்த தர்ம சங்கடமான நிலையிலிருந்து விடுபடுவது எப்படி?

கனடா நாட்டு அரசுக்கு தனது பரிதாபகரமான நிலையை விளக்கி சோமு கடிதம் எழுதுகிறார். இந்திய தமிழக அதிகாரிகளுக்கு அனுப்பும் மனுக்களுக்கும் கோரிக்கைகளுக்கும் பதிலே வருவதில்லை. அனுப்பும் கடிதங்களைப் படித்துவிட்டு அஞ்சல் செய்வதும் வருகின்ற கடிதங்களை வாசித்துவிட்டு வழங்குவதும் "கியூ" பிரிவினரின் வேலை. நான் எழுதிய பல கடிதங்களை "கியூ" பிரிவினர் அஞ்சல் செய்யவே இல்லை. எப்படியோ சோமுவின் மீது இரக்கப்பட்டு அவர் கனடாவுக்கு எழுதிய கடிதம் அஞ்சல் செய்யப்பட்டு அதற்கு பதிலும் வந்தது.

இதுதான் ஆச்சரியம். நமது நாட்டுக்கும் கனடா நாட்டுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை இங்கு விளக்கலாமென நினைக்கிறேன். தமது பொறுப்பில்

உள்ள சிறப்பு முகாமில் அடைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒருவரைப் பற்றி ஏதேனும் கண்டு கொள்ளாமல் அவரது மனித உரிமை, நியாயமான கோரிக்கை ஆகியவற்றை முற்றிலும் அலட்சியப்படுத்தி ஒரு சாக்காட்டில் தள்ளிவிட்டு தம்பட்டம் அடித்துக் கொள்ளும் தமிழக பொலிசுக்கும் தமது நாட்டோடு எவ்வித தொடர்புமற்ற ஏதோ சிறிது காலம் அகதியாய் தஞ்சமடைந்திருந்த ஒருவரின் மீது மனிதாபிமானம் காட்டி அவரது கோரிக்கைக்கு அவரது சிறைக் கூட்டு முகவரிக்கே கடிதம் எழுதிய கனடா நாட்டுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் சற்றே விரிவாக ஆராயப்பட வேண்டியது.

சோமு ஒரு தமிழர். தமிழ்நாட்டில் பிறந்து வளர்ந்து கல்வி கற்று பொறியியல் பட்டதாரியாகி உற்றார் உறவினருடன் தொடர்பு கொண்ட தமிழ் மகன். அவரைக் கைதியாக்கி கூண்டிலடைத்து நாட்டை விட்டு வெளியேறு என்று நிர்ப்பந்தப்படுத்துகிறது தமிழக அரசும் அதன் காவல் துறையும். அவரது பின்னணியை ஆராய்ந்து அவரது தொடர்புகளை நன்கு விசாரித்து ஒரு முடிவுக்கு வரக்கூடிய அறிவோ, ஆற்றலோ தமிழக அதிகாரிகளுக்கு இல்லாமலில்லை. ஆனால் ஒரு தனி மனிதனது உரிமை பற்றியோ மனித உரிமைகள் பற்றிய அடிப்படை அறிவோ இல்லாதது மட்டுமன்றி பிறர் துன்பங்களை அலட்சியப்படுத்துவதும் என ஒரு பொலிஸ் நிர்வாகம் செயல்படுவதால்தான் பலர் அநாவசிய துன்பங்களையும் துயரங்களையும் சமக்க வேண்டியுள்ளது.

இந்த நிலை என்று மாறுமோ அல்லது மாற்றப்படுமோ தெரியவில்லை. வெள்ளைக்கார ஆட்சியில் மக்களை அரக்கத்தனமாகவும் அலட்சியமாகவும் நடத்திய ஏகாதிபத்திய கொடுங்கோன்மை நம் நாட்டை விட்டு அகலவில்லை. குறிப்பாக காவல் துறையை விட்டு அகலவில்லை.

நான் இந்த தடுப்பு முகாமில் இருந்து விடுதலை பெற்று வந்த பின்னர் என்னைச் சந்தித்த ஒரு உயர் பொலிஸ் அதிகாரி வெளிநாட்டுக்காரரான ஒருவருக்கு உயர்நீதி மன்றம் செல்லவும் அடிப்படை உரிமை மனு தாக்கல் செய்யவும் உரிமை இருக்கிறதா என்று என்னிடமே வினவினாரென்றால் காவல் துறையில் நிலவி வரும் மனித உரிமையைப் பற்றிய அறியாமையை எடுத்துச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

ஆனால் கனடாவில் அந்த நிலையில்லை. தமது நாட்டில் வேண்டா விருந்தாளியாக வந்த அகதி என்றாலும் அவரது அடிப்படை மனித உரிமையில் கவனம் செலுத்துகிறார்கள். அவர் ஆறு மாதத்திற்குள் கனடா திரும்பாதற்கான விளக்கம் கேட்டார்கள். பொலிஸ் தடுப்பு காவலில் போட்டதால் அவரால் திரும்ப முடியவில்லை என்ற விளக்கமே அவர்களை பிரமிக்கச் செய்தது. என்ன குற்றம் இழைத்தாரோ? ஏன் பொலிசார் அவரைத் தடுப்பு காவலில் வைத்தார்கள்? எவ்வித

காரணமுமின்றி வெறும் சந்தேகத்தின் மீது வருடக் கணக்காக ஒரு மனிதனை சிறையில் அடைத்து வைக்க முடியுமா? இந்தியாவில் இப்படியும் நடக்க முடியுமா? என்றெல்லாம் வியப்படைந்த கனடா நாட்டு அரசு சோமுக்கு ஒரு ஆறுதல் கடிதம் எழுதி புதிதாகப் பயண ஆவணம் பெறுவதற்காக படிவங்களையும் அனுப்பி அவரது கோரிக்கையை புது டில்லியில் உள்ள கனடா நாட்டு அரசுப் பிரதிநிதிக்கு அனுப்பிவைக்குமாறு எழுதினார்கள்.

சோமு புதுடில்லிக்கு எழுதினார். அவர் சிறையில் அடைக்கப்பட்ட விடயம் அவர்களையும் திகைப்படையச் செய்தது. ஏனெனில் சாதாரணமாக கிரிமினல் குற்றங்களில் சம்பந்தப்பட்டவர்களை பல நாடுகள் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை.

இந்த சூழ்நிலையில் சோமு மிகவும் மனமுடைந்து “கியூ” பிரிவினரின் விடுதலை ஆலோசனையை ஏற்றுக்கொள்ள முன் வந்தார். அதாவது கனடா செல்வதற்கான ஆவணங்கள் பயணச் சீட்டுகளை தயாரித்துக்கொண்டு செங்கற்பட்டிலிருந்து கனடா செல்ல தயாராக இருப்பதாக அறிவித்தார்.

அப்படி வழிக்கு வருபவர்களை அவர்களது தூதரசுத்திற்கு அழைத்துச் சென்று பயண ஏற்பாடுகளை செய்து கொள்வதற்கு காவல் துறை ஒத்துழைக்கும்.

அவ்வாறு செல்ல விரும்புவோரை சங்கிலியால் பிணைத்து தூதரசும் வரை பொலிசார் கொண்டு செல்வார்கள். அவர்களது பயண ஆவணங்களைப் பெற்ற பின்னர் மீண்டும் சங்கிலியால் அலங்கரித்து சிறைக்கூடம் வரை கொண்டு வருவார்கள். இந்த மனிதாபிமான சேவைக்கு சம்பந்தப்பட்ட காவலர்களுக்கு ராஜோபசாரம் செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு உடன்பட்டு வெளியேறும் கைதிகள் அனைவரும் இலங்கையரானதால் செங்கற்பட்டிலிருந்து சென்னையில் உள்ள இலங்கை தூதரசுத்திற்கு சென்று வருவதில் சிரமமிருக்கவில்லை. பலர் ஒரு உல்லாச அனுபவமாகவே கருதினார்கள். சங்கிலி பற்றி எல்லாம் கூட கவலைப்படவில்லை. ஏனென்றால் அடுத்த வெளியேற்றம் விமான நிலையத்திற்குத்தான்.

சோமு என்ன செய்வார்? செங்கற்பட்டிலிருந்து புதுடில்லி சென்று வர வேண்டும். ஒருவாறு அவரே செலவுகளை ஏற்றுக்கொண்டதால் நான்கு பொலிஸ்காரர்களோடு அவரை புதுடில்லிக்கு அனுப்பி வரவழைக்க காவல்துறையும் முகாம் நிர்வாகிகளும் தமிழக அரசும் ஒத்துக் கொண்டனர். குறிப்பாக சென்னை உயர்நீதிமன்றத்தில் வழக்கறிஞர்களின் முயற்சியால் உருவாக்கப்பட்ட ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் இது சாத்தியமாயிற்று. இது ஒரு மகத்தான சரித்திர சாதனை என்றே கொள்ள வேண்டும்.

சோமு புதுடில்லி பயணமானார். நான்கு காவலர்கள் புடைசூழ அவர்களது பிரயாணச் செலவு இராஜோபசாரம் ஆகிய அனைத்திற்கும் அவரே பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார். ஆனாலும் அவர் முழுப் பிரயாணத்தின்போதும் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டிருந்தார். நான் சிறையை விட்டு வெளிவந்த பிறகுதான் இந்த சம்பவம் நிகழ்ந்தது. இந்த கொடிய அனுபவத்தைக் கண்ணீர்விட்டு எனக்கு கடிதம் எழுதியிருந்தார்.

புதுடில்லியில் அவரை நன்கு விசாரித்த கனடா தூதரக அதிகாரிகள் ஓரளவு உண்மை நிலையைப் புரிந்து கொண்டார்கள். கனடா தூதரக அதிகாரி செங்கற்பட்டிற்கே வந்தார். இந்தியாவில் தாஜ்மகாலையும் தஞ்சை பெரிய கோபுரத்தையும் காண வருவதைப் போல சிறப்பு மிக்க செங்கற்பட்டு முகாமை நேரில் பார்ப்பதற்கு, அந்த மனித உரிமைக் கல்லறையை காண்பதற்கு கனடா தூதரக உயர் அதிகாரி வந்தார்.

இந்த அற்புத கல்லறையை நேரில் கண்ட பிறகுதான் இந்த புண்ணிய பூமியில் நாள் தோறும் மனித உரிமைகள் சிலுவையில் அறையப்படுகின்றன என்ற உண்மையை உணர்ந்து கொண்டார். சோமுவின் உடனடி விடுதலைக்கு வழி செய்தார்.

திருச்சி மண்ணில் பிறந்த என் அருமைத் தோழன் சோமு தமிழக காவல்துறை அதிகாரிகள் புடை சூழ மீனம்பாக்கம் விமான நிலையம் சென்று அரசுக்களின் பிடியிலிருந்து விலகி கனடா சென்றடைந்தார்.

அங்கிருந்து எனக்கு ஆத்திரக் கடிதம் எழுதியுள்ளார். இத்தகைய கொடுமை செய்த தமிழக அரசுக்கு எதிராக வழக்கு தொடர்ந்து நட்புக் கோர வேண்டும் என்று குமுறிக்கொண்டு எழுதுகிறார். கனடா நாட்டில் தனக்கு விரைவில் குடியுரிமை வழங்கப் போகிறார்கள் என்று தெரிவித்துள்ளார்.

தமிழகத்தில் இருந்து துரத்தப்பட்ட தமிழனுக்கு கனடாவில் குடியுரிமை. இங்கு சிறைவாசம். தமிழகமே இது தமிழன் வாழும் நாடுதானா?

நடுநிசிக்குப் பின்னர் ஏறக்குறைய ஒன்றரை மணியிருக்கும். என் சிறைக்கூண்டு திறக்கப்படும் சத்தம் கேட்டு விழித்தேன். என் கூண்டுக்கு வெளியே மூன்று ஆயுதம் தாங்கிய காவலர்கள் கைகளில் ஏ.கே47 துப்பாக்கிகளை நீட்டிய வண்ணம் நின்றார்கள். இப்பொழுதுகூட அந்த இரவை நினைக்கும் பொழுது வேடிக்கையாக இருக்கிறது. அந்த ஆயுதத் தாங்கிய காவலர்களைக் கண்டு நான் கலங்கவில்லை. இந்த நேரத்தில் ஏன் இந்த விளையாட்டு என்று நான் வியந்தேன். விரைவில் விளக்கம் தெரிந்தது. ஒரு இளம் கைதியை என் அறைக்குள் தள்ளிவிட்டு காவலர்கள் மறைந்து விட்டனர். மங்கலான ஒளியில் அந்த இளைஞனை சரியாக

பார்க்க முடியவில்லை. இது எனக்கு புதிய அனுபவம். முன்பின் தெரியாத ஒரு இளைஞன் என் அறைக்குள் தள்ளப்படுகிறான். யாரோ எப்படிப்பட்டவரோ என்று எனக்குள் பல கேள்விகள். மங்கலான ஒளியில் அவரைச் சரியாக அடையாளம் காணவும் முடியவில்லை. நவீன உடை அணிந்திருந்தார். ஜீன்ஸ் போட்டிருந்தார். உடையைத் தவிர அவரிடம் வேறொன்றுமில்லை. “தாசுமாய் இருக்கிறது” என்று சொன்னார். குடிக்க தண்ணீர் கொடுத்தேன். உடை மாற்றிக் கொள்ள என்னுடைய கைவி ஒன்றைக் கொடுத்தேன். விரித்துக் கொள்ள ஒரு படுக்கை விரிப்பு கொடுத்தேன். உறங்கச் சொல்லி காலையில் பேசிக் கொள்ளலாம் என்று கூறிவிட்டு படுத்துக் கொண்டேன். அவர் உறங்கவே இல்லை. பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்தார். நான் நன்கு உறங்கிவிட்டேன். காலையில் கண் விழித்த பொழுது தான் எனது கூண்டுத் தோழனை அடையாளம் காண முடிந்தது.

சுருண்டமுடி, சுவர்ச்சியான முகம். ஆயினும் சுவலை தோய்ந்த முகம். பெயர் ராஜன். நல்ல உயரம். இலங்கைத் தமிழில் பேசினார். அவருடைய சோகக் கதை நெஞ்சை உருக்கும். பல்லாயிரக் கணக்கான தமிழ் இளைஞர்கள் தனது உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டு வாழ்க்கையை இருளடைய செய்யும் இலங்கை அரசின் வகுப்புவாத கொள்கைகளுக்கு எதிராக ஆயுதம் தாங்கி விடுதலைப் போரில் இறங்குகிறார்கள். அவர்களுள் ராஜனும் ஒருவர். யாழ்ப்பாணத்தை சேர்ந்த இளைஞர்தான். மட்டக்களப்பிலே அவரது குடும்பம் குடியேறிவிட்டது. மட்டக்களப்பில் ஒரு பகுதிக்கு தலைமை தாங்கிய விடுதலை வீரர். அவருடைய அனுபவங்களை என்னோடு பகிர்ந்து கொண்டார். இராணுவ பயிற்சிக்குப் பின்னர் அரசுக்கு எதிரான பல்வேறு தாக்குதல்களை மேற்கொண்டுள்ளார். பாலத்தை குண்டு வைத்து தாக்குவது. இராணுவ முகாமை தாக்குவது போன்ற மயிர்கூச்செரியும் அவருடைய அனுபவங்களை கேட்ட பொழுது என்னை அறியாமலேயே அவரது வீரத்திலும் விவேகத்திலும் எனக்கு ஒரு மரியாதை ஏற்பட்டது. இரவிரவாக நீர் சதுப்புகளில் புதைந்து கிடந்தும் இராணுவத்திடமிருந்து தப்புவதற்காக அவர்கள் கையாண்ட முறையும் பட்ட கஸ்ட்டங்களும் சொல்லொணாதது. அவருடைய சில தாக்குதல் முயற்சிகள் வெற்றியடையவில்லை. எனினும் அவருடைய தலைவர் இட்ட கட்டளையை மிக வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றியுள்ளார்.

மேலதிக பயிற்சிக்காக இந்தியா வந்திருக்கிறார். சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு தலைவரின் அனுமதியுடன் இயக்கத்தை விட்டு விலகிவிட்டதாகக் கூறினார். சிறிது காலம் மும்பாயில் வாழ்ந்திருக்கிறார். அங்கு ஒரு விடுதலை இயக்கத்தை விட்டு விலகிய ஒரு தோழனோடு சேர்ந்து பணி புரிந்திருக்கிறார். அந்த தோழன் மும்பாய் நகரில் கள்ளக் கடத்தல் உலகில்

மிக முக்கியமான புள்ளி. இந்தி, மராத்தி மொழிகளை நன்கு கற்றுக்கொண்டு தனக்கே சொந்தமான ஒரு கடத்தல் உலகில் ஒரு இரகசிய உலகில் முக்கிய தலைவனாக செல்வ செழிப்புடன் வாழ்ந்து வந்தாராம். ஒரு மராத்திய பெண்ணையும் திருமணம் செய்துகொண்டு எல்லா இயக்க உறவுகளையும் துண்டித்துக்கொண்டு ஒரு ஆபத்தான ஆடம்பர வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்தாராம். காலப்போக்கில் அவரது மராத்திய மனைவி வீடு வாசனங்கள் எல்லாம் தனக்குச் சொந்தமாக்கிக் கொண்டு கணவனை கைவிட்டு விட்டாராம். அவரிடமிருந்துதான் ராஜன் கடத்தல் தொழிலைக் கற்றிருக்கிறார், பாகிஸ்தானிலிருந்தும் நேபாளத்திலிருந்தும் போதைப் பொருட்கள் கொண்டு வரப்படுமாம். அவற்றை வாங்கி வெளிநாடுகளுக்கு கடத்துவது ஏராளமான இலாபம் தரக்கூடிய தொழில்.

இந்த தொழில் உலக அரசுகள் அனைத்தாலும் சட்ட விரோதமாக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த கள்ளக்கடத்தலை முறியடிப்பதற்காக ஒவ்வொரு நாட்டிலும் பல சர்வதேச ரீதியிலும் காவற்படைகள் அமர்த்தப்பட்டுள்ளன. பிடிபடுபவர்களுக்கு நீண்ட கால சிறைத் தண்டனையும் சில சமயம் மரணதண்டனையும் வழங்கப்படுகின்றது. இவ்வளவு கட்டுப்பாடு இருக்கிற காரணத்தால்தான் இந்த தொழிலில் வெற்றிகரமாக ஈடுபட்டுள்ளவர்கள் ஏராளமாக இலாபம் சம்பாதிக்கின்றார்கள். உள்ளூர் போராட்டத்திலோ பயங்கரவாதத்திலோ ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் இந்த போதைப் பொருள் கடத்தல் மூலமாகவே பெரும் பணம் திரட்டுகிறார்கள்.

மும்பாயிலிருந்து சென்னை வந்த ராஜன் இந்த தொழிலில் மிகச் சிறப்பாக ஈடுபட்டு வந்திருக்கிறார். அவருடைய அறிவுக் கூர்மையில் மிக நவீனமாக கடத்தல் முறைகளைக் கையாண்டிருக்கிறார். சட்டங்களுக்கிடையில் “பிரெளன் சுகர்” என்றழைக்கப்படுகின்ற போதைப் பொருளை அனுப்பியிருக்கிறார். ஒரு மாதத்திற்கு ஒரு முறை கடத்துவதே போதுமாம். ஒரு கிலோ வெற்றிகரமாக அனுப்பப்பட்டால் ரூ75,000 இலாபம் கிடைக்குமாம். சில சமயங்களில் வாரத்திற்கு ஒருமுறை கூட அனுப்பப்படுமாம். சங்க அதிகாரிகளும் போதைப்பொருள் கடத்தலைத் தடை செய்யும் அதிகாரிகளும் மிக மிக விழிப்புடன்தான் செயற்படுகின்றார்கள். சர்வதேசப் பயிற்சிகள் பெறுகிறார்கள். போதைப் பொருள்களை கண்டு பிடிக்கும் நுணுக்கங்களை அறிந்திருக்கிறார்கள். என்றாலும் இந்த சர்வதேச கடத்தல் வெற்றிகரமாக நடந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது. விமான நிலையங்களில் போதைப் பொருட்களை மோப்பமிட்டு கண்டு பிடிக்கும் நாய்கள், பன்றிகள் ஆகியவற்றைச் சங்க அதிகாரிகள் பயன்படுத்துகின்றனர். ஆனால் மிளகாய்பொடி பாக்கெட்டுக்கு உள்ளே வழக்கமாக போதைப் பொடிகள் புதைக்கப்பட்டு

கூடத்தப்படும் பொழுது இந்த மோப்பம் பிடிக்கும் மிருகங்களால் அவற்றை கண்டு பிடிக்க முடிவதில்லை. ஆனால் பயிற்சி பெற்ற அதிகாரிகள் அவ்வளவு ஏமாளிகள் அல்லவே.

ராஜன் அனுப்பிய ஒரு பாக்கெட் பிடிப்பட்டது. சுங்க காவலர்கள் தமது சாகசங்களையும் தந்திரங்களையும் பயமுறுத்தலையும் பயன்படுத்தி அனுப்பியவர் யார் என்று அறிந்து கொண்டனர். வலை போட்டுத் தேடி பிடித்துவிட்டனர். பாடுபடுத்தி உண்மையைக் கறந்து விட்டனர். கைது செய்து சென்னை மத்திய சிறைச்சாலையில் அடைத்தனர். ராஜனுக்கு எதிராக வழக்கு நடந்தது. நிறையப் பணம் செலவழித்து எதிர் வாதாடினார் ராஜன். வழக்கறிஞர்களுக்கு லட்சக்கணக்கில் வாரி வழங்க வேண்டும். பல மாதங்களுக்கு பிறகு ராஜனுக்கு ஜாமீன் கிடைத்தது. ஒரு லட்ச ரூபா கட்டிவிட்டு ஜாமீனில் செல்லலாம் என்று நீதிமன்றம் உத்தரவு பிறப்பித்தது. வெளியே செல்லலாமென்ற ஆர்வத்தோடு ராஜன் இருந்தார். ஒரு லட்சம் ரூபாய் செலுத்திய பிறகு ஜாமீன் உத்தரவோடு அவரது நண்பர்கள் சென்னை மத்திய சிறைச்சாலைக்கு வந்த பொழுது அங்கிருந்து சிறைச்சாலை அதிகாரிகள் அவரை மத்திய சிறைச்சாலையிலிருந்து விடுதலை செய்து நேரடியாக அங்கிருந்து செங்கல்பட்டு சிறப்புமுகாமில் கொண்டு வந்து அடைத்துவிட்டனர்.

நீதிமன்றத்தின் உத்தரவு பயனற்றதாகிவிட்டது. இப்படித்தான் பொலிஸ் சதித் திட்டங்கள் நீதியின் போக்கையே நிலை குலையச் செய்து விடுகின்றன.

நீதிமன்றத்தில் வழக்கு விசாரணைக்கு கூட ராஜன் கொண்டு செல்லப்படுவதில்லை. செங்கற்பட்டு காராக்கிரஹம் எல்லா நீதி நியாயங்களையும் மீறிய பாதாளப் படுகுழி. மனித உரிமைகளின் கல்லறை. இந்திய தமிழக அரசுகளுக்கு நிரந்தர அவமானச் சின்னம்.

ராஜன் போன்ற எத்தனையோ இளைஞர்கள் விம்மி விம்மி ஏங்குகின்றனர். ஆண்டுக் கணக்கில் அவர்களுக்கு விமோசனமில்லை. குற்றவாளி எனக் கண்டு தண்டனை விதித்தாலும் தண்டனைக்கு காலவரையறை உண்டு. ஆனால் சிறப்புமுகாமிலே காலவரையறையின்றி மாண்ட ஐவர்கள் உயிரோடு சமாதி வைக்கப்படுகிறார்கள்.

வைத்தியம் தெரியாத ஒருவரிடத்தில் சிகிச்சைக்கு சென்றால் என்ன நேருமோ அதேபோல் தான் விவரம் தெரியாத பொலிசாருக்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டவுடன் சாமானியர்கள் பெருங்கொடுமைக்கு ஆளாகின்றனர். இப்படி விவரம் கெட்ட அதிகாரிகளால் எத்தனையோ தாயகம் திரும்பிய தமிழர்கள் அனலில் இட்ட புழுவாய் துடிதுடித்து துன்பம் அனுபவித்திருக்கிறார்கள். அதையெல்லாம் தொகுத்துச்

சொன்னால் அது நீண்ட சோகக் காவியம் ஆகிவிடும். இந்த வதைப்படலம் இன்றும் ஓயவில்லை என்பதுதான் வியப்பான உண்மை.

செங்கற்பட்டு சிறப்புமுகாமில் சிறை வைக்கப்பட்டோருள் தாயசகம் திரும்பிய இந்தியர்களும் அடங்குவர். சிறப்புக் காவலில் வைப்பதற்காக இடப்பட்ட ஆணையோ நீங்கள் அந்நியர்கள் சட்டத்தின் கீழ் தடுப்புக்காவலில் வைக்கப்பட்டுள்ளீர்கள் என்று கூறுகிறது. அதை அமூல் நடத்தும் பொலிசாரோ கூசாமல் தாயசகம் திரும்பிய இந்தியர்களையும் சிறை வைத்து விடுகிறார்கள். அதை ஏனென்று கேட்பதற்கு எவரும் இல்லை.

முனியம்மா மதுரையைச் சேர்ந்தவர். அவரது கணவன் பெயர் பெருமாள். அவர்கள் மகன் பெயர் செல்லத்தரை. இந்த மூவருமே தாயசகம் திரும்பிய இந்தியர்கள். பெருமாள் மத்திய சிறையில் வைக்கப்பட்டிருந்து ஜாமீனில் விடுதலை செய்யப்பட்டார். ஆனால் அவரது மனைவியும் பிள்ளையும் எந்தக் காரணமும் இன்றி செங்கற்பட்டில் சிறை வைக்கப்பட்டனர். அவர்களோடு சேர்ந்து மேலும் மூன்று தாயசகம் திரும்பியோரும் பத்து மாதங்களுக்கு தடுப்புக் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்தனர். பத்து மாதங்களுக்கு பிறகுதான் “கியூ” பிரிவு மேதாவிசுள் இந்த ஐவரும் தாயசகம் திரும்பியோர்கள், ஆதலால் அவர்களை இங்கு சிறை வைக்க முடியாது என்று கண்டு பிடித்தனர். அதன் பின்னர் அந்த ஐவரும் விடுதலை செய்யப்பட்டனர்.

அவர்கள் பரம ஏழைகள். அவர்கள் ஊரான மதுரைக்குத் திரும்பிச் செல்ல அவர்களிடம் எந்த வசதியும் இல்லை. பஸ் கட்டணம் செலுத்தப் பணமில்லை. முறைப்படி எங்கிருந்து கொண்டு வந்தார்களோ அங்கு கொண்டுபோய் விட வேண்டும். பத்து மாதம் தவறுதலாக அவர்களைச் சிறைப்படுத்திக் கொடுமை செய்து விட்டோமே என்று எவ்வித மனச்சாட்சியுமற்ற கியூ பிரிவினர் அவர்கள் வீடு திரும்புவதற்கான எவ்வித உதவியும் செய்யவில்லை. அவர்கள் பலரிடம் செஞ்சி மன்றாடி பணத்திரட்டி ஊர் போய்ச் சேர்ந்தனர்.

பலீல் என்ற இலங்கையர் அவர் அடிக்கடி இந்தியாவிற்கு வர்த்தகத்திற்காக வந்து செல்பவர். இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்குமிடையே இப்படி ஒரு வியாபாரம் நடக்கிறது. ஒரு நாளைக்கு ஏறக்குறைய 300க்கும் மேற்பட்டவர்களை இலங்கையிலிருந்து இந்தியாவுக்கு வெளிநாட்டுப் பொருட்களை கொண்டு வந்து விற்று விட்டு இந்தியாவிலிருந்து பல்வகையான பொருட்களை கொள்முதல் செய்து கொண்டு போகிறார்கள். ஏறக்குறைய இருபது ஆண்டுகளாக இந்த வியாபாரம் செய்யும் ஒருவரை நான் சந்தித்தேன். அவர் ஒரு பிரயாணத்தில் பலருக்கு கொடுக்க வேண்டிய

இலஞ்சம், சுங்கவரி, பிரயாண தங்குமிட உணவு செலவுகள் எல்லாம் போக 35 அல்லது 40 ஆயிரம் ரூபாய் இலாபம் பெறலாம் என்று சொன்னார். இவ்வளவு இலாபகரமான தொழிலாக இருப்பதால் ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்டோர் இந்த தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்.

அவர்களுக்கு வேண்டும் போதெல்லாம் வந்து போவதற்கு விசாகிடைப்பதில்லை. அதனால் பலர் மூன்று நான்கு பாஸ்போட்டை வைத்திருக்கிறார்கள். சில சமயங்களில் போலிப் பாஸ்போட், போலி விசாக்களையும் அவர்கள் பயன்படுத்த வேண்டியுள்ளது. அநேகமாக அவர்கள் அரசாங்க அதிகாரிகளுக்கு இலஞ்சம் கொடுத்து தப்பித்துக் கொள்வார்கள்.

ஆனால் சில சமயங்களில் நேர்மையான அதிகாரிகள் கடமையில் ஈடுபட்டிருக்கும் பொழுது போலி பத்திரங்களில் பிரயாணம் செய்பவர்கள் சிக்கிக் கொள்கிறார்கள். அவர்களை பொலிசாரிடம் ஒப்படைக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களையும் செங்கல்பட்டு சிறப்பு முகாமுக்குத்தான் கொண்டு வருகிறார்கள்.

அவ்வாறு கொண்டு வரப்பட்டவர்தான் பல்லீ. அவர்களை நீதிமன்றத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும்போது குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள் அநேகமாக குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்வார்கள். அதற்கான தண்டனை ஆறு மாதம் சிறை அல்லது ஆயிரம் ரூபாய் அபராதம். இந்த விபரத்தை பல்லீக்குச் சொல்லாமல் அவரை ஆறுமாதம் சென்னை மத்திய சிறையில் வைத்து விட்டார்கள். ஆறு மாதத்திற்கு பின் அவர் விடுதலை செய்யப்பட்டவுடன் அவரை சிறப்புமுகாமுக்கு கொண்டு வந்து விட்டார்கள். அவரை ஒரு மாத காலம் வைத்திருந்து அவர் இலங்கை தூதரகத்திடமிருந்து புதிய பாஸ்போட் பெற்ற உடன் இராணுவ மரியாதையுடன் இலங்கைக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டார். இப்படி எத்தனையோ பேர் சிங்களப் பெண்மணிகள் உட்பட இங்கு சில வாரங்கள் காவலில் வைக்கப்படுகின்றனர்.

ஒரு சுவையான சம்பவம். ஒரு மலைநாட்டு இளைஞன் பொலிசாரின் வலையில் சிக்கி இங்கு கொண்டு வரப்பட்டிருந்தான். அவனுக்கெதிராக எந்தக் குற்றமும் இல்லை. சிறப்புமுகாமில் இருந்து அவன் இலங்கைக்குத் திரும்பலாம் என்று பொலிசார் கூறிவிட்டனர். ஆனால் மதுரைக்கு செல்லவே காசில்லாமல் கஸ்டப்படும் சூழ்நிலையில் இலங்கை செல்ல யார் விமானக் கட்டணம் கொடுப்பார்கள்? ஒரு சிங்களப் பெண்மணி ஏராளமான பொருட்கள் வாங்கிக் கொண்டு விமானம் ஏற முயன்ற பொழுது அவரது பாஸ்போட் போலியானது என்று கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. ஆகவே அவரும் செங்கல்பட்டு சிறப்பு பொலிஸ் விருத்தினர் மாளிகைக்கு கொண்டு வரப்பட்டார். அங்கிருந்த சமயம் இந்த

மலையக இளைஞன் இலங்கை செல்ல வழியில்லாமல் திண்டாடிக் கொண்டிருப்பதைக் கேள்விப்பட்டு அந்த இளைஞனை தனது சொந்த செலவில் கூட்டிச் செல்ல உடன்பட்டார்.

தமிழக பொலிசார் காரணமின்றி தடுப்பு காவலில் வைத்திருந்த தமிழ் இளைஞனை ஒரு சிங்களப் பெண்மணி விடுதலை செய்து இலங்கைக்கு அழைத்துச் சென்றது சுவையான சம்பவமில்லையா?

இப்படி இலங்கைக்குச் செல்வதில் தடையொன்றும் இல்லையாதலால் நானும் இலங்கை திரும்பிவிடலாமா என்று சிந்திக்கத் தலைப்பட்டேன். மன்றத்தைவிட்டு, மக்களைவிட்டு மீண்டும் இலங்கை செல்வது சரிதானா என்றெல்லாம் எனக்கு மனக் குழப்பமேற்பட்டது. அப்பொழுது என்னை சந்திக்க கோவை வழக்கறிஞர் ஒருவர் வந்திருந்தார். அவரிடம் நான் இலங்கை திரும்பலாமென்று ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று கூறினேன். அவர் அதை மறுத்தார்.

“உங்கள் விடுதலைக்காக வெளியே பல முயற்சிகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. மக்கள் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கிறார்கள். உச்ச நீதிமன்ற முன்னாள் நீதிபதி வி.ஆர். கிருஷ்ண ஐயர் உள்துறை அமைச்சர் சவானுக்கு கடிதம் எழுதியுள்ளார். இலங்கை அமைச்சர் தொண்டமான் கூட சவானுக்கு கடிதம் எழுதியுள்ளார். வெளிநாடுகளில் இருந்து தமிழக அரசுக்கும் இந்திய அரசுக்கும் எனது தடுப்பு காவலை எதிர்த்தும் விடுதலை செய்யக் கோரியும் கடிதங்களும் தந்திகளும் அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். உயர்நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடரப்பட்டுள்ளது. இப்படி பல்வேறு முயற்சிகள் வெளியில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும்போது நீங்கள் அமைதியாக இலங்கை திரும்பிவிட்டால் எவ்வளவு ஏமாற்றமும் வேதனையும் ஏற்படும்? அந்த முயற்சிகள் எல்லாம் பயனற்றுப் போய்விடுமே! நீங்கள் பொலிஸ் கெடுபிடிக் கும் லீனா நாயரின் அதிகார ஆணவத்துக்கும் படுகர்களின் சதிக்கும் சரணடைந்தது போலாகிவிடுமே! ஆகவே இந்த அதிகார துஸ்பிரயோகத்தை நாம் எதிர்த்து வெற்றி கொள்ள வேண்டும். ஆகவே பொறுமையோடும் உறுதியோடும் இந்த அநீதியை சகித்துக் கொள்ளுங்கள். நமது மனித உரிமைப் போராட்டம் வெல்ல வேண்டும்!” என்று எனக்கு ஆலோசனை கூறினார். அதுமட்டுமல்ல எனக்கு ஒரு இனிய செய்தியும் கூறினார். லீனா நாயர் நீலகிரி கலெக்டர் பதவியிலிருந்து இடமாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளார் என்றும் கூறினார். சிலகாலம் நான் நீலகிரிக்குள் நுழையக் கூடாதென்றும் என்னை நிரந்தரமாகவே இலங்கைக்கு அனுப்பிவிடலாம் என்றும் கனவு கண்ட லீனாவே நீலகிரியைவிட்டு விலக்கப்பட்டார் என்ற செய்தி எனக்கு தேனாய் இனித்தது.

இறுதியாக இந்த சிறைவாசத்தை முழுமுச்சுடன் எதிர்ப்பது என்ற முடிவுக்கு வந்தவுடன் உடனே ஒரு தெம்பும் ஏற்பட்டது. சிறைவாசத்தை முறைப்படுத்திக்கொண்டேன்.

அதிகாலை எழுவது. தியானம் செய்வது, குளிப்பது, தேகாப்பியாசம் செய்வது, வாசிப்பது எழுதுவது, நடப்பது என்று கிரமமாக முறைப்படுத்திக்கொண்ட பின்னர் சிறைவாழ்க்கையே பழகிப் போகிறது.

ஆனாலும் மனதில் மட்டும் பொழுது விடியும் பொழுதெல்லாம் ஒரு எதிர்பார்ப்பு இன்று விடுதலை கிடைக்குமென்று. ஆனால் பொழுது முடியும் பொழுது ஏமாற்றம். இனி நாளை தானோ என்று. இப்படித்தான் சிறை நாட்கள் செலவழிந்தன எதிர்பார்ப்புக்கும் ஏமாற்றத்திற்கும் இடையில்.

சென்னை உயர்நீதி மன்றத்தில் எமது மனைவி தாக்கல் செய்திருந்த வழக்கில் ஒரு இடைக்கால உத்தரவு கிடைத்தது. எனது உடல் நிலை சரியில்லாததால் என்னை செங்கல்பட்டு சிறைக் கூடத்திலிருந்து சென்னை பொது மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் சென்று மருத்துவ உதவிகள் வழங்குமாறு அந்த ஆணை அமைந்திருந்தது.

செங்கல்பட்டு சிறைக்கூடத்திலிருந்து சென்னைக்குப் பயணமானேன். துப்பாக்கி ஏந்திய காவலர்கள் புடைசூழ எனது கைகளை பாரிய இரும்புச் சங்கிலியால் பிணைத்து தெருவில் நடக்கவிட்டு கூட்டிச் சென்றார்கள். தெருவின் இருமருங்கும் மக்கள் விசித்திரமாக வேடிக்கை பார்த்தனர். சாதாரண பஸ்வண்டியில் மற்றப் பிரயாணிகளோடு சங்கிலி பிணைக்கப்பட்ட சுரங்கருடன் ஏற்றிச் சென்றார்கள். சென்னைக்கு சென்ற பிறகு எங்கே போவது என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் தடுமாறினார்கள். நான் எனது சொந்த செலவில் ஆட்டோ பிடித்து எனது காவலர்களையும் ஏற்றிச் செல்ல வேண்டியதாயிற்று. இறுதியாக பொது மருத்துவ மனையில் அனுமதிப்பதற்கான நீதிமன்ற கட்டளையை கொண்டு வராமல் வந்துவிட்டார்கள். அதனால் என்னை அனுமதிக்க முடியவில்லை. என்னை மருத்துவமனையிலேயே இன்னொரு பொலிஸ் காவலுடன் இருக்கச் செய்துவிட்டு சென்னையிலிருந்து செங்கல்பட்டுக்கு மீண்டும் போய் அந்த கட்டளையைக் கொண்டு வந்தார் பொலிஸ்காரர். ஏழு மணிநேரம் காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று. என்னை அனுமதிப்பதற்கான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளும் பொழுது இரவு ஒன்பது மணிக்கு மேலாகிவிட்டது. மருத்துவர்கள் இல்லை. ஒரே ஒரு இரவு நேரக் கடமை வைத்தியர் இருந்தார். ஆனால் அவர் இருந்த வார்டில் காலியாக கட்டிலே இல்லை. பல நோயாளிகள் தரையிலே படுத்து முனகிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஐயோ என்னுடைய கதி என்னாகுமோ என்று நான் உளம் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தபோது அந்த மருத்துவர் தாதியை அழைத்து

மறுநாள் வெளியேற்றப்பட வேண்டிய ஒரு இளம் நோயாளியை இறக்கி விட்டு என்னை அக் கட்டிலில் படுக்க வசதி செய்து தருமாறு சொன்னார். பெருமூச்சுடன் அசுத்தக் கட்டிலில் போய் அமர்ந்து அந்த வார்ட்டை நோட்டம் விட்டேன்.

அது ஒரு நீண்ட அறை. 40க்கும் மேற்பட்ட நோயாளிகள் இருந்தார்கள். அவர்களுக்குத் துணையாக இருப்பவர்கள் பத்து பதினைந்து பேர். பிற தாதிமார்கள், சேவகர்கள், பணியாளர்கள், துப்பரவுத் தொழிலாளர்கள் என்று நூற்றுக்கு மேற்பட்டவர்கள் அந்த அறையில் ஆதிக்கம் செலுத்தினார்கள். எந்த நேரமும் முனகலும், அலறலும், அனத்தலும் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது. மருந்தின் நெடியும் அசுத்தத்தின் மணமும் மூக்கை துளைத்தது. அங்கு நான் கண்ட காட்சி கோரக்காட்சியாக இருந்தது. நரசலோகத்தின் பூலோக வரவேற்பறையாக அந்த இடம் காட்சியளித்தது. செங்கல்பட்டிலிருந்து கட்டிக் கொண்டு வந்த சங்கிலியை செங்கல்பட்டு காவல்காரன் எடுத்துக்கொண்டு சென்றுவிட்டான். சென்னையிலிருந்து வந்த காவல்காரன் என்னை புதிய சங்கிலியால் கட்டிலோடு சேர்த்துக் கட்டி வைத்தான். கழிவறைக்குச் செல்வதாயிருந்தால் பூட்டை அவிழ்த்து என்னோடு கூட வருவான்.

கழிவறையோ முடை நாற்றம் அடித்தது. குடிப்பதற்கு நீரில்லை. உணவில்லை. எனது இரு மருங்கிலும் நோயாளிகள் செத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த சாக்காட்டில் வீசிய பல்வேறு மணங்களுடன் பிண நாற்றமும் சேர்ந்து கொண்டது. என் வாழ்வில் முதல் முறையாக நரசத்தை எட்டிப் பார்த்தேன்.

சென்னை மருத்துவமனை ஓர் விசித்திர உலகம். மிகச் சிறந்த வைத்தியர்களும், அறுவை சிகிச்சைக்காரர்களும், மருத்துவ இயந்திர சாதனங்களும், மருந்து வகைகளும் நிறைந்திருந்ததால் பல நோயாளிகளை மரணத்திலிருந்து மீட்கும் அரிய பணி அங்கே நடந்து கொண்டிருந்தது. செல்வந்தர்களுக்கு விசேட அறைகளும் நவீன வசதிகளும் உண்டு. ஆனால் இலவச நோயாளிகளுக்கு அது ஒரு நரசம். அந்த நரசத்திற்கு சென்று மீண்டவர்கள் நிறையப் பேர் இருப்பார்கள். சென்று மீளாதவர்களும் சரி சமம் இருப்பார்கள். அங்கே நடமாடும் சோகம், களிப்பு, வேதனை, இன்பம், துயரம், மகிழ்ச்சி, பெருமை, சிறுமை, வெற்றி, தோல்வி, ஏமாற்றம், இறுமாப்பு, இரக்கம், ஆத்திரம், அன்பு, அமைதி, கசப்பு, கனிவு என்று எல்லா மானிட உணர்வுகளும் அதனை ஓர் அற்புத மானிட உலகமாக மாற்றி விடுகின்றன. நாள் தோறும் 50,000 பேர் வந்து செல்லும் இடம். 10,000 பேருக்கு உணவும் சிகிச்சையும் வழங்கப்படுகிறது. அங்கு நடைபெறும் வணிகமும் சூதாட்டமும், குடியும் கும்மாளமும் வேறு பல அனர்த்தங்களும் சொல்லத் தரமன்று. அந்த அற்புத உலகத்தில் நான் ஒரு மாதம் இருந்தேன்.

இந்த ஒரு மாத காலத்தில் என்னைப் பார்க்க பலர் வந்தார்கள். எனக்கும் சென்னையிலுள்ள பலரோடு தொடர்பு கொள்ளும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. ஒழுங்காகப் பத்திரிகைகள் கிடைத்தன. புத்தம் புதிய மானுடத் தொடர்புகள் ஏற்பட்டன. நல்ல நண்பர்கள் சுவையான உணவு வகைகள் கொண்டு வந்து தந்தார்கள். பெரிய பொலிஸ் அதிகாரிகள் வந்து பார்த்துப் பேசி ஆலோசனை கூறிச் சென்றார்கள். பொலிஸ் இலாகாவின் ஊழல்கள் பலவற்றைப் பற்றி என்னால் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது. சங்கிலியைக் கழற்றுவதற்கு கைக்கூலி கேட்ட பொலிஸ்காரர்கள் இருந்தார்கள். என்னிடம் கடன் கேட்ட பொலிஸ்காரனும் இருந்தான். பீர் வாங்கித் தரட்டுமா என்று கேட்ட பொலிஸ்காரனும் உண்டு. இரவு நேரங்களில் பாட்டுப் பாடி மகிழ்வித்த பொலிஸ்காரனும் உண்டு. என்னிடம் ஆங்கிலம் கற்ற பொலிஸ்காரனும் உண்டு. தமிழகத்தின் பல்வேறு மாவட்டங்களிலிருந்து வேவு பார்க்க வரும் உளவுப் பொலிஸ்காரர்கள் எல்லாம் உறவு பூண்டு போயிருக்கிறார்கள்.

எனது வழக்கறிஞர்கள் வந்தார்கள். எனது பத்திரிகையாள நண்பர்கள் வந்தார்கள். செங்கல்பட்டில் பொழுது போகாமல் இருந்த எனக்கு சென்னைவாசம் ஓயாமல் ஏதாவது நடவடிக்கைகளுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தது. மருத்துவ பரிசோதனைகள், உணவு பரிமாற்றங்கள், பொலிஸ் விசாரணைகள், மருத்துவ பங்கீடுகள் மற்ற நோயாளிகள் பற்றிய விபரங்கள், வார்ட் தொழிலாளர்கள் பிச்சல் பிடுங்கல்கள், ஈவிரக்கமற்ற போக்குகள் என்று இரவு பகலாக சந்தடி மிக்க வாழ்க்கையாகவே அமைந்திருந்தது.

இத்தனையிலும் ஓர் எதிர்பாராத நன்மை ஏற்பட்டது. என்னைச் சங்கிலியால் பிணைத்திருப்பது உச்சநீதிமன்ற விதிமுறைகளுக்கு முரணானது, இது ஒரு அப்பட்டமான மனித உரிமை மீறல் என்று எனது வழக்கறிஞர்கள் உயர்நீதிமன்றத்தில் மனுச் செய்தார்கள்.

எனது மனைவி நட்டசுடு கேட்டு மனுச் செய்தார். அது வரைக்கும் எனது பக்க நீதியைக் கேட்க மறுத்து அசமந்தப்போக்கில் நடந்துகொண்டு வந்த தமிழக பொலிஸ் துறை பதில் சொல்ல முடியாமல் தத்தளித்தது. அதே சமயத்தில் என்னைத் தடுப்பு காவலில் வைப்பதற்கு எவ்வித நியாயமுமில்லை என்ற முடிவுக்கு அரசும் வந்தது.

இப்பொழுது நட்டசுடு மனுவிற்கு பதிலளிக்க முடியாத அரசு தனது கர்வக் குதிரையிலிருந்து இறங்கி வந்தது. நட்டசுட்டு மனுவை மீளப் பெற்றுக்கொண்டால் என்னை உடனடியாக விடுதலை செய்வதாக சமரசம் பேசினார்கள். எங்கள் வழக்கறிஞர்கள் சிறிது தயக்கம் காட்டினார்கள். பிறகு இறுதியாக அப்போதைய சூழ்நிலையில் சமரசம் செய்து கொள்வதே அறிவுடைமை என்று பலரும் கருதினார்கள். எனது மனைவி தனது வழக்கை

வாபஸ் செய்கிறேன் என்று நீதிமன்றத்தில் கையெழுத்திட்ட உடனே என்னை விடுதலை செய்வதற்கான உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது.

என்னை எப்படி அர்த்தமில்லாமல் கொண்டுபோய் செங்கல்பட்டில் அடைத்தார்களோ அதே போன்று அர்த்தமில்லாமல் நீங்கள் இங்கிருந்து செல்வதற்கு எந்த தடையுமில்லை என்று சதவை திறந்துவிட்டார்கள்.

இந்த எனது அனுபவம் எப்படி சுலபமாக அதிகார துன்பிரயோகம் செய்யப்படுகிறது என்பதை தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியது. மனித உரிமைகள் சர்வ சாதாரணமாக மீறப்படுகிறது. மனிதாபிமானமே மரணிக்கப்படுகின்றது. இப்படிப்பட்ட துர்ப்பாக்கிய பாதுகாப்பற்ற சூழ்நிலையில் நாம் வாழ்கிறோம் என்பது கவலைக்குரியது.

எனினும் எத்தனையோ சங்கடங்களை சந்திக்க நேரிடினும் நீதியும் சட்டமும் வென்றே தீரும் என்ற உண்மையும் வலியுறுத்தப்படுகிறது. ஆனால் அதற்கு நாம் மிக மிக விழிப்பாக இருக்க வேண்டும். அண்மையில் பத்மினியின் மானபங்க வழக்கில் சம்பந்தப்பட்ட காவல்துறை அதிகாரிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட சுடுங்காவல் தண்டனை நீதியும் நேர்மையும் நிச்சயம் வெல்லும் என்ற உண்மையை நிலைநாட்டுகிறது. ஆனால் நாங்கள் எவ்வளவு விழிப்போடு இருக்கிறோமோ அந்தளவுக்குதான் வெற்றி நிச்சயம் என்ற உண்மையும் சேர்ந்தே நிறுவப்படுகிறது.

எனது விடுதலைக்காக உணர்வுபூர்வமாக உழைத்த அனைத்து தோழர்களுக்கும், எனது வழக்கறிஞர்கள் டாக்டர் சுரேஸ் அவரது மனைவி , திரு சிந்தர் அவரது மனைவி கீதா, வழக்காடும் பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட வழக்கறிஞர் வானமலை, எனக்காக குரல் கொடுத்த அறிஞர்கள் உச்ச நீதிமன்ற நீதிபதி வி.ஆர் கிருஷ்ணய்யர், அமைச்சர் தொண்டமான், பத்திரிகையாளர்கள் முகந் பத்மநாதன், கோபால், கார்மேகம் போன்றவர்களையும் இன்னும் எண்ணற்ற மனித உரிமைக் காப்பாளர்கள் ரவிநாயர், கென்றிடிபேக் போன்றவர்களையும் என்னால் எளிதில் மறப்பதற்கில்லை. பல்வேறு நாடுகளிலிருந்து எனது விடுதலையை வற்புறுத்திய மனித நேயமிக்க மானுட மணிகளை என் நினைவிற்கொள்கிறேன். அந்திகள் அழியாதவரையில் நம்முடைய உரிமைப் போராட்டங்களும் ஓயப் போவதில்லை.

சிறைவாசம் இத்துடன் நிறைவு பெற்றது. ஆனால் .....

எனது வாக்குமூலம்

துறையூர் சிறப்புமுகாமில் நான் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தவேளை திண்டுக்கல் முதன்மை நீதிமன்றத்தில் ஆஜர்செய்யப்பட்டபோது 30.08.1995 அன்று நான் அளித்த வாக்குமூலம் வருமாறு.

மதிப்பிற்குரிய நீதிபதி அவர்களே!

வணக்கம்

முதலில் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஏனெனில் ஐந்து வருடங்களாகியும், மூன்று நீதிபதிகள் மாறிவிட்ட போதும் எனக்குரிய நீதியைப் பெறுவதற்குரிய வாய்ப்புகள் மறுக்கப்பட்ட சூழ்நிலையில், எனக்கு இழைக்கப்பட்ட சட்ட விரோத, அராஜக, கொடுமைகளை இந்த மன்றத்தில் தெரிவிப்பதற்காவது எனக்கு வாய்ப்புக் கொடுத்தமைக்கு என் நன்றியைத் தெரிவிக்க விரும்புகின்றேன்.

நான் இலங்கை நாட்டின் ஒரு கௌரவமான பிரஜை. இலங்கையில் என்மீது எந்த ஒரு வழக்கும் கிடையாது. இங்கும் கூட இந்த வழக்கைத் தவிர வேறு எந்த வழக்கும் என் மீது கிடையாது. என் மீது போடப்பட்டிருக்கும் இவ்வழக்கு ஒரு பொய் வழக்காகும். இவ்வழக்கில் என்மீது சுமத்தப்பட்டிருக்கும் குற்றச்சாட்டுக்கள் யாவற்றையும் நான் மறுக்கிறேன். ஒரு பொய்யைத் திரும்பத் திரும்ப சொல்வதன் மூலமும், பொய்ச்சாட்சிகளைத் தயார்படுத்தியும் என்மீது சுமத்திய குற்றச்சாட்டுகளை உண்மையென நிரூபிக்க, காவல் துறையினர் முனைவது எனக்கு ஆச்சரியத்தினைக் கொடுக்கவில்லை. ஏனெனில் இக்காவல் துறையினர் பொய் வழக்குப் போடுவது பற்றி இராமநாதபுரம் முதன்மை நீதிமன்ற நீதிபதி அவர்களே கண்டித்து கருத்துத் தெரிவித்து இருக்கிறார். பாண்டியம்மாள் கொலை வழக்குத் தொடர்பாக அந்நீதிபதி வழங்கிய தீர்ப்பிலிருந்து சில வரிசளை இங்கே சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

"போலீஸ் சித்திரவதைகளுக்குப் பயந்து செய்யாத குற்றத்தைச்

செய்ததாக ஒப்புக்கொள்ள வைக்கின்ற சூழ்நிலை இருப்பதாகத் தெரிகிறது. திறமையான போலிஸ் அதிகாரி ஒருவர் சொல்லிக் கொடுத்து நீதிமன்றம் நம்புகின்ற அளவுக்குச் சாட்சியங்கள் பேசினால், அதை நம்பிச் செயல்பட வேண்டியிருக்கிறது. ஆக ஒருவர் தண்டிக்கப்படுவதும், விடுதலை செய்யப்படுவதும், ஒரு அதிகாரியைச் சார்ந்தே இருக்கிறது என்பது தான் நிலைமை. ஆகவே இந்த வழக்கை ஒரு முன் மாதிரியாகக் கொண்டு, நாட்டு நலனில் அக்கறையுள்ளவர்கள், சமுதாய மாற்றம் விரும்புகிறவர்கள், சான்றோர்கள் இதற்கு ஒரு பரிகாரம் தேட வேண்டும்." என்று அந் நீதிபதி அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

நீதிபதி ஒருவர் இவ்வாறு கருத்துத் தெரிவித்த பின்பும்கூட போலிஸ் அதிகாரிகள் பொய் வழக்குப் போடும் சூழ்நிலை மாற்றம் பெறவில்லை என்பதும் பொய் வழக்குப் போடுவது தொடர்கின்றது என்பதற்கும் இந்த வழக்கும் அதில் என் நிலையும் இன்னொரு சிறந்த உதாரணமாகும்.

கனடா நாட்டில் குடியரிமை பெற்று வசித்துவரும் எனது சகோதரருடன் சென்று தங்குவதற்காக, அங்கு செல்வதற்குரிய பயண ஒழுங்குகளை மேற்கொள்வதற்காகவே நான் இந்தியா வந்தேன். சட்ட ரீதியாகவே நான் இங்கு வந்தேன். ஆனால் இங்கு எனக்கு சட்டத்தின் பாதுகாப்புக் கிடைக்காதது மட்டுமல்ல சட்டவிரோதமாக கொடுமைப்படுத்தப்பட்டும் வருகிறேன். எனது கடவுச்சீட்டுக்கு இந்திய அரசு வழங்கிய விசா அனுமதியோடு விமானமூலம் 24.04.1990 அன்று சென்னை விமானநிலையம் வந்தேன். அதன்பின் சென்னையில் வளசரவாக்கம் என்னுமிடத்தில் என் உறவினர் ஒருவருடன் தங்கியிருந்தேன். அப்போது தமிழ்நாட்டில் தங்கியுள்ள இலங்கைத் தமிழர்கள் அருகிலுள்ள காவல் நிலையத்தில் பதிவு செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று தமிழ்நாடு அரசு கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க நானும் வளசரவாக்கம் காவல்நிலையத்தில் பதிவு செய்து கொண்டேன். நான் இங்கு வந்த நோக்கத்தின்படி கனடா நாட்டிற்குச் செல்வதற்குரிய பயண ஒழுங்குகளை மேற்கொண்டிருந்த வேளையில் 12.03.1991 அன்று இரவு இரண்டு மணியளவில் நான் தங்கியிருந்த வீட்டிலிருந்து கியூ பிரிவு(Q) போலீசார் என்னைப் பிடித்துச் சென்றனர்.

உதவிக் கண்காணிப்பாளர் இராமையா தலைமையில் வந்த கியூ பிரிவு(Q) போலீசார் என்னைப்பிடித்துச் சென்று மந்தைவெளியிலுள்ள கியூ பிரிவு அலுவலகத்தில் வைத்தனர். அதன்பின் அங்கு மத்திய உளவுப்படையினைச் சேர்ந்த ஐ.பி(IP)அதிகாரிகளினால் தமது சதித் திட்டத்திற்கு ஒத்துழைக்கும்படி மிரட்டப்பட்டேன். கலைஞர் கருணாநிதி அவர்களின் தலைமையிலான தி.மு.க அரசு மத்திய அரசினால் "டிஸ்மிஸ்" செய்யப்பட்டதால் மக்கள் மத்தியில் அக்கட்சிக்கு உருவான அனுதாப

ஆதரவை உடைக்கும் வண்ணம், தி.மு.க கட்சியை ஒரு வன்முறைக் கட்சியென்று மக்கள் மத்தியில் காட்டுவதற்கு, மத்திய உளவுப்படையானது சதித்திட்டம் தீட்டியிருந்தது.

இச்சதித்திட்டத்திற்கு ஒத்துழைக்கும்படி என்னை மிரட்டியது. நான் இதற்கு இணங்க மறுத்தேன். இதனால் கோபமடைந்த மத்திய மாநில உளவுப் படையினர், அவர்கள் குறிப்பிட்டது போன்றே என்மீது பொய் வழக்குப் போட்டதோடு இத்தனை வருடங்களாக அடைத்து வைத்து கொடுமைப்படுத்தி வருகின்றனர். அவர்களின் சதித்திட்டங்களிற்கு இணங்க மறுத்தமையினாலேதான் நான் பழிவாங்கப்படுகிறேன்.

உளவுப் படையினரால் பிடித்துச் செல்லப்பட்டு நீதிமன்றத்தில் ஆஜர் செய்யப்படாமல் நான் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருப்பதை அறிந்த "தூலீபன் மன்ற"த் தலைவர் தியாகு அவர்கள் உயர்நீதிமன்றத்தில் இது தொடர்பாக ஆட்கொணர்வு மனு ஒன்றை தாக்கல் செய்தார். இதனால் தொடர்ந்தும் சட்ட விரோதமாக வைத்திருக்க முடியாமல் 16.03.91 அன்று நிலக்கோட்டை நீதிபதி முன் என்னை ஆஜர் செய்தனர். பின் அந் நீதிபதியின் உத்தரவுப்படி மதுரை மத்திய சிறையில் அடைக்கப்பட்டேன். இங்கே எனது கைது பற்றி சில விடயங்களைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

ஒரு நபரைக் கைது செய்யும்போது கைது பற்றி அந் நபருக்கு தெரியப்படுத்த வேண்டும். கைது செய்யப்படும் நபர் விரும்பினால் தன்னுடன் ஒரு நண்பரையும் அழைத்துக் கொண்டு கைது செய்ய வந்த அதிகாரியுடன் காவல் நிலையம் செல்லலாம். கைது செய்யப்பட்டவர் விரும்பும் நபருக்கு அவர் கைது பற்றிய தகவலை உடனே தாமதமின்றி கைது செய்யும் அதிகாரி அறிவிக்க வேண்டும். இவ்வாறு அறிவித்த முழுவிபரங்களை தமது டயறியில் எழுதியிருக்க வேண்டும் என்று உச்சநீதிமன்றம் கூறியுள்ளது.

இவற்றைக் கடைப்பிடிக்காத அதிகாரிகள், நீதிபதிகள் யாவரும் கோர்ட் அவமதிப்புக் குற்றவாளிகளே என்றும் உச்சநீதிமன்றம் தெரிவித்துள்ளது. இவ்வாறு உச்சநீதிமன்றம் வலியுறுத்தியும் இவை யாவுமே என் விடயத்தில் கடைப்பிடிக்கப்படவில்லை. நான் கைது செய்யப்படும்போது ஏன் கைது செய்யப்படுகிறேன் என்று எனக்குத் தெரிவிக்கப்படவில்லை. என்னுடன் என் உறவினர் வருவதற்கு அனுமதிக்கப்படவில்லை. அதன்பின் தடுத்து வைக்கப்பட்ட இடத்திலிருந்து என் வழக்கறிஞருடன் தொடர்பு கொள்ளவும் அனுமதிக்கப்படவில்லை. என் உறவினருக்கோ அல்லது என் வழக்கறிஞருக்கோ நான் எங்கு வைக்கப்பட்டிருக்கிறேன் என்பதையோ அல்லது என்மீது என்ன வழக்கு போடப்பட்டுள்ளது என்பதையோ, நான் மதுரை கொண்டு செல்லப்பட்டு அங்கு மத்திய சிறையில்

அடைக்கப்பட்ட விபரத்தையோ சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் தெரிவிக்கவில்லை. இது குறித்த என் முறையீடுகளை ரிமாண்ட் செய்த நீதிபதி அவர்கள் கேட்காததுடன் இது தொடர்பாக எழுத்து மூலம் நான் மனுக் கொடுப்பதற்கும் அனுமதி மறுத்துவிட்டார். இதன்மூலம் போலீசாரின் சட்டவிரோத நடவடிக்கைகளுக்கு நீதிபதியும் துணை போவதை நான் அறிந்து கொண்டேன்.

நான் மதுரை மத்திய சிறையில் அடைக்கப்பட்ட பின்பே என்மீது கொடைக்கானல் டி.வி.டவர் வெடிகுண்டு வழக்கு, மற்றும் சென்னை நேரு சிலை வெடிகுண்டு வழக்கு ஆகிய வழக்குகள் போடப்பட்டிருப்பதாக அறிந்தேன். இதில் ஆச்சரியம் என்னவெனில் சென்னை நேரு சிலை வெடிகுண்டு வழக்கிலும் என்னை இணைத்திருப்பதால் சென்னையில் நீதிபதி முன் ஆஜர் செய்து சென்னை மத்திய சிறையிலேயே அடைத்திருக்கவேண்டும். ஆனால் அவ்வாறு செய்யாமல் மதுரை கொண்டு வந்து மதுரை மத்திய சிறையில் அடைத்தனர். நான் என் வழக்கறிஞர் மற்றும் உறவினர்கள், நண்பர்களிடமிருந்து உதவிகள் பெறுவதை தடுப்பதற்காகவே இவ்வாறு செய்தனர்.

இவ்வாறு தடுத்து நீண்டகாலம் சிறையில் என்னை வைத்திருக்க வேண்டும் என்பதே அவர்கள் நோக்கமாகும்.

இங்கு நான் கேட்க விரும்புவது என்னவெனில், இவர்கள் 88ஆம் ஆண்டு இவ்வெடிகுண்டு சம்பவம் நடந்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். அப்போதே இச்சம்பவத்தில் தொடர்புள்ளவர்களை கைது செய்ததாகவும் குறிப்பிடுகின்றனர். எனவே அந்த விசாரணையில் நானும் இதில் சம்பந்தப்பட்டிருப்பதாக இவர்கள் குறிப்பிடுவது உண்மையெனில் என்னை கைது செய்வதற்கு இவர்கள் அப்பொழுது ஏன் முயற்சி செய்யவில்லை? அக்காலத்தில் அமைதிப்படை என்னும் பெயரில் இந்திய இராணுவம் இலங்கையில் இருந்தது. எனவே இவர்கள் விரும்பியிருந்தால் இலங்கையிலேயே என்னைக் கைது செய்திருக்க முடியும்! ஏன் அன்று இவர்கள் அவ்வாறு செய்யவில்லை? அல்லது நீதிமன்றம் மூலம் சரணடையும்படியான உத்தரவை பத்திரிகைகளில் வெளியிட்டிருக்கலாம். ஏன் அப்படிச் செய்யவில்லை? இல்லையேல் நான் இங்கு வருவதற்கு விசா வழங்கிய போது என்னைக் கைது செய்திருக்கலாம்! அல்லது சென்னை விமானநிலையம் வந்திறங்கியபோதே கைது செய்திருக்கலாம்! அல்லது வளசரவாக்கம் காவல் நிலையத்தில் நானாகவே சென்று பதிவு செய்தபோதே கைது செய்திருக்கலாம்! ஏன் அவ்வேளைகளில் நான் கைது செய்யப்படவில்லை? இவ்வாறு செய்யாமல் கலைஞர் அரசு "டிஸ்மிஸ்" செய்யப்பட்ட பின்பு கைது செய்யப்பட்டதிலிருந்தே நான் உண்மையில் இந்த வழக்கிற்காக கைது செய்யப்படவில்லை என்பதும், உளவுப்படையின்

சதித்திட்டத்திற்கு இணங்க மறுத்தமையால் பழிவாங்க வேண்டும் என்பதற்காகவே இவ்வழக்கு என்மீது போடப்பட்டிருப்பதும் தங்களால் புரிந்துகொள்ள முடியுமென்று நம்புகிறேன்.

மதுரை மத்திய சிறையில் விசாரணைச் சிறைவாசிகளை அடைக்கும் பகுதியில் ஈழத்தமிழ்ச் சிறைவாசிகளுக்கென ஒரு பகுதி பிரித்து வைத்திருக்கின்றனர். அப்பிரிவில் என்னை சக ஈழத் தமிழர்களுடன் அடைக்காமல் சிறைச்சாலையின் பின்புறத்தில் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கும் "மெண்டல் செல்" என்னும் மனநிலை பாதிக்கப்பட்ட சைதிகளுக்கான பகுதியில் கொண்டுசென்று அடைத்தனர். இச் செல் பகுதியில் பைத்தியக்காரச் சிறைவாசிகள், கொடிய தொற்று நோய் கொண்ட சிறைவாசிகள், மரண தண்டனை பெற்ற சிறைவாசிகள் என்போரையே அடைப்பது வழக்கம். சாதாரண விசாரணைச் சிறைவாசியான என்னை, சக விசாரணைச் சிறைவாசிகளுடன் சேர்த்து அடைக்காமல் இவ்வாறு "மெண்டல் செல்" பகுதியில் கொண்டு சென்று அடைத்ததன் நோக்கம், என்னைத் தனிமைப்படுத்தி உடல், உளரீதியாக என்னைப் பாதிப்படையச் செய்ய வேண்டுமென்பதே!

என்னை அடைத்து வைக்கப்பட்ட ஒரொரு நாட்களில் என்னருகில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த குருசாமி என்பவர் தூக்கிலிட்டுக் கொல்லப்பட்டார். அதிகாரிகளின் கொடுமையைச் சகிக்க முடியாத மாணிக்கம் என்ற சிறைவாசி மரத்திலிருந்து விழுந்து தற்கொலை செய்துகொண்டார். இவ்வாறான சம்பவங்கள் எனக்கு அதிர்ச்சியையும், மனவேதனையும் கொடுத்தன. மேலும் சுகாதார வசதிகளோ, நோய்த்தடுப்பு முறைகளோ, பொழுதுபோக்கு வசதிகளோ எதுவும் செய்து தரப்படாமல் தனிமைச் செல்லில் வைக்கப்பட்டேன். இவ்வாறு என்னை வைக்கப்பட்டிருப்பதைக் குறிப்பிட்டு சாதாரண விசாரணைச் சிறைவாசிகளுடன் என்னை அடைக்க வேண்டுமெனக்கோரி சிறைக் கண்காணிப்பாளர், மற்றும் கொடைக்கானல் நீதிமன்ற நீதிபதி ஆகியோரிடம் முறையிட்டேன். ஆனால் இது குறித்து எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. இது குறித்து நான் செய்த இம் முறையீட்டினால் எவ்விதப் பயனும் ஏற்படவில்லை.

இந்நிலையில் 07.05.1991 அன்று என்னை தேசிய பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ் காவலில் வைக்கப்படுவதாக தெரிவிக்கப்பட்டது. தேசிய பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ் காவலில் வைக்கப்பட்டதால், தேசிய பாதுகாப்புச் சட்ட விதிப்படி இக்காவலில் வைப்பதற்குரிய காரணங்களை தெரிவிக்கும் ஆவணங்கள் தரப்பட்டன. அதில் இவ் வழக்கையும், அத்துடன் மேலும் நான் வெடிகுண்டுகளை வைக்கத் திட்டமிட்டதாகவும் குற்றப்புலனாய்வு ஆய்வாளரால் கூறப்பட்டிருந்தது. அதில், 15.03.1991

அன்று மாலை 5 மணியளவில் சென்னை தியாகராய நகர் பஸ் நிலையத்தில் பொழிலன் என்பவருடன் சேர்ந்து வெடிகுண்டு வைக்கச் சதித்திட்டம் தீட்டியபோது என்னைக் கைது செய்திருப்பதாக குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. இதில் ஆச்சரியம் என்னவெனில் நான் 12.03.1991 அன்றே கைது செய்யப்பட்டுவிட்ட நிலையில் 15.03.1991 அன்று எப்படி நான் சதித்திட்டம் தீட்ட முடியும்? அதுமட்டுமல்ல இவர்கள் குறிப்பிடுவது போன்று யாராவது பஸ் நிலையத்தில் அதுவும் மக்கள் மத்தியில் பகிரங்கமாக திட்டம் போடுவார்களா? மேலும் இவ்வாறு இவர்கள் கூறுவது உண்மையெனில், அந்நேரம் என்னுடன் சேர்ந்து சதித்திட்டம் தீட்டியதாகக் கூறப்படும் பொழிலன் என்பவரை ஏன் கைது செய்யவில்லை? நான் சதித்திட்டம் தீட்டியது உண்மையெனில் அதற்குரிய சாட்சியங்கள் ஆதாரத்துடன் இருப்பதாகக் கூறிக்கொள்ளும் போலீசார் இதற்கு ஏன் என்மீது வழக்குப் போடவில்லை. இதிலிருந்தே, ஜாமீனில் நான் விடுதலை செய்யப்படாமல் தொடர்ந்து சிறையில் வைக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்காக போடப்பட்ட, தேசிய பாதுகாப்புச் சட்டக் காவலை நியாயப்படுத்துவதற்காக கூறப்பட்ட காரணங்களே இவை என்பதும், இவர்கள் குறிப்பிடும் சம்பவங்கள் பொய்யானவை, உண்மையிலே அவ்வாறு நடக்கவில்லை என்பதையும் நன்கு புரிந்துகொள்ள முடியும். கற்பனையான காரணங்களை சோடித்து அதன் மூலம் தேசிய பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ் அடைத்து கொடுமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளேன் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளமுடியும்.

நான் 20.06.1991 அன்று தேசிய பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ் அடைக்கப்பட்டவர்களை பரிசீலிக்கும் ஆய்வுக் கமிட்டி முன் ஆஜர் செய்யப்பட்டேன். அப்போது அவ் ஆய்வுக் கமிட்டி நீதிபதிகள் முன்னிலையில் நான் எந்த சூழ்நிலையில் கைது செய்யப்பட்டேன், ஏன் என் மீது பொய் வழக்குப் போடப்பட்டது என்பதையும் மற்றும் தேசிய பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ் அடைப்பதற்கு கூறப்பட்டிருக்கும் காரணங்கள் யாவும் பொய்யானவை, எவ்வித ஆதாரமும் அற்றவை என்பதையும் விளக்கினேன். எனது விளக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்ட நீதிபதிகள், "தவறான முறையில் சட்டம் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்பதை தங்களால் உணர முடிகின்றதென்றும், ஆனால் என்னை விடுதலை செய்யக்கூடாது என்று மேலிடத்திலிருந்து உத்தரவு வந்திருப்பதால் தங்களால் எதுவும் செய்யமுடியாமல் இருப்பதாகவும்" கூறினார்கள். இதனால் நான் வேறு வழியின்றி உயர் நீதிமன்றத்தில் இது தொடர்பாக 'ரிட்' மனுத் தாக்கல் செய்தேன். எனது இம்மனு விரைந்து விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொள்வதற்கு ஒத்துழைக்காமல் வேண்டுமென்றே அரசு தரப்பில் தாமதம் செய்யப்பட்டது. இறுதியாக எனது தேசிய பாதுகாப்புச் சட்டக் காவல் முடியும் இறுதிக் காலத்தில் 22.02.1992 அன்று

எனது ரிட் மனு தள்ளுபடி செய்வதாகத் தீர்ப்புக் கூறப்பட்டது.

என்மீது போடப்பட்ட தேசிய பாதுகாப்புச் சட்டக் காவல் முடிவு பெற்றதும் என் மீதான வழக்கிற்கு ஜாமீன் பெற முயற்சி செய்தேன். அவ்வேளையில் 26.06.1992 அன்று என்னை வேலூர் கோட்டையிலுள்ள சிறப்பு முகாமில் வைப்பதற்கான உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது. (இச் சிறப்புமுகாம் உத்தரவு அரசு ஆணை எண் எஸ்.ஆர். 111-1219-4-92) இந்நிலையில் 21.07.1992 அன்று உயர்நீதிமன்றம் எனக்கு நிபந்தனையுடன் கூடிய ஜாமீனில் விடுதலையளித்தது. மதுரைக் குற்றப்புலனாய்வுப் போலீஸ் உதவிச் கண்காணிப்பாளர் முன்னிலையில் வாரம் ஒரு தடவை காலை 10 மணிக்கு கையெழுத்துப் போட வேண்டும் என்ற நிபந்தனையுடன் விடுதலை செய்தது. ஆனால் உயர்நீதிமன்ற உத்தரவுப்படி நான் விடுதலை செய்யப்படாமல் 30.7.92 அன்று வேலூர் கோட்டை சிறப்பு முகாமிற்கு கொண்டு சென்று காவலில் வைக்கப்பட்டேன். உயர்நீதிமன்ற உத்தரவுப்படி என்னை விடுதலை செய்யாமல் சிறப்பு முகாமில் கொண்டு சென்று அடைத்ததால் இதனை எதிர்த்து கோர்ட் அவமதிப்பு வழக்கு உயர்நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்தேன். (கோர்ட் அவமதிப்பு வழக்கு இலக்கம் on appl.No.433/92) தனது உத்தரவை அமுல் படுத்தாத அதிகாரிகளைத் தண்டித்து, தன் உத்தரவுப்படி என்னை விடுதலை செய்வதற்குரிய உத்தரவுகளை மீண்டும் பிறப்பிப்பதற்கு மாறாக உயர்நீதிமன்றம் என் வழக்கை தள்ளுபடி செய்தது. இத்தீர்ப்பு எனக்கு அதிர்ச்சியும், வேதனையும், ஏமாற்றமும் கொடுத்தது.

ஏனெனில் cc No.5/92 (பத்மநாபா கொலைவழக்கு) வழக்குத் தொடர்பாக கைது செய்யப்பட்டு சென்னை மத்திய சிறையில் அடைக்கப்பட்ட ஜெயபாலசிங்கம் என்ற இலங்கைத் தமிழருக்கு போடப்பட்ட சிறப்பு முகாம் உத்தரவு இதே உயர்நீதிமன்றத்தினால் இரத்துச் செய்யப்பட்டது. (HCP No.151/94)

இதேபோல் ஈசன் என்ற இலங்கைத் தமிழர் மீது போடப்பட்ட சிறப்பு முகாம் உத்தரவு உயர்நீதிமன்றத்தினால் இரத்துச் செய்யப்பட்டது (HCP No. 89/94).

இதேபோல் இன்னும் சில இலங்கைத் தமிழர்களுக்கும் போடப்பட்ட சிறப்பு முகாம் உத்தரவுகளை இவ்வுயர் நீதிமன்றம் இரத்துச் செய்தது.

இரத்துச் செய்து வழங்கப்பட்ட தீர்ப்பில் 'சிறையில் நீதிமன்றக் காவலில் இருக்கும் போது சிறப்பு முகாம் தடுப்புக் காவல் உத்தரவு பிறப்பிப்பது தவறு" என்று தெரிவிக்கப்பட்டது.

எனக்கும் நீதிமன்றக் காவலில் சிறையில் நான் இருக்கும்போதே சிறப்பு முகாம் உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்ட படியால் இதே காரணத்தின்

அடிப்படையில் என்மீது போடப்பட்ட சிறப்புமுகாம் உத்தரவை உயர்நீதிமன்றம் ரத்துச் செய்திருக்க வேண்டும். அதுமட்டுமல்ல அரசினால் இச் சிறப்புமுகாம் உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்ட பின்பே, இது பற்றிய அரசு தரப்பு விவாதங்களை கேட்டறிந்த பின்பே, உயர்நீதிமன்றம் எனக்கு நிபந்தனையுடன் கூடிய ஜாமீன் விடுதலை செய்தது என்பதால் நீதிமன்ற உத்தரவே உயர்ந்தது என்ற அடிப்படையில் என்னை ஜாமீனில் விடுதலை செய்யப்பட வேண்டுமென்பதை உயர்நீதிமன்றம் வலியுறுத்தியிருக்க வேண்டும். ஆனால் உயர்நீதிமன்றம் இதற்கு மாறான ஒரு தீர்ப்பை வழங்கியது ஏதோ உள்நோக்கம் கொண்டதாகவே எனக்குப் பட்டது.

அசதியான எனக்கு சட்டவிரோதமாகக் கைவிலங்கு மற்றும் லீடிங்செயின் போட்டு உணவு எதுவும் வழங்காது தொடர்ந்து 48 மணி நேரம் பிரயாணம் செய்து கொடைக்கானல் நீதிமன்றத்தில் ஆஜர் செய்யப்பட்டது.

வேலூர்க் கோட்டையில் திப்பு மகாலில் அமைந்துள்ள சிறப்பு முகாமில் நான் வைக்கப்பட்டிருந்த வேளையில் மனிதாபிமானமற்ற முறையில், அடிப்படை வசதிகள் மற்றும் உரிமைகள் மறுக்கப்பட்ட நிலையில் மிகவும் கொடு ரமாக நடத்தப்பட்டேன். சிறப்பு முகாம் என்னும் பேரில் சிறையை விடக் கொடிய சித்திரவதை முகாமாகவே இச்சிறப்பு முகாம் இயக்கப்படுகின்றது. இச்சிறப்பு முகாமில் நான் வைக்கப்பட்டிருந்த வேளையில் என் மீது போடப்பட்ட வழக்கின் வாய்தாக்

களுக்கு நீதிமன்றத்தில் ஒழுங்காக என்னை ஆஜர் செய்யப்படுவதில்லை. காவலில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு நபரை தகுந்த காரணம் இன்றி நீதிமன்றத்தில் ஆஜர் செய்யாமல் இருப்பது சட்டவிரோதமெனக் கூறப்படுகின்றது. எனவே என்னை ஆஜர் செய்யப்படாமலிருப்பது சட்டவிரோதமென்பதும் எனக்குரிய நீதியை மறுப்பதாகவும் அமைந்தது. மேலும் கொடைக்கானல் நீதிமன்றத்தில் ஆஜர் செய்வதற்காக அழைத்துச் செல்லப்படும் வேளைகளில் கைவிலங்கு 'லீடிங் செயின்' என்பன பூட்டி

தொடர்ந்து நாற்பது மணிநேரம் பிரயாணம் செய்ய நிர்ப்பந்திக்கப் பட்டேன். இடையில் ஒய்வெடுக்க அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. அதுமட்டுமல்ல உணவு கூட எனக்கு வழங்கப்படுவதில்லை.

இவ்வாறு மனிதாபிமானமற்ற முறையிலும், சட்ட விரோதமாகவும் நடத்தப்படுவதை சுட்டிக்காட்டி இது குறித்து நடவடிக்கை எடுக்கும்படி கொடைக்கானல் நீதிமன்ற நீதிபதி, வேலூர் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர், சிறப்பு முகாம் பொறுப்புத் தாசில்தார் ஆகியோருக்கு மனுக்கள் கொடுத்தேன். ஆனால் எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. எனவே வேறுவழியின்றி இது தொடர்பாக உயர்நீதிமன்றத்தில் மனுத்தாக்கல் செய்தேன் (HCP 526/93). இம்மனுவில் தொடர்ந்து 40 மணிநேரம் பிரயாணம் செய்து நீதிமன்றம் சென்று வருவது எனக்கு மிகவும் சிரமமாக இருப்பதால் நீதிமன்றத்திற்கு அருகிலுள்ள முகாம் ஒன்றிற்கு என்னை மாற்றும்படி கோரினேன். அத்துடன் அகதி நிலையிலிருக்கும் எனக்கு கைவிலங்கு, 'லீடிங் செயின்' போடுவது சட்டவிரோதமென்பதால் இதுகுறித்தும் நடவடிக்கை எடுக்கும்படி கோரினேன். அடிப்படை மனித உரிமைகள் மற்றும் வசதிகள் மறுக்கப்பட்டு சட்டவிரோதமாக மனிதாபிமானமற்ற முறையில் நடத்தப்பட்டுவரும் எனக்கு நீதி வழங்க வேண்டுமென்று கோரியிருந்தேன்.

உயர்நீதிமன்றத்தில் என் இம் மனுமீதான விசாரணை நடைப்பெற்றுக் கொண்டிருந்த வேளையில் கொடைக்கானல் நீதிமன்றத்திற்கு நான் ஆஜர்படுத்தப்படாமையினால் அந் நீதிமன்றம் 'வாரண்ட்' பிறப்பிக்கப்பட்டதை அடுத்து 12.7.93 அன்று மதுரை மத்திய சிறைக்கு கொண்டு சென்று அடைக்கப்பட்டேன்.

காவலில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு நபரை நீதிமன்றத்தில் ஆஜர் செய்ய வேண்டியது பொறுப்பான அதிகாரிகளின் கடமையாகும். மாவட்ட ஆட்சித்தலைவர் பொறுப்பில், போலீஸ் காவலில், சிறப்பு முகாமில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த என்னை நீதிமன்றத்தில் ஆஜர் செய்ய வேண்டியதும், அவ்வாறு ஆஜர் செய்யப்படாத வேளைகளில் அதுபற்றிய காரணத்தை நீதிமன்றத்திற்கு தெரிவிக்கவேண்டியதும் இவ்வதிகாரிகளின் பொறுப்பாகும். எனவே நான் ஆஜர் செய்யப்படவில்லையாயின் அது என் தவறு கிடையாது. சம்பந்தப்பட்ட இவ்வதிகாரிகளின் தவறு ஆகும். ஆதலால் நான் ஆஜர் செய்யப்படாத வேளை இது குறித்து மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரிடம் விளக்கம் கேட்பதற்கு மாறாக, நான் சிறப்பு முகாமில் காவலில் வைக்கப்பட்டிருப்பது நன்கு தெரிந்தும், இதனால் ஆஜர் செய்யப்படாததில் என்மீது எந்தத் தவறுமில்லை என்பது நன்கு புரிந்தும், நியாயத்திற்கு புறம்பாக மதுரை சிறையில் என்னை அடைக்கும்படி கொடைக்கானல் நீதிமன்ற நீதிபதி உத்தரவிட்டார். இது

அரசு என்னைப் பழிவாங்கும் நடவடிக்கைகளுக்கு நீதிபதியும் ஒத்துழைப்பதாகவே அமைந்தது. எனவே என் கருத்துக்கள் எவற்றையும் கேட்காமல், அரசின் பழிவாங்கும் நடவடிக்கைகளுக்கு ஒத்துழைக்கும் வண்ணம் நீதிபதியினால் மதுரை மத்திய சிறையில் நான் அடைக்கப்பட்டதால் இதனை உயர்நீதிமன்றத்தில் தெரியப்படுத்தினேன். என்மீது எந்தத் தவறுமில்லாத நிலையில் நியாயத்திற்கு புறம்பாக நான் நீதிமன்றக் காவலில் வைக்கப்பட்டிருப்பதை புரிந்துகொண்ட உயர்நீதிமன்றம் உடனடியாக என்னை துறையூர் சிறப்பு முகாமிற்கு அனுப்பி வைக்கும்படி 24.08.1993 அன்று மதுரை மத்திய சிறைக் கண்காணிப்பாளர் மற்றும் சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு உத்தரவிட்டது. உயர் நீதிமன்றம் உத்தரவிட்டும் அதை மதுரை சிறைக் கண்காணிப்பாளர் அமுல்படுத்தாததால் அதனை இந்த நீதிமன்றத்தின் கவனத்திற்கு தெரியப்படுத்தினேன். இந் நீதிமன்றமும் உயர்நீதிமன்ற உத்தரவை உடனடியாக நிறைவேற்றும்படி 26.11.1993 அன்று உத்தரவிட்டது. இச்செய்தி அனைத்து பத்திரிகைகளிலும் பிரசுரிக்கப்பட்டது. நானும் நீதிமன்ற உத்தரவுப்படி துறையூர் சிறப்பு முகாமிற்கு அனுப்பி வைக்கப்படுவேனென நம்பியிருந்தேன். ஆனால் இந்நீதிமன்ற உத்தரவையும் மதுரை சிறைக் கண்காணிப்பாளர் அமுல் படுத்தவில்லை.

மீண்டும் என்னை மதுரை சிறையில் அடைக்கப்பட்ட வேளை நான் உடல், உளரீதியாக மிகவும் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டேன்.

12.07.1993 முதல் மீண்டும் சிறையில் என்னை அடைத்தபோது என்னை LTTE சிறைவாசி எனக் குறிப்பிட்டு தனிமைச் சிறையில் அடைத்தனர். மரணதண்டனை பெற்ற சிறைவாசிகளைக் கூட தனிமைச் சிறையில் அடைக்கக்கூடாது என்று உச்ச நீதிமன்றம் எச்சரித்துள்ள வேளையில் சாதாரண விசாரணைச் சிறைவாசியான என்னை தனிமைச் சிறையில் அடைத்தது சட்டவிரோதமாகும். அதுமட்டுமல்ல சிறைவாசிகளுக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள வசதிகளான பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள், வானொலி, டி.வி, சினிமா என்பன எனக்கு மறுக்கப்பட்டன. எவ்வித பொழுதுபோக்கு வசதியும் செய்து தரப்படவில்லை. சக சிறைவாசிகளுடன் பேசுவதற்கு கூட அனுமதிக்கப்படாமல் தனிமைச்சிறையில் அடைக்கப்பட்டேன்.

LTTE எனக் குறிக்கப்பட்டிருப்பதால் மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் செல்லமுடியாது எனக் காரணம் காட்டி எனக்கு மருத்தவ சிகிச்சை மறுக்கப்பட்டது. இதனால் சுமார் மூன்று மாதங்கள் பல் வலியினால் மிகவும் கஸ்டப்பட்டேன். இவ்வாறு எனக்கு இழைக்கப்படும் சிறைக் கொடுமைகளைக் குறிப்பிட்டும், பல்வலிக்கு மருத்துவ சிகிச்சை கோரியும் சிறைத்துறைத் தலைவர் மற்றும் இம்மன்ற நீதிபதி ஆகியோருக்கு சிறைக் கண்காணிப்பாளர் மூலமாக மனு அனுப்பினேன். ஆனால் இம்மனுக்கள்

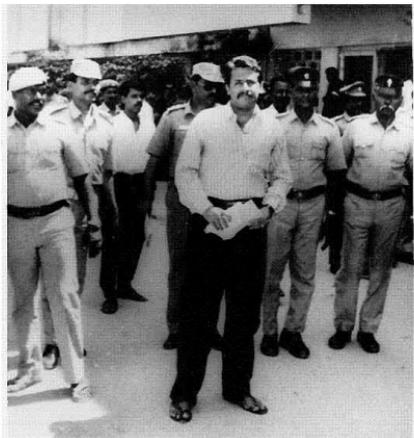
சிறைக் கண்காணிப்பாளரால் அனுப்பி வைக்கப்படவில்லை என்பதை தெரிந்து கொண்ட நான் 9.3.94 அன்று வாய்தாவின் போது இம்மன்றத்தில் நேரிடையாகவே மனுக் கொடுக்க விரும்பினேன். ஆனால் அப்போதிருந்த நீதிபதி அவர்கள் என் குறைகளைக் கேட்க மறுத்ததுடன் நான் மனுக்கொடுப்பதற்கே அனுமதிக்கவில்லை. அத்துடன் இவ்வழக்கில் குற்றம் சாட்டப்பட்டுள்ளவர்களுடன் பேசுவதற்கும் என்னை அனுமதிக்கவில்லை. அதுமட்டுமல்ல என் வழக்கறிஞர் பாஸ்கரன் அவர்களுடனும் நான் பேசுவதற்கு அனுமதிக்கப்படவில்லை. சிறையிலோ அல்லது நீதிமன்றத்திலோ நான் வழக்கறிஞருடனும், குற்றம்சாட்டப்பட்டவர்களுடனும் பேசுவதற்கு அனுமதி மறுக்கப்பட்டதாலும், என் குறைகளை மனுவாகக் கொடுப்பதற்கு நீதிபதி அவர்கள் அனுமதி மறுத்ததாலும், சிறையில் எனக்கு மருத்துவச் சிகிச்சை மறுக்கப்பட்டதாலும் இவ்வழக்கில் குற்றம் சாட்டப்பட்ட பொழிலன் என்பவர் எனக்கு சட்டரீதியான உரிமைகள் மறுக்கப்படுவதைச் சுட்டிக்காட்டி உயர்நீதிமன்றத் தலைமை நீதிபதி அவர்களுக்கு மனுக் கொடுத்தார்.

என் வழக்கறிஞர் பாஸ்கரன் அவர்களும் இது குறித்து தலைமை நீதிபதிக்குப் புகார் செய்தார். தமிழ்நாடு இளைஞர் பேரவை பொறுப்பாளர் முகிலன் அவர்களும் இதுகுறித்துக் கண்டனப் பிரகரம் ஒன்று வெளியிட்டார். ஆனால் எவ்வித பயனும் ஏற்படவில்லை. எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. என் மீதான கொடுமைகள் தொடர்ந்தன.

இவ்வழக்கிற்காக எனக்கு வழங்கப்பட்ட குற்றப்பத்திரிகையில் என்னை 'தமிழ் மக்கள் பாதுகாப்புப் பேரவை' என்னும் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்வழக்கில் அரசு தரப்பினரால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் 'அப்ரூவர்' சாட்சி வாக்குமூலத்திலும் என்னை 'தமிழ் மக்கள் பாதுகாப்புப் பேரவை' இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவன் என்றே கூறப்பட்டுள்ளது.

அதுமட்டுமல்ல 07.05.1991 அன்று என்னை தேசிய பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ் வைக்கப்பட்ட போதும் அதற்காக அரசு தரப்பினால் கொடுக்கப்பட்ட ஆவணங்களில் என்னை 'தமிழ் மக்கள் பாதுகாப்புப் பேரவை' என்னும் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவன் என்றே கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு ஆரம்பம் முதல் என்னைத் தமிழ் மக்கள் பாதுகாப்புப் பேரவை இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று குறிப்பிட்டு வந்த போலீசார் 12.07.1993 அன்று மீண்டும் என்னை மதுரை மத்திய சிறையில் அடைக்கும்போது பழிவாங்க வேண்டும் என்பதற்காக வேண்டுமென்றே எவ்வித ஆதாரமுமின்றி என்னை LTTE இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று

முதலமைச்சருக்கு வழங்கப்படும் பந்தோபஸ்து போல் அதிக போலீஸ் பந்தோபஸ்து போடப்பட்டு கைவிலங்கு, லீடிங் செயின் என்பன போட்டு நீதிமன்றத்தில் அழைத்து செல்லப்பட்டேன், மக்கள் மத்தியில் 'கொடிய பயங்கரவாதி' போல் சித்தரிக்கப்பட்டேன்

குறிப்பிட்டனர். நீதிமன்றத்தில் தமிழ் மக்கள் பாதுகாப்புப் பேரவை இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று தெரிவிக்கும் போலீஸ், என்னைக் கொடுமைப்படுத்துவ தற்காகவே நீதிமன்றத்திற்கு வெளியே LTTE என குறிப்பிடு கின்றது. இதனாலேயே சிறையில் தனிமையில் அடைக்கப்பட் டேன். இதைக் காரணம் காட்டியே மருத்துவ சிகிச்சை மறுக்கப்பட்டது. மேலும் நீதிமன்றத்திற்கு அழைத்து வரும் போது முதலமைச்சருக்கு வழங்கப் படும் பந்தோபஸ்து போல் அதிக போலீஸ் பந்தோபஸ்து போடப் பட்டு, கைவிலங்கு, லீடிங் செயின் என்பன போட்டு அழைத்து வரப்பட்டேன். மக்கள் மத்தியில் 'கொடிய பயங்கரவாதி' போல் சித்தரிக்கப்பட்டேன். இதனால்

உடல், உளரீதியாகவும் நான் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டேன்.

இந்தியா ஒரு ஜனநாயக நாடு. இங்கே சட்டத்திற்கு முன் அனைவரும் சமம் என்று கூறப்படுகின்றது. ஆனால் இவ்வழக்கில் முதலாம் எதிரியிலிருந்து 14-ம் எதிரிவரை அனைவருக்கும் ஜாமீன் வழங்கப்பட்டு சுதந்திரமாக நடமாட அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளனர். ஆனால் 15-ம் எதிரியான எனக்கு மட்டும் 'இலங்கைத் தமிழன்' என்ற ஒரே காரணத்திற்காக சிறையிலும், சிறப்பு முகாமிலும் மாறி மாறி அடைக்கப்படுவது என்ன சட்ட நியாயம் என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. இந்த ஒரு வழக்கிற்காகவே நான் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறேன். எனவே இந்த வழக்கு முடிக்கப்பட்டால் நான் நாடு திரும்ப வாய்ப்புக் கிடைக்கும் என்று கருதி வழக்கை விரைந்து முடிக்கும்படி கோரினேன். தேவையானால் வழக்கைப் பிரித்து எனக்கு மட்டும் விசாரணையை மேற்கொள்ளும்படி வலியுறுத்தினேன். என் கோரிக்கைகள் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. மாறாக எவ்வித விசாரணையும் நடைபெறாமல் வேண்டுமென்றே தாமதப்படுத்தப்பட்டது. என்னைத் தொடர்ந்தும் அடைத்து வைத்து சித்திரவதை செய்ய வேண்டுமென்பதற்காகவே இவ்வாறு வழக்கு விசாரணை தாமதப்படுத்தப்படுகின்றதென்பதை நான் புரிந்து

கொண்டேன். பொலிஸாரின் நடவடிக்கைகளினால் சந்தேகம் கொண்ட நான் 'மத்திய, மாநில உளவுப்படைகளினால் ஆபத்து ஏற்பட்டுள்ளது. எனவே என் உயிருக்கு உத்தரவாதமளிக்கும் வண்ணம் என் பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்தவும், என்னைக் கொலை செய்து விட்டு தப்பி ஓட முயன்ற போது சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார் என்று நாடகமாடுவதற்கு போலீஸ் சதி செய்கின்றது எனவும், எனவே நான் கொலை செய்யப்பட்டால் எனது மரணத்திற்கு மத்திய மாநில அரசுகளும் அதன் உளவுப்படைகளுமே பொறுப்பு" எனவும் கொடைக்கானல் நீதிமன்ற நீதிபதியிடம் மனுக் கொடுத்தேன். எனது மனுவை உயர்நீதிமன்றம் அனுப்பி, உயர்நீதிமன்றம் மூலம் நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு வழி செய்வதாகக் கூறிய அந்நீதிபதி அவர்கள் எனக்கே தெரியாமல் எவ்வித விசாரணையுமின்றி, காவல் துறையின் நிர்ப்பந்தத்தினால் இம்மனுவைத் தள்ளுபடி செய்தார். இவ்வாறு உயிர் பாதுகாப்பு வேண்டி விண்ணப்பித்த என் மனுவை நிராகரித்ததன் மூலம் என் பாதுகாப்பில் அக்கறை கொள்ளவில்லை என்பதோடு, நீதித்துறையும் போலீஸாரின் அராஜகங்களுக்கு துணை போகின்றது என்பதையே வெளிப்படுத்தியது.

எனக்கு இழைக்கப்பட்ட இக்கொடுமைகளைக் குறிப்பிட்டு நியாயம் கோரி உயர்நீதிமன்றத்தில் மீண்டும் என் சார்பாக மனுத்தாக்கல் செய்யப்பட்டது. (HCP 480/94) அதில் என்னை ஜாமீனில் விடுதலை செய்ய வேண்டும் அல்லது நீதிமன்றத்திற்கு அருகிலுள்ள அகதி முகாமில் வைக்கப்படவேண்டுமென்றும், நீதிமன்றத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் போது 'லீடிங் செயின்" போடக் கூடாது என்று உத்தரவிட வேண்டுமென்றும், LTTE இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று குறிப்பிடுவதை நீக்க வேண்டுமென்றும், நீதிமன்ற உத்தரவுகளை அமுல் படுத்தாத மதுரை சிறைக் கண்காணிப்பாளர் உட்பட சம்பந்தப்பட்ட அனைத்து அதிகாரிகளையும் தண்டிக்க வேண்டுமென்றும் கோரப்பட்டது. இதனை விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொண்ட உயர்நீதிமன்றம் 27.04.1994 அன்று உயர்நீதிமன்றத்தில் என்னை நேரில் ஆஜர் செய்யவேண்டுமென்று உத்தரவிட்டது. அதன்படி 27.04.1994 அன்று உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி 'மிஸ்ரா" அவர்கள் 'பெஞ்சு" முன்னிலையில் நான் ஆஜர் செய்யப்பட்டேன். உயர்நீதிமன்றம் மற்றும் முதன்மை நீதிமன்ற உத்தரவுகளை அமுல்படுத்தாமல் பொறுப்பற்ற முறையில் அதிகாரிகள் நடந்து கொண்டதையும், சட்டவிரோதமாக நான் கொடுமைப்படுத்தப் படுவதையும் தெரிந்து கொண்ட நீதிபதி அவர்கள், உயர்நீதிமன்றம் முன்பு வழங்கிய ஜாமீன் உத்தரவு (CR.OP.8810/92) அமுலுக்கு வரவேண்டுமென்றும், நீதிமன்ற உத்தரவை நிறைவேற்றாத சிறைக் கண்காணிப்பாளரை 'சல்பென்ட்" செய்ய வேண்டுமென்றும் கருத்துத் தெரிவித்தார். எனவே தீர்ப்பு தமக்கு சாதகமாக வரப்போவதில்லை

என்பதைப் புரிந்துகொண்ட அரசு தரப்பு வழக்கறிஞர் வாய்தா கேட்டுக் கொண்டதால் 21.06.1994 அன்று மீண்டும் விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுமென தெரிவிக்கப்பட்டது. அதுவரை சென்னை மத்திய சிறையில் என்னை வைக்கும்படியும் உத்தரவிடப்பட்டது.

விசாரணை செய்த நீதிபதிகளே தொடர்ந்து விசாரிக்க வேண்டும் என்ற வழக்கத்திற்கு மாறாக, அரசு தரப்பு வழக்கறிஞரின் விருப்பத்திற்கேற்ப நீதிபதி குப்தா அவர்களின் 'பெஞ்ச்' க்கு என் மனு விசாரணை மாற்றப்பட்டது. அதனால் 20.06.1994 அன்று நீதிபதி 'குப்தா' அவர்கள் பெஞ்ச் முன்னிலையில் நான் அஜர் செய்யப்பட்டேன். நீதிபதி 'குப்தா' இது நீதிமன்ற அவமதிப்பு வழக்காகக் கருத வேண்டும் எனக் குறிப்பிட்டு இது குறித்துப் பதிலளிப்பதற்கு அரசு செயலரை ஆஜராகும்படி உத்தரவிட்டார். இதன் நிமித்தம் 04.07.1994 அன்று உயர்நீதிமன்றத்தில் ஆஜரான அரசின் செயலர் பாஸ்கரதாஸ் நீதிமன்ற உத்தரவுகளை அமுல் படுத்தாமைக்கும், எனக்கு இழைக்கப்பட்ட சட்டவிரோதக் கொடுமைகளுக்கும், நிபந்தனையற்ற மன்னிப்புக் கோரியதுடன் இனி என்னை சட்டரீதியாக நடத்தப்படுமென உறுதியளித்தார்.

உயர்நீதிமன்ற உத்தரவுப்படி 01.07.1994 அன்று நான் துறையூர் சிறப்பு முகாமிற்கு கொண்டு வரப்பட்டேன். துறையூர் சிறப்பு முகாமில் என்னைச் சட்டரீதியாக நடத்தப்படுமென அரசு செயலர் உறுதியளித்திருந்தார். ஆனால் அவ்வுறுதி மொழிக்கு மாறாக நான் அங்கும் மென்மேலும் பழிவாங்கப்பட்டேன். சிறையில் வழங்கப்பட்ட கொஞ்ச உரிமைகள் கூட இச்சிறப்பு முகாமில் வழங்கப்படவில்லை. சிறப்பு முகாமென்னும் பேரில் தமிழக அரசினால் நடத்தப்படும் இச்சித்திரவதை முகாமில் நான் மேலும் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டேன். இச் சிறப்புமுகாம்களில் அடைத்து வைக்கப்பட்டுள்ள அகதிகள் கொடுமைப்படுத்தப்படுகின்றனர் என்பது இன்று அனைவருக்கும் தெரிந்ததே. தமிழக அரசினால் நடத்தப்படும் இச்சித்திரவதை முகாம்களில் மிகவும் கொடிய அடக்குமுறை கொண்ட முகாமாக துறையூர் சிறப்பு முகாம் விளங்குகின்றது. மற்ற சிறப்பு முகாம்களில் வழங்கப்பட்டிருக்கும் உரிமைகள்கூட இங்கு வழங்கப்படவில்லை. சிறப்பு முகாமில் வைக்கப்படுவது தொடர்பாக எனக்கு வழங்கப்பட்ட உத்தரவில் (அரசாணை எண்.எஸ்.ஆர்.3-866-9 95, நாள் 20.12.1993) 1946 ஆம் ஆண்டு அயல் நாட்டார் சட்டம் 3(2இ) பிரிவில் (மத்திய சட்டம் 31 1946) வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரத்திற்கிணங்க 1958 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் திங்கள் 19ஆம் நாளிட்டு இந்திய அரசின் உள்துறை அமைச்சகத்தில் எண் 4 3 56(1) எப்.1-இல் வெளியிடப்பட்ட அறிக்கையில் சொல்லப்பட்டவாறு இலங்கை நாட்டைச் சேர்ந்த அயல்நாட்டார் தொடர்ந்து வசிப்பதை முறைப்படுத்தும் பொருட்டு

திரு.பாலன் என்ற பாலச்சந்திரன், த. பெ. சிவப்பிரகாசம் என்பவர் இனி வசிப்பதற்கு திருச்சி மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு துறையூரில் அமைக்கப் பெறும் குடிபுருந்தவர்கள் மற்றும் அகதிகள் முகாமில் வசித்து வரவேண்டுமென தமிழ்நாடு ஆளுநர் அவர்கள் இதனால் அதிகாரமுறையில் ஆணையிடுகின்றார் என்று மட்டுமே தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறான சட்டப்படி சிறப்பு முகாம்களில் வைக்கப்படும் அகதிகளுக்குரிய உரிமைகள் தொடர்பாக உயர்நீதி மன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட்ட வழக்கு ஒன்றில் (WP 15044/91) உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகள் 'அருணாசலம்' மற்றும் 'பிரதாப் சிங்' அவர்கள் வழங்கிய தீர்ப்பில் தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பது என்னவெனில்,

- சிறப்பு முகாமில் உணவு வழங்குவதற்கும், நிர்வகிப்பதற்கும் பொறுப்பாக ஒரு உதவி தாசில்தார் நியமிக்கப்பட்டுள்ளார்.
- சிறப்புமுகாமில் வைக்கப்படுபவர்களுக்கு அவர்களின் நடமாட்டம் கட்டுப்படுத்தப் பட்டுள்ளதேயன்றி மற்றும்படி அனைத்து உரிமைகளும் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது.
- சிறப்பு முகாமில் வைக்கப்பட்டவர்கள் விரும்பினால் குடும்பத்தலைவர்களை வரவழைத்து தங்களுடன் தங்குவதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்குடும்பத்தவர்களின் செலவையும் அரசே ஏற்றுக் கொள்ளும்.
- சிறப்பு முகாமிற்குள் இருப்பவர்களை சிறையில் சிறைவாசிகளை 'லாக்கப்' செய்வது போல் (செல்களில் வைத்துப் பூட்டுதல்) லாக்கப் செய்வது கூடாது. முகாமின் எல்லைக்குள் சுதந்திரமாக நடமாட அனுமதிக்கப்படுவார்கள்.
- பார்வையாளர்கள் அனைவரும் அனுமதிக்கப்படுவர். எவ்வித நேரக் கட்டுப்பாடுமின்றி விரும்பிய நேரம் பேசுவதற்கும், பொருட்கள் கொடுப்பதற்கும் அனுமதிக்கப்படும்.
- போலீசார் காவலுக்கு மட்டும் அதுவும் சிறப்பு முகாமின் வெளிப்புறத்தில் பாதுகாப்பிற்காக நிறுத்தப்படும். மற்றும்படி தாசில்தார் பொறுப்பில் தான் முகாம் நிர்வகிக்கப்படும்.
- நாடு திரும்பிச் செல்ல விரும்பினால் சொந்தச் செலவிலோ அல்லது அரசு செலவிலோ அனுப்பி வைக்கப்படுவார்கள்.

தமிழக அரசு கொடுத்த வாக்குமூலத்தின் அடிப்படையிலேயே இவ்வாறு தங்கள் தீர்ப்பில் நீதிபதிகள் குறிப்பிட்டனர். மேற்கண்ட உரிமைகள் யாவும் வழங்கப்பட்டு சட்டப்படியே சிறப்பு முகாம்கள்

நடத்தப்படுவதாக தமிழக அரசு உயர்நீதிமன்றத்தில் தெரிவித்தது.

ஆனால் உண்மையென்னவெனில் உயர்நீதிமன்றத்தில் தெரிவிக்கப் பட்டிருக்கும் அவ்வரிமைகளில் ஒன்றைக் கூட தமிழக அரசு சிறப்பு முகாம்களில் வழங்கவில்லை. மாறாக தமிழக அரசும் அதன் அதிகாரிகளும் மனிதாபிமானமற்ற முறையில், ஈவிரக்கமின்றி, தமிழ் அகதிகளை சிறப்பு முகாம்களில் அடைத்து சித்திரவதை செய்து வருகின்றனர்.

என்னைச் சட்டரீதியாக நடத்தப்படுமென்று அரசு செயலரால் உயர்நீதி மன்றத்தில் தெரிவிக்கப்பட்ட உறுதிமொழிக்கு மாறாகத் துறையூர் சிறப்பு முகாமில் சட்ட விரோதமாகக் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டேன்.

ஒரு சிறிய 'செல்லில்' மொத்தம் ஆறு பேர்களுடன் சேர்த்து அடைக்கப்பட்டேன். அச்சிறிய செல்லில் 24 மணிநேரமும் பூட்டப்பட்ட நிலையிலேயே வைக்கப்பட்டு அதற்குள்ளேயே மல சலம் கழிக்க வேண்டும், சாப்பிட வேண்டும், உறங்க வேண்டும் என்று கட்டாயப் படுத்தப்பட்டேன். எவ்வித பொழுதுபோக்கு வசதியும் அளிக்கப்படவில்லை. பத்திரிகை வழங்கப்படவில்லை. பாய், தலையணை, படுக்கை விரிப்புக்கள் கூட தரப்படவில்லை. இவற்றை நான் என் சொந்தச் செலவில் பெற்றுக் கொள்வதற்கும் அனுமதிக்கப்படவில்லை. என் பணத்தை நான் வைத்திருக்கவும் அனுமதிக்கவில்லை. அதைப் பெற்றுக் கொண்ட அதிகாரிகள் பெற்றுக் கொண்டமைக்கு அத்தாட்சியாக எவ்வித இரசீதும் கொடுக்கவில்லை. சிறையில் கைதிகளுக்கு சத்துள்ள உணவு, பாதுகாக்கப்பட்ட குடிநீர், போர்வை, தரைவிரிப்பு, தலையணை, சோப், எண்ணை, சீயக்காய்த்தூள் என்பன வழங்கப்படுகின்றது. அதுமட்டுமல்ல வாரமொரு தடவை இலவசமாக 'கார்டு' வழங்கி உறவினர்களுடன் தொடர்பு கொள்ள அனுமதிக்கப்படுகின்றது. மற்றும் பத்திரிகை, வானொலி, ரீ.வி (தொலைக்காட்சி), சினிமா போன்ற வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் பகல் தவிர்த்து இரவு 12 மணிநேரம் மட்டுமே 'லாக்கப்' செய்யப்படுகின்றது.

பார்வையாளர்கள் பார்வையிடுவதற்கும், பொருட்கள் கொடுப்பதற்கும் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு சிறையில் கைதிகளுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கும் குறைந்தபட்ச அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் வசதிகள் கூட சிறப்பு முகாம்களில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் எமக்கு வழங்கப்படவில்லை. இவற்றை எமது சொந்தச் செலவில் கூட பெற்றுக் கொள்வதற்கு அனுமதிக்காமல் இவ்வாறு சட்ட விரோதமாக கொடுமைப்படுத்தப்படுகிறோம். என்னையும் மற்ற சக அகதிகளையும் செல்களில் அடைத்து பூட்டி வைத்திருப்பதுடன், எமது செல்களுக்கு முன்னாடியே நவீன ஆயுதங்களுடன் போலீசார் காவல் புரிகின்றனர்.

மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரின் பொறுப்பிலே சிறப்பு முகாம்

நிர்வகிக்கப்படுவதாக கூறப்பட்டாலும் இம்முகாம்கள் காவல்துறை அதிகாரிகளாலேயே நிர்வகிக்கப்படுகின்றதென்பதே உண்மை. உயர் அதிகாரிகள் அடிக்கடி விஜயம் செய்து சிறப்பு முகாமில் உள்ளவர்களின் குறைகளைக் கேட்டு நடவடிக்கை எடுப்பார்கள் என்று தமிழக முதல்வர் ஜெயலலிதா அவர்கள் சட்டசபையில் தெரிவித்தார். ஆனால் எமது முகாம் பொறுப்பாளர் எனக் கூறப்படும் திருச்சி மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் இதுவரை ஒரு முறை கூட முகாமிற்கு வரவில்லை. அது மட்டுமல்ல மாவட்ட ஆட்சித் தலைவருக்கு நாம் அனுப்பும் மனுக்களுக்கும் பதில் தருவதுமில்லை, நடவடிக்கை எடுப்பதுமில்லை.

இந்நிலையில் இவர்களின் சித்திரவதைகளினால் பாதிக்கப்பட்ட சிவா என்பவர் கரூர் நீதிமன்றத்தில் 17.10.1994 அன்று இதுபற்றி வாக்குமூலம் கொடுத்தார். அவர் நீதிமன்றத்தில் கொடுத்த வாக்கு மூலத்திலிருந்து சில பகுதிகளை இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இதிலிருந்து எத்தகைய கொடுமையான முகாமில் நான் வைக்கப்பட்டிருக்கிறேன் என்பதை தாங்கள் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

'21.12.93 அன்று உதவி ஆய்வாளர் அன்பழகன் தலைமையில் வெறி பிடித்த பொலிசார் கும்பலாகச் சேர்ந்து என்னைத் தாக்கினார்கள். இதனால் என் கால் முறிந்தது. அன்று என்னை மட்டுமல்ல முகாமில் வைக்கப்பட்டிருந்த இன்னும் பலரையும் இவ்வாறு அடித்துத் துன்புறுத்தினர். அவர்கள் எவ்வாறு சித்திரவதை செய்தனர் என்பதைக் கூறுவதற்கு என் நாக்கு கூசுகிறது. அந்த அளவிற்கு கேவலமான முறையில் கொடுமை செய்தனர். கால் முறிந்து நடக்க முடியாமல் நான் வேதனைப்பட்ட போதும் என்னை மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் செல்லவில்லை. எனக்கு மருத்துவ சிகிச்சையும் தரப்படவில்லை. இச்சிறப்பு முகாமில் தாய், தந்தை, பிள்ளைகளைப் பிரித்து அடைத்து வைத்துள்ளனர். இவர்கள் ஒருவருடன் ஒருவர் பேசுவதற்குக் கூட அனுமதிக்கப் படுவதுமில்லை. இவ்வாறு தனியாகப் பிரித்து அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் பெண்களை தமது அதிகாரத்தைக் காட்டி மிரட்டி பாலியல் பலாக்காரத்திற்கு உட்படுத்துகின்றனர். இரவு நேரங்களில் மருத்துவ மனைக்கென அழைத்துச் சென்று வெளியே வைத்து தமது காம இச்சைகளைத் தீர்த்துக் கொள்கின்றனர். இவ்வாறு பொலிஸ் அதிகாரிகளினால் பாதிக்கப்பட்ட பெண்கள் உயரதிகாரிகளிடம் நேரடியாக முறையிட்டும் மனுக் கொடுத்தும் இதுவரை இது குறித்து எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. இது அரசு மற்றும் உயர் அதிகாரிகளின் சம்பந்தத்தோடும் ஆசீர்வாதத்தோடும் நடத்தப்படுகிற தென்றே நான் கருதுகிறேன். அத்துடன் இங்குள்ள சிறுவர்களுக்கு கல்வி வாய்ப்பு மறுக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் மூலம் அவர்களின் எதிர்காலமே பாதிக்கப்படுவதை சுட்டிக்காட்டியும் சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் எவ்வித அக்கறையும் கொள்ளவில்லை. இந்நிலையில் நோட் புக், பேனா,

பாடப்புத்தகங்கள் எவற்றையும் சொந்தச் செலவில் பெற்று படிப்பதற்கும் அனுமதிக்கவில்லை." என்று தனது வாக்குமூலத்தில் சிவா தெரிவித்துள்ளார். இதிலிருந்து பொலிஸ் பொறுப்பில் இருக்கும் ஒரு முகாமில் என்ன நடக்கும் என்பதை தங்களால் உணர்ந்து கொள்ளமுடியும் என நம்புகிறேன். நீதிமன்றத்தில் ஒருவர் வாக்குமூலமாக இக்கொடுமைகளைத் தெரிவித்த பின்பும் கூட நீதிமன்றமோ அல்லது அரசோ இது குறித்து இதுவரை எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை.

சிறப்பு முகாமில் பார்வையாளர்கள் அனைவரையும் பார்வையிடுவதற்கு அனுமதிக்க வேண்டுமென்று உயர்நீதிமன்றம் உத்தரவிட்டிருந்தும், இவ்வழக்கில் குற்றம் சாட்டப்பட்டிருக்கும் முகிலன் என்பவர் என்னைப் பார்வையிட வந்த போது அனுமதிக்கவில்லை. இது தொடர்பாக முகிலன் அவர்கள் திருச்சி மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரிடம் நேரடியாக மனுக் கொடுத்தும் இதுவரை அனுமதி வழங்கவில்லை. எனது வழக்கு ஒருங்கிணைப்பாளர் கணேசன் அவர்களும் பார்வையிட வந்தபோது அனுமதிக்கவில்லை. இது குறித்து சம்பந்தப்பட்ட உயர் அதிகாரிகள் அனைவருக்கும் மனுக் கொடுத்தேன். ஆனால் பார்வையிடுவதற்கு அனுமதி வழங்கவில்லை. இந்நிலையில் 21.7.94 அன்று இந்த நீதிமன்றத்தில் இந்த வழக்கிற்காக ஆஜர் செய்யப்பட்டேன். அப்போதிருந்த நீதிபதி அவர்களிடம், 'அய்யா, அகதி நிலையில் சிறப்பு முகாமில் வைக்கப்பட்டிக்கும் எனக்கு சட்டவிரோதமாக கைவிலங்கு, 'லீடிங் செயின்' போட்டு அழைத்து வந்துள்ளனர். இவ்வாறு போடக்கூடாதென்று உயர்நீதிமன்றம் உத்தரவிட்டிருந்தும், உயர்நீதிமன்ற உத்தரவை அவமதிக்கும் வகையில் இவர்கள் செயற்படுவதை நீங்கள் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும். மேலும் சிறப்பு முகாமில் எவ்வித பொழுது போக்குமின்றி 24 மணிநேரமும் செல்லில் பூட்டி வைக்கப்பட்டிருக்கிறேன். வெளியுலகுடன் எவ்வித தொடர்புமின்றி தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறேன். என் வழக்குதாரர்களுடன் பேசுவதற்கு அனுமதிக்கப்படவில்லை. என் வழக்கறிஞருடன் கலந்தாலோசிப்பதற்கு அனுமதிக்கப்படவில்லை. எனது வழக்கு ஒருங்கிணைப்பாளருடன் பேசுவதற்கு அனுமதிக்கப்படவில்லை. அது மட்டுமல்ல இவர்களுடன் நான் கடிதம் மூலம் தொடர்பு கொள்ளவும் அனுமதிக்கப்படவில்லை. எனவே எனக்குரிய நீதியைப் பெறுவதற்குரிய வாய்ப்புக்கள் யாவும் மறுக்கப்பட்ட நிலையில் நான் வைக்கப்பட்டிருக்கிறேன் என்பதைத் தாங்கள் புரிந்து நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன்" என்றேன்.

குற்றம் சாட்டப்பட்ட ஒருவர் தனக்குரிய நீதியை பெறுவதற்கு வாய்ப்புக்களை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டியது இந்த மன்றத்தின் கடமையாகும். எனவே நீதியைப் பெறுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் மறுக்கப்பட்ட நிலையில் நான் வைக்கப்பட்டிருக்கிறேன் என்பதை அறிந்து

கொண்ட இம்மன்றம் இதுகுறித்து தக்க நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளுமென்று நம்பினேன். ஆனால் திருச்சி மாவட்ட ஆட்சித்தலைவரின் பொறுப்பில் சிறப்பு முகாம் நிர்வாகம் இருப்பதால் அது குறித்து விசாரிக்க இந்த மன்றத்திற்கு அதிகாரமில்லை என்று பதில் தெரிவிக்கப்பட்டதே யொழிய நீதியைப் பெறுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் எனக்குப் கிடைக்கச் செய்ய அக்கறை செலுத்தப்படவில்லை. இந்த மன்றத்திற்கு அதிகாரமில்லையெனில் எனது வாக்குமூலத்தைப் பதிவு செய்து உயர்நீதி மன்றத்திற்கு அனுப்பி நியாயம் கிடைக்க வழி செய்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அவ்வாறு எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுக்கப்பட வில்லை. இதனால் இம்மன்றத்தில் எனக்கு நீதி கிடைக்குமென்ற நம்பிக்கையை ஏற்படுத்த இந்த மன்றம் தவறிவிட்டது என்றே நான் கருதுகின்றேன்.

எனக்கும் முகாமில் வைக்கப்பட்டிருந்த சக அகதிகளுக்கும் இழைக்கப்படும் கொடுமைகள் குறித்து, தடுத்து நிறுத்தக் கோரி சம்பந்தப்பட்ட உயர் அதிகாரிகள் யாவருக்கும் மனுக்கொடுத்தேன். அதன் பின் எனக்கு கிடைத்த வாய்பைப் பயன்படுத்தி எனக்கு நியாயம் கிடைக்க வழி செய்யுமாறு கோரி இந்த மன்றத்தில் தெரிவித்தேன். எவ்வித பயனும் கிடைக்காதால் வேறுவழியின்றி 25.07.1994 முதல் நானும் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் சக அகதிகள் அனைவரும் கால வரையறையற்ற உண்ணாவிரதம் மேற்கொண்டோம். உண்ணாவிரதத்தைக் கைவிடும்படி போலீசார் எங்களை மிரட்டினார்கள். காவல் துறை உயர் அதிகாரி ஒருவர் 'வேசி மகனே! மயிராண்டி, அடித்துக் கொன்றால் ஏனென்று கேட்பதற்கு ஆளில்லாத அகதி நாய்!' என்று என்னையும் என் தாயையும் தரக்குறைவான வார்த்தைகளால் குறிப்பிட்டும் ஏசினார். மகாத்மா காந்தியை தேச பிதா என்று குறிப்பிடும் ஒரு நாட்டில் நாம் எமது கோரிக்கைகளை அற வழியில், அகிம்சை வழியில் வலியுறுத்திய போது அரசு அதிகாரி ஒருவர் இவ்வாறு தரக்குறைவாக கெட்ட வார்த்தைகளால் ஏசியும், மிரட்டியும் நடந்து கொண்டது எத்தகைய சூழ்நிலையில் நாங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதையும் அரசு அதிகாரிகளினால் எப்படி நடத்தப்படுகிறோம் என்பதையும் தங்களால் நன்கு புரிந்து கொள்ள முடியுமென நம்புகிறேன். நாம் இவ்வாறு கொடுமைப்படுத்தப்படுவதையும் அதை எதிர்த்து உண்ணாவிரதப் போராட்டம் நடத்துவதையும் அறிந்த பாட்டாளி மக்கள் கட்சி நிறுவனர் டாக்டர் ராம்தாஸ் அவர்கள் அரசைக் கண்டித்தும் உடனடியாக கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றி உண்ணாவிரதத்தை முடித்து வைக்கும்படியும் கேட்டுக் கொண்டார். தமிழ்நாடு இளைஞர் பேரவை பொறுப்பாளர் முகிலன் அவர்கள் இது குறித்து உடன் நடவடிக்கை எடுக்கக் கோரி தலைமை நீதிபதி, தலைமைச் செயலர், உள்துறைச் செயலர், தேசிய மனித உரிமைக் கமிசன் ஆகியோருக்கு தந்தி கொடுத்தார். அத்துடன் பத்திரிகைகள் மூலம் மக்களுக்கு, வெளியுலகத்திற்கு இச் சித்திரவதைக் கொடுமைகளை வெளிப்படுத்தினார். மக்கள் உரிமைக்கழகம், தமிழக

ஒடுக்கப்பட்டோர் விடுதலை இயக்கம் என்பன எமக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளைக் கண்டித்தன. அகதியாக வந்தவர்களை சிறப்புமுகாமில் அடைத்து சித்திரவதை செய்யும் அரசின் சுயரூபத்தை அம்பலப்படுத்தினர். 14 நாட்கள் தொடர்ந்து உண்ணாவிரதம் மேற்கொண்டோம். இறுதியாக சில உரிமைகள் தருவதற்கு அரசு உறுதியளித்ததால் 14 ஆம் நாள் தாசில்தார் முன்னிலையில் எமது உண்ணாவிரதத்தை முடித்துக் கொண்டோம். ஆனால் கொடுத்த உறுதி மொழியை காப்பாற்றாமல் வழக்கம்போல் அரசு எம்மை ஏமாற்றிவிட்டது.

இந்நிலையில் எனக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகளைக் குறிப்பிட்டும், நேரில் வந்து பார்வையிட்டு இவற்றைத் தெரிந்து கொள்ளும்படி கோரி தேசிய மனித உரிமைக் கமிசன், உயர்நீதிமன்றத் தலைமை நீதிபதி ஆகியோருக்கு மனுக்கள் அனுப்பினேன். அது மட்டுமல்ல அமெரிக்கத் தூதுவர், பிரிட்டன் தூதுவர், ஆஸ்ரேலியத் தூதுவர், ஜெர்மன் தூதுவர், பிரான்ஸ் தூதுவர், நோர்வே தூதுவர், டென்மார்க் தூதுவர், சுவீட்சர்லாந்துத் தூதுவர், ஜப்பான் தூதுவர், இலங்கைத் தூதுவர் ஆகியோருக்கும் தெரியப்படுத்தி எனக்கு நியாயம் கிடைக்க உதவி செய்யுமாறு கோரினேன். ஆனால் இதுவரை எவ்வித பயனும் கிடைக்கவில்லை. மாறாக கொடுமைகள், சித்திரவதைகள், பழிவாங்கல் நடவடிக்கைகள் தொடர்கின்றன.

இந்திய மண்ணில் அதுவும் தமிழ் நாட்டு மண்ணில் எனக்கும், ஈழத்தமிழ் அகதிகளுக்கும் அரசினால் இழைக்கப்படும் இக் கொடுமைகள் 'நாஜி' சித்திரவதை முகாம்களையே மீண்டும் நினைவூட்டுகின்றன.

இந்தியா ஒரு ஜனநாயக நாடு என்றும், இங்கே சட்டப்படியான ஆட்சி நடத்தப்படுகிறதென்றும் கூறிக் கொள்ளும் அரசு இவ்வாறு சனநாயக விரோத அராஜகங்கள் மூலம் தன்னைத் தானே அம்பலப்படுத்திக் கொள்கின்றது. அகதியாக வந்தவர்களைச் சிறப்பு முகாமில் அடைத்து சித்திரவதை செய்யும் இவ்வரசு 'ரூவாண்டா' அகதி முகாம்களில் நடைபெற்ற படுகொலைகளைக் கண்டிப்பதற்கும், வீட்டுக் காவலில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் 'பர்மா' நாட்டு எதிர்கட்சித் தலைவரை விடுதலை செய்யச் சொல்லி குரல் கொடுப்பதற்கும், சர்வதேச ரீதியில் சனநாயகத்திற்காகப் பாடுபடுவதாகக் கூறிக் கொள்வதற்கும் தகுதியற்றது.

தன் சொந்த மக்களையே கொன்று குவிக்கும் அரசு, காவல்நிலையத்திலேயே பெண்களைப் பாலியல் வல்லுறவுக்கு உட்படுத்தும் அரசு, கோடி கோடியாக ஊழல் செய்யும் அரசு, அகதியாக வந்தவர்களை சட்ட ரீதியாக மனிதாபிமானத்துடன் நடத்தும் என்று எதிர்பார்ப்பது முட்டாள்தனமானதாகவே இருக்கும். எனக்கும் சக அகதிகளுக்கும் இழைக்கப்படும் கொடுமைகள் யாவும் அரசுக்குத்

தெரிந்ததே. அரசு உத்தரவுப்படியே அதிகாரிகளினால் நடத்தப்படுகிறது. இவ்வளவு திமிராகவும், பொறுப்பற்ற முறையிலும், சட்ட விரோதமாகவும் இவ்வதிகாரிகள் நடந்து கொள்வதற்கு அரசே பொறுப்பாகும். எனவே இவ்வராஜகங்களுக்கு இன்று இல்லாவிடிலும் என்றாவது ஒரு நாள் இவ் அரசு பதில் சொல்லியே ஆக வேண்டும்.

அராஜகக் கொடுமைகளுக்கு வரலாற்றில் என்ன முடிவு ஏற்பட்டதோ அதே முடிவு இவ்வராஜக அரசுக்கும் ஏற்படும். இந்த முடிவு மிக விரைவில் நிச்சயம் ஏற்படும். மக்கள் இவர்களுக்கு தகுந்த பாடம் புகட்டுவார்கள்.

இதுவரை மூன்று நீதிபதிகள் மாறிவிட்டனர். ஆனால் என்மீது போடப்பட்ட இந்த வழக்கு விசாரணை இன்னும் முடியவில்லை. என்னைக் கைது செய்து ஐந்து வருடங்களாக சிறையிலும் சிறப்பு முகாமிலும் மாறிமாறி அடைக்கப்பட்டு தொடர்ந்தும் கொடுமைப்படுத்தப்படுகிறேன். விசாரணை என்னும் பேரில் வேண்டுமென்றே இழுத்தடிக்கின்றனர். இத்தனைக்கும் நான் செய்த குற்றம் என்ன? அப்பாவி மக்களை கண் மூடித்தனமாக சுட்டுக் கொன்றேனா? அல்லது கன்னிப் பெண்களை பாலியல் பலாத்காரம் புரிந்தேனா? அல்லது பொது மக்கள் மீது வெடிகுண்டு வீசி கொன்று குவித்தேனா? அல்லது மக்களின் உடைமைகளைச் சேதப்படுத்திக் கொள்ளையடித்தேனா? அல்லது லஞ்சம் வாங்கினேனா? ஊழல் செய்தேனா? இதில் ஒன்றையேனும் நான் செய்தேனென்று இந்த அரசாலோ அல்லது அதன் காவல் துறை அதிகாரிகளினலோ கூற முடியுமா? இதையெல்லாம் அன்றாடம் செய்து வரும் இவர்கள் என் மீது பொய்வழக்குப் போட்டு விசாரணையென்னும் பேரில் நாடகம் ஆடுகின்றனர். என்னைப் பொறுத்தவரையில், உலகிலுள்ள அனைத்துப் பிரச்சனைகளுக்கும் காரணமான முரண்பாடுகளை ஒழிக்க புரட்சி அவசியம் என்று கருதினேன். இது குற்றமா? என் நாட்டில் இனப்பிரச்சனைக்குத் தீர்வாக தமிழ், சிங்கள உழைக்கும் மக்களின் ஐக்கியத்தின் மூலம் ஒரு புதிய சனநாயகப் புரட்சி மலர வேண்டுமென்று விரும்பினேன். இது குற்றமா? புரட்சிக்காக உழைப்பதே ஒவ்வொரு மனிதனதும் வரலாற்றுக் கடமை என்பதை உணர்ந்து, புரட்சிக்காக என் வாழ்க்கையை அர்ப்பணிக்க விரும்பினேன். இது குற்றமா? உலகிலுள்ள ஒவ்வொரு மனிதனும் தலை நிமிர்ந்து வாழ வேண்டும். இம்மனிதன் மீதான அடக்குமுறைகள் யாவும் உடைத்தெறியப்பட வேண்டும். ஒருவரை ஒருவர் சுரண்டும் அமைப்பை ஒழிக்க வேண்டும். ஏற்றத் தாழ்வுகள் நீங்க வேண்டும். சமத்துவம் ஏற்பட வேண்டும். இவையனைத்தையும் நிறைவேற்றும் புரட்சி நிகழ வேண்டும் என்று விரும்பினேன். அதற்காக உண்மையாக உழைத்தேன். இதனாலே தான் நான் கைது செய்யப்பட்டேன். சிறையிலும் சிறப்பு முகாமிலும் மாறிமாறி அடைக்கப்பட்டேன். தொடர்ந்தும் மிகக் கொடுமையான சித்திரவதைகளை அனுபவிக்கிறேன். இதையிட்டு நான் கவலை கொள்ளவில்லை. ஏனெனில் மனிதகுல முன்னேற்றத்திற்கு உதவ

வேண்டும் என்ற விருப்பத்தில் பாடுபட்டவர்களை மக்களின் எதிரிகள் மிருகங்களைப் போல் வேட்டையாடி சிறையில் தள்ளி சித்திரவதை செய்திருக்கின்றார்கள். எனவே எனக்கும் இவ்வரசால் இவ்வாறான கொடுமைகளுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டது குறித்து நான் கலங்கவில்லை. நான் புரட்சியை நேசிக்கிறேன். அப்புரட்சிக்காக உழைப்பதை என் வரலாற்றுக் கடமையாக எண்ணுகிறேன். இதனால் நான் இன்று சிறை வாழ்வை அனுபவிக்கிறேன், இருப்பினும் என்றாவது ஒருநாள் இச்சித்திரவதை முகாமிலிருந்து நான் விடுதலை செய்யப்படலாம். அப்போது மீண்டும் நான் புரட்சிப்பணியைத் தொடர்வேன்.

இதனால் மீண்டும் இவ்வரசினாலோ அல்லது இலங்கை அரசினாலோ அல்லது ஏதாவது ஒரு பிற்போக்கு அரசினாலோ நான் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்படலாம். இவ்வாறு ஒரு முறை, இரு முறைகள் அல்லது பலமுறைகள் நிகழலாம். அப்போது இவ்வரசுகள் என்னை படுகொலையும் செய்யக்கூடும்.

இதையிட்டு நான் சிறிதும் சுவலைப்படவில்லை. நான் வாழ்க்கையை இன்முகத்துடன் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். என்னைச் சிறையிலோ அல்லது சிறப்பு முகாமிலோ அடைத்து வைத்து கொடுமைப்படுத்துவதன் மூலமோ அல்லது என்னைச் சுட்டுக் கொல்வதன் மூலமோ எனது இலட்சியத்தை தடுத்து விட முடியுமென்று கனவு காண்கின்றனர். ஆனால் இவர்கள் காணும் இக்கனவு ஒருபோதும் நிறைவேறப் போவதில்லை. ஏனெனில் என்னைப் போல் இன்னும் எத்தனையோ பேர் நாளுக்கு நாள் தோன்றிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையின் அந்திம தினம் வரையிலும் சுதந்திரத்திற்காகவும், விடுதலைக்காகவும் போராடிக் கொண்டே இருப்பார்கள். இதே காரியம் உலகமெங்கிலும் சகல நகரங்களிலும், சகல ஊர்களிலும் ஒரே ரீதியில் நடத்தப்பட்டு வருகிறது. இதற்கு முடிவுமில்லை! அளவுமில்லை! நாளுக்கு நாள் இந்த இயக்கம் வளர்கிறது. என்னைப் போன்ற அனைத்து மக்களுக்கும் வெற்றி கிட்டுகின்ற நிமிடம் வரையிலும் இது வளர்ந்து கொண்டே தான் இருக்கும்.

படிக்கமுடியவில்லை, படித்தால் வேலை கிடைப்பதில்லை, வேலை கிடைத்தாலும் வாழ்க்கைக்கு போதிய சம்பளம் வழங்கப்படுவதில்லை. இவையெல்லாவற்றையும் ஓரளவு சமாளித்தாலும் கூட எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக எமது உயிருக்கு உத்தரவாதமில்லை. தமிழனென்ற ஒரே காரணத்திற்காக, சிங்கள இனவெறி இராணுவத்தால் சுட்டுக் கொல்லப்படுகின்றோம். அப்பாவி இளைஞர்கள் கைது செய்யப்பட்டு சித்திரவதை செய்யப்படுகின்றனர். கன்னிப் பெண்கள் வெறி பிடித்த இராணுவத்தால் கற்பழிக்கப்படுகின்றனர். குண்டு வீசி மக்கள் கொல்லப்படுகின்றனர். இதனால் தமிழ் மக்கள் அகதிகளாக உலகம் முழுவதும் அலைகின்றனர். இது தான் இலங்கையில் தமிழ் மக்களின்

நிலை. எனவே இந்நிலையில் தமிழனான நான் இதையெல்லாம் தாண்டி எப்படி அமைதியாக வாழமுடியும்? எனவே தான் எனது அமைதியான நல் வாழ்விற்காக அதைப் பெற்றுக் கொடுக்கும் புரட்சிக்காக எனது பங்களிப்பைச் செலுத்த வேண்டிய நிலை எனக்கு ஏற்பட்டது. சிங்கள இனவெறி அரசு ஆயிரக்கணக்கில் தமிழ் மக்களை ஈவிரக்கமற்று, கருணையேதுமின்றி இன்னும் சொல்லப் போனால் பரிபூரண திருப்தியோடு கொண்டு குவிக்கிறது. அவ்வினவெறி அரசு இவ்வாறு தமிழ் மக்களைக் கசக்கிப் பிழிந்து உயிர்களைப் பருகுவதற்குரிய ஒரே காரணம் என்ன தெரியுமா? தமிழ் மக்கள் மீது அவர்கள் செலுத்தும் அதிகாரத்தை, ஆட்சியை, ஒடுக்குமுறையை நிலைக்க வைக்கும் சகல சட்ட திட்டங்களையும் பாதுகாத்து போற்றி வளர்ப்பதற்காகவே தான்.

தமிழ் மக்களைக் கொண்டு குவிப்பதும், தமிழ் மக்களின் இதயங்களைக் சின்னா பின்னப்படுத்துவதுமான காரியத்தை அவர்கள் செய்வது சிங்கள இனத்தையோ அல்லது தங்கள் உயிரையோ பாதுகாப்பதற்கான தற்காப்பு முயற்சியல்ல. தங்கள் உடைமைகளையும், சொத்துக்களையும் பாதுகாத்து முதலாளித்துவ நலன்களை காப்பதற்காகவே இப்படிப்பட்ட கோரக் கொலைகளில் ஈடுபடுகின்றனர்.

படைப்பலத்தையும், கொலையாளிகளையும், சிறைக்கூடங்களையும் வைத்திருக்க, தங்களது சுகபோகத்தையும், முதலாளித்துவத்தின் நலன்களையும் பாதுகாக்கும், சகலவிதமான கொலைச் சாதனங்களையும் வைத்துக் கொண்டிருக்க இவர்களுக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது? ஆனால் இவர்களின் இக்கொடுமைகளுக்கெதிராக எம்மைத் தற்காத்துக் கொள்ள வேறுவழியின்றி, நாம் போராடினால் உடனே எமக்குப் பயங்கரவாதி என்று பட்டம் சூட்டுகின்றனர்.

என்மீது குற்றம் சுமத்திய அதிகாரிகள் மீதோ அல்லது என்னைக் கொடுமைப்படுத்திய அதிகாரிகள் மீதோ எனக்கு எந்தக் கோபமுமில்லை. அவர்களை மன்னிக்கும் மனப்பான்மை தொடர்ந்தும் எனக்கு இருக்கவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.

பட்டம், பதவி, பதக்கம் என்பவற்றிற்காக இனவுணர்விழந்து காட்டிக் கொடுக்கும் கருங்காலிகள் போல் இனத்துரோகிகள் போல இவர்கள் செயல்பட்டாலும், இவர்களும் தமிழர்கள் தான். நாம் நடத்தும் போராட்டம் இவர்களுக்கும் மற்றும் இவர்களின் மனைவி பிள்ளைகள் அனைவருக்கும் சேர்த்துத்தான் என்ற உண்மையை இன்று இவர்கள் உணர மறுத்தாலும் காலம் இவர்களுக்கு இதை நிச்சயம் உணர்த்தும்.

நான் யாரையும் கொலை செய்யவில்லை: எதையும் திருடவில்லை: ஒருவரையொருவர் திருடவும் கொலை செய்யவும், தூண்டிவிடும் இந்த வாழ்க்கை அமைப்பைத்தான் நான் எதிர்க்கிறேன்.

நான் எதை எதிர்க்கின்றேனோ அதைக் கட்டிக் காப்பவர்கள் என்னை

விசாரிக்கின்றார்கள். அவர்களே எனக்கு நீதியையும் வழங்கப் போகிறார்கள். எனவே இவர்களிடமிருந்து உண்மையான நீதி கிடைக்குமென்று எப்படி நான் எதிர்பார்க்க முடியும்? ஏற்கெனவே தீர்மானிக்கப்பட்டுவிட்ட தீர்ப்புக்காக விசாரணை என்னும் பேரில் நடத்தப்படும் நாடகத்தை வேண்டா வெறுப்புடன் அனுபவித்து வருகிறேன்.

இந்த வழக்கின் இறுதியில் வழக்கம் போல் பொலிசாரினால் வெடிக்குண்டுப் புரளி ஏற்படுத்தப்படும். அதனால் நீதிமன்றம் இயங்காமல் நிறுத்தப்படும். இது பத்திரிகைகளில் பரபரப்புச் செய்திகளாக பிரசுரம் செய்யப்படும். இவ்வாறு தாங்கள் விரும்பும் தீர்ப்பை வழங்க வேண்டிய ஒரு நிர்ப்பந்த சூழ்நிலையை உருவாக்குவார்கள். இதற்கு நீங்கள் ஒத்துழைக்க மறுத்தால் உங்கள் மீதோ அல்லது உங்கள் உறவினர் மீதோ "கஞ்சா" கேஸ் போடப்படும் அல்லது வேறு ஏதும் வழியில் பழிவாங்குவதாக மிரட்டுவார்கள். நீங்கள் அவர்களின் விருப்பத்திற்கு ஒத்துழைத்தால் உங்களுக்கு "சூட்சேஸ்" நிறையப் பணம் கொடுப்பார்கள். இது தான் இன்றைய தமிழக நிலை. இது அனைவருக்கும் தெரிந்ததே. எனவே இந்நிலையில் இந்த மன்றத்தில் எனக்கு நீதி கிடைக்குமென்று எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்? ஒரு போதும் கிடைக்காது என்பது தெளிவாகப் புரிந்துள்ளது.

என்னைப் பொறுத்தவரையில் மக்களே உண்மையான நீதிபதிகள்! மிகப் பெரிய நீதிபதிகள் அவர்களே! ஒடுக்கப்பட்டிருக்கும் இம்மக்கள் விடுதலை பெறும்போது அன்று மக்கள் மன்றத்தில் இவ்வழக்கு மீண்டும் விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படும். அப்போது தமிழக மக்கள் எனக்குரிய நீதியை நிச்சயம் வழங்குவார்கள்! என்னை விடுதலை செய்வார்கள்! இது நடக்குமென்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன்! ஆம்! வரலாறு என்னை விடுதலை செய்யும்!

புரட்சி வெல்க!

இப்படிக்கு உண்மையுள்ள

சி. பாலச்சந்திரன்

குறிப்பு

துறையூர் சிறப்புமுகாமில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த வேளை 30.08.1995 அன்று திண்டுக்கல் முதன்மை நீதிமன்றத்தில் எனது இவ் வாக்குமூலம் அளிக்கப்பட்டது. அதன் பின்னர் 11.12.1995 அன்று நான் மேலூர் சிறப்பு முகாமிற்கு மாற்றப்பட்டேன். 17.02.1997 அன்று என் மீதான வழக்கில் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது. நான் நிரபராதி என திண்டுக்கல் முதன்மை நீதிமன்றம் தீர்ப்பு வழங்கியபோதும் என்னை விடுதலை செய்யாது தொடர்ந்தும் மேலூர் சிறப்பு முகாமில் அடைக்கப்பட்டேன். அதன் பின் 30.04.1998 அன்று சுமார் எட்டு வருட சிறை வாழ்க்கையின் பின்னர் பொலிஸ் காவலுடன் இந்தியாவை விட்டு வெளியேற்றப் பட்டேன்.

கிறிஸ்தியாக சில வரிகள்

1995ஆம் ஆண்டு துறையூர் சிறப்புமுகாமில் நான் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த வேளை எழுதிய கவிதை ஒன்றை இங்கு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

சிறப்புமுகாம்

ஒரு மூடாத கல்லறை!

அப்படியானால் அகதிகள்?

அவர்கள் உயிரோடு இருக்கும் பிணங்கள்!!

மத்திய அரசின் தவறா?

மாநில அரசின் தவறா?

என்பதை நானறியேன்!

சிறப்பு முகாமில் வாழும்

யாமறிந்ததெல்லாம்

முகாம் சுவர் வலிது!

சிறப்புமுகாமின் சித்திரவதைகளினால்

ஒவ்வொரு நாளும் ஆண்டாய் கழியும்

அவ் ஆண்டின் நாட்களோ

நீண்டு தெரியும்....

(தொழர். பாலன்- 12.01.1995)

இக் கவிதை வரிகள் சிறப்புமுகாமில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் தமிழ் அகதிகளின் மனவலியை உணர்ந்து கொள்ள உதவும் என நம்புகிறேன்.

தமிழக மக்கள் இச் சிறப்பு முகாம் கொடுமைகளை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில் அவர்களால் மட்டுமே சிறப்பு முகாமில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் அகதிகள் விடுதலை பெற உதவ முடியும். அவ் தமிழக மக்களால் மட்டுமே சிறப்புமுகாம் என்னும் சித்திரவதை முகாமை மூட முடியும். எனவே தமிழக மக்களுக்கு சிறப்பு முகாம் கொடுமைகளை அறியத் தந்திடல் வேண்டும். அந்தளவில் இந்நூல் அமைய வேண்டும் என்பதே என் விருப்பமாகும்.

